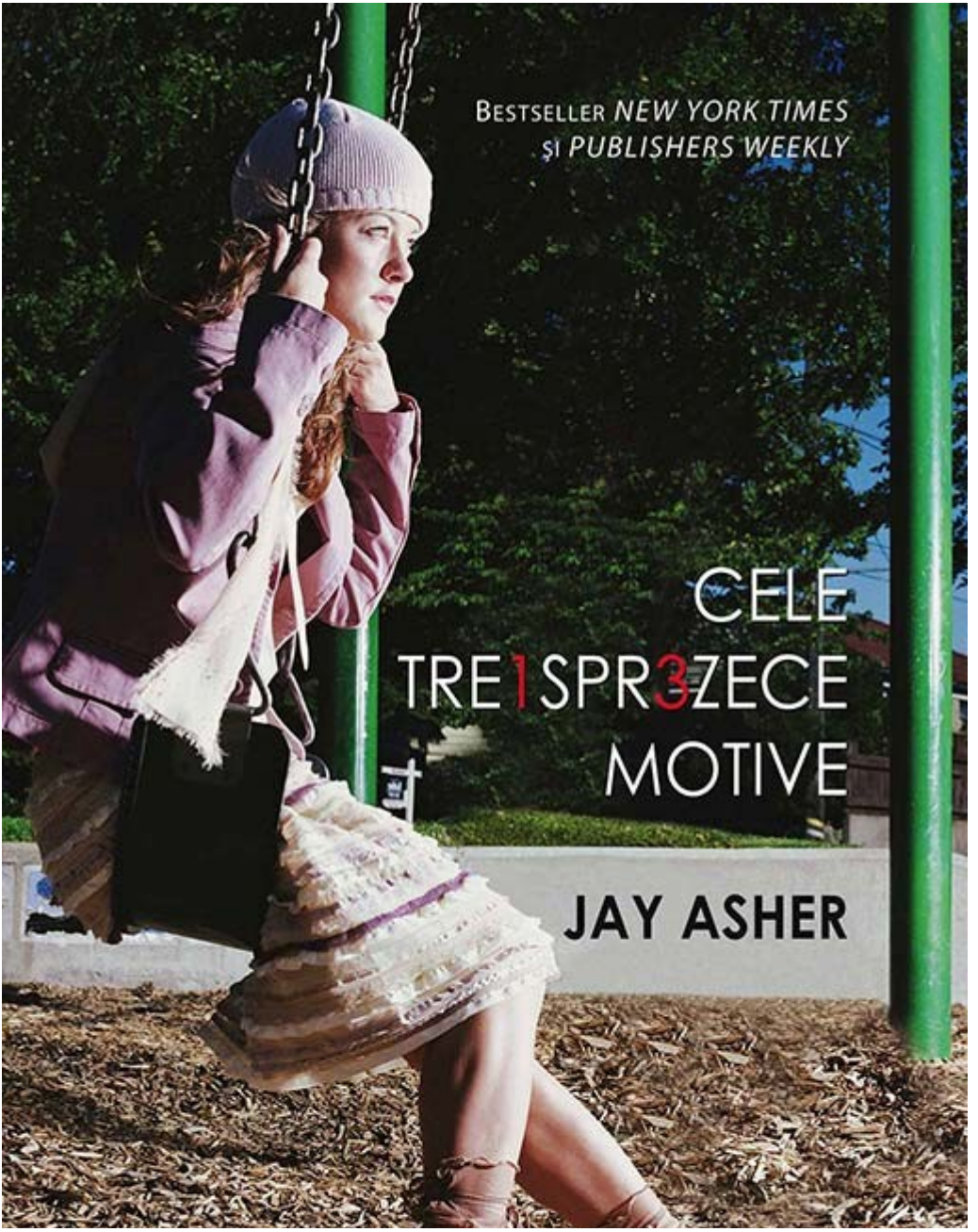
BESTSELLER NEW YORK TIMES
ȘI PUBLISHERS WEEKLY
CELE
TRE1SPR3ZECE
MOTIVE
JAY ASHER

Jay Asher

Cele treisprezece motive

Traducere din limba engleză şi note de Mariana Pirotealã

EDITURA LEDA
2012

Jay Asher

Thirteen Reasons Why

Copyright © 2007

All rights reserved including the right of reproduction

in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Razorbill,

a division of Penguin Young Reader's Group,

a member of Penguin Group (USA) Inc.

Toate drepturile asupra acestei ediţii

sunt rezervate Editurii LEDA,

imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Editura LEDA

Difuzare şi Clubul Cărţii

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012

Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.

Fax: 021.319.88.66

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.grupulcorint.ro

www.ledabooks.ro

Redactor: Laura Blebea

Tehnoredactare computerizată: Corina Huţan, Mihaela Ciufu

ISBN ePUB: 978-973-102-585-8

ISBN PDF: 978-973-102-603-9

ISBN Print: 978-973-102-446-2

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea

sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

JAY ASHER s-a născut în Arcadia, California, şi a crescut într-o familie care i-a încurajat toate talentele, de la cântatul la chitară la scris. A lucrat ca bibliotecar şi librar înainte de publicarea romanului său de debut, Cele

treisprezece motive, care a ajuns pe lista de bestselleruri a publicaţiilor New York Times şi Publishers Weekly şi a fost tradus până în prezent în 32 de limbi.

Cea de-a doua sa carte, The Future of Us, scrisă în colaborare cu romanciera Carolyn Mackler, a fost publicată în noiembrie 2011, iar drepturile de ecranizare ale acesteia au fost deja achiziţionate de către Warner Bros.

Jay locuieşte împreună cu soţia şi fiul lor pe coasta centrală a Californiei şi, atunci când nu scrie, îi place să cânte la chitară şi să meargă în drumeţii.

www.thirteenreasonswhy.com

jayasher.blogspot.com

Pentru JoanMarie

— Domnule? repetă ea. Cât de repede doriţi să ajungă?

Mă frec tare cu două degete deasupra sprâncenei stângi. Zvâcnetul a devenit mai intens.

— Nu contează, spun.

Funcţionara preia coletul. E aceeaşi cutie de pantofi care, cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă, trona pe veranda mea; este reambalată în hârtie maro şi lipită cu scotch

transparent, exact cum am primit-o şi eu. Însă acum destinatarul este altul. Următorul nume de pe lista lui Hannah Baker.

— Duzina brutarului[1], mormăi.

Apoi mă cuprinde lehamitea pentru că am remarcat acest lucru.

— Poftim?

Clatin din cap.

— Cât costă?

Aşază cutia pe un covoraş de cauciuc, apoi apasă câteva butoane ale tastaturii.

Pun paharul de cafea de la benzinărie pe tejghea şi arunc o privire spre ecran. Extrag câteva bancnote din portofel, pescuiesc nişte monede din buzunar şi pun banii pe tejghea.

— Cred că încă nu şi-a făcut cafeaua efectul, comentează ea. Mi-aţi dat cu un dolar mai puţin.

Îi dau dolarul şi mă frec la ochi ca să-mi alung somnul. Cafeaua e călduţă când sorb din ea, făcând-o şi mai greu de înghiţit. Dar trebuie să mă trezesc cumva.

---

[1] În limba engleză, numele de familie al personajului înseamnă „brutar”. Pe de altă parte, există o legendă medievală potrivit căreia brutarii vindeau treisprezece pâini când li se cerea o duzină, de teamă ca una să nu fie mai mică şi prin urmare să fie pedepsiţi în virtutea unei legi ce reglementa gramajul pâinii.

Sau poate că nu. Poate că e bine să-mi petrec ziua în starea asta de somnolenţă. Poate că e singura modalitate prin care pot trece cu brio de ziua de azi.

— Ar trebui să ajungă la adresa asta mâine, spune ea. Sau poimâine.

Apoi dă drumul cutiei într-un cărucior din spatele ei.

Ar fi trebuit să aştept până după ore. Ar fi trebuit să-i îngădui lui Jenny o ultimă zi de tihnă.

Deşi n-o merită.

Când va ajunge acasă, mâine sau poimâine, va găsi în prag un colet. Sau dacă va ajunge mai întâi maică-sa, taică-său sau altcineva, poate că îl va găsi pe pat. Şi va fi încântată. Eu aşa am reacţionat. Un colet fără adresa expeditorului? Oare a uitat sau a fost o chestie intenţionată? Poate e de la o admiratoare secretă?

— Doriţi factura? mă întreabă funcţionara.

Clatin din cap.

O imprimantă mică o emite oricum. O privesc cum rupe foaia în dreptul plasticului zimţat şi o lasă să cadă într-un coş de gunoi.

Este un singur oficiu poştal în oraş. Mă întreb dacă aceeaşi funcţionară i-a servit şi pe ceilalţi de pe listă, cei care au primit pachetul acesta înaintea mea. Oare au păstrat factura ca pe un suvenir pervers? Au vârât-o în sertarul cu lenjerie intimă? Au prins-o pe panoul de plută?

Sunt gata-gata să cer înapoi factura. Aproape că spun:

— Scuzaţi-mă, mi-o daţi totuşi?

S-o păstrez ca amintire.

Dar dacă voiam o amintire, aş fi putut face copii după casete sau păstra harta. Însă nu vreau să mai aud în viaţa mea acele casete, deşi glasul ei n-o să-mi iasă niciodată din minte. Iar casele, străzile şi liceul vor fi veşnic acolo să-mi reamintească.

De acum, eu nu mai deţin controlul. Coletul a pornit la drum. Plec din oficiul poştal fără factură.

Undeva în spatele sprâncenei stângi, capul îmi zvâcneşte încă. Fiecare înghiţitură e acră şi cu cât mă apropii mai mult de şcoală, cu atât cresc şansele să mă prăbuşesc.

Vreau să mă prăbuşesc. Vreau să cad chiar acolo pe trotuar şi să mă târăsc printre cârceii de iederă. Deoarece dincolo de iederă trotuarul coteşte pe după marginea parcării şcolii. Apoi o ia drept pe peluza din faţă şi spre clădirea principală. Pătrunde prin uşile de la intrare şi se transformă într-un hol care şerpuieşte printre şiruri de dulapuri şi săli de clasă ce se întind de o parte şi de cealaltă, intrând în sfârşit pe uşa veşnic deschisă la prima oră.

În faţa clasei, îndreptată spre elevi, se va afla catedra domnului Porter. El va primi ultimul un colet fără adresa expeditorului. Şi în mijlocul clasei, cu un rând mai la stânga, se va afla banca lui Hannah Baker.

Goală.

Ieri

La o oră după terminarea şcolii

Un colet de dimensiunile unei cutii de pantofi stă sprijinit de uşa de la intrare, într-o rână. În uşă e o fantă micuţă pentru corespondenţă, dar orice depăşeşte dimensiunile unui săpun e lăsat afară. O mâzgăleală făcută în grabă pe ambalaj anunţă că pachetul îi este adresat lui Clay Jensen, aşa că îl iau şi intru.

Duc coletul în bucătărie şi îl pun pe blat. Deschid sertarul cu de toate şi scot o foarfecă. Apoi trec lama foarfecii de jur împrejurul coletului şi-i ridic capacul. În cutia de pantofi se află un sul de folie cu bule de aer. Îl desfăşor şi descopăr şapte casete audio.

În colţul din dreapta sus al fiecărei casete e trecut un număr albastru-închis, pictat probabil cu lac de unghii. Fiecare faţă e numerotată. Unu şi doi pe prima casetă, trei şi patru pe următoarea, cinci şi şase şi aşa mai departe. Ultima casetă are trecut numărul treisprezece pe o parte, dar nimic pe cealaltă.

Cine mi-ar trimite mie o cutie de pantofi plină de casete audio? Nu mai ascultă nimeni casete audio. Am măcar la ce să le pun?

În garaj! Casetofonul de pe bancul de lucru. L-a cumpărat tata dintr-un talcioc pe o nimica toată. E vechi, aşa că nu-i pasă dacă se acoperă de rumeguş sau e împroşcat cu stropi de vopsea. Şi partea cea mai bună e că poţi asculta casete la el.

Trag un taburet în faţa bancului de lucru, îmi las rucsacul pe podea, apoi mă aşez. Apăs butonul „Eject”. O uşiţă de plastic se deschide şi strecor înăuntru prima casetă.

Caseta 1: Faţa A

Salut, băieţi şi fete. Vă vorbeşte Hannah Baker. Live şi stereo.

Nu-mi vine să cred.

Fără repetiţii. Fără bisuri. Şi, de data asta, nu vă mai cer nimic.

Nu, nu pot să cred. Hannah Baker s-a sinucis.

Sper că sunteți gata, pentru că sunt pe cale să vă spun povestea vieţii mele. Mai exact, de ce s-a sfârşit viaţa mea. Şi dacă asculţi casetele astea, atunci eşti şi tu unul dintre motive.

Poftim? Nu!

Nu spun pe care casetă intri tu în scenă. Dar stai fără grijă, dacă ai primit adorabila cutiuţă, o să apară şi numele tău... Îţi promit.

De ce-ar minţi o moartă?

Hei! Ăsta pare un banc. De ce crezi că te minte o moartă? Pentru că ea şi-aşa nu mai are minte.

Ăsta e cumva un fel de scrisoare de adio nebunească?

Dă-i drumul. Râzi.

Mă rog. Mie mi s-a părut amuzant.

Înainte să moară, Hannah a înregistrat un teanc de casete. Dar de ce?

Regulile sunt destul de simple. Sunt doar două. Regula numărul unu: Asculţi. Regula numărul doi: Dai mai departe. Sper că niciuna nu va fi floare la ureche.

— Ce-asculţi acolo?

— Mamă!

Mă întind după casetofon şi apăs mai multe butoane odată.

— Mamă, m-ai speriat, îi spun. Nimic. Am de făcut un proiect pentru şcoală.

Ăsta este răspunsul meu standard pentru orice. Stau afară până mai târziu? Am avut un proiect pentru şcoală. Am nevoie de mai mulţi bani? Am un proiect pentru şcoală. Şi acum, casetele unei fete. O fată care acum două săptămâni a înghiţit un pumn de pastile.

Un proiect pentru şcoală.

— Pot să ascult şi eu? întreabă.

— Nu e al meu, răspund şi frec botul pantofului de podeaua de ciment. Îmi ajut un prieten. E pentru ora de istorie, o chestie plictisitoare.

— Drăguţ din partea ta, zice. Se apleacă peste umărul meu şi ridică o cârpă prăfuită, un vechi scutec al meu de pânză, ca să ia un metru ascuns dedesubt. Apoi mă sărută pe frunte. Te las în pace.

Aştept până se închide uşa, apoi pun degetul pe butonul „Play”. Degetele, mâinile, braţele, gâtul, totul îmi pare gol. Nu am destulă forţă să apăs un buton al casetofonului.

Iau scutecul de pânză şi acopăr cutia de pantofi, ca să n-o mai văd. Ce n-aş da să nu fi văzut niciodată cutia aceea

sau cele şapte casete dinăuntru. Prima oară a fost simplu să apăs „Play”, o nimica toată. Habar n-aveam ce urma să aud.

Însă de data asta este unul dintre cele mai înspăimântătoare lucruri pe care le-am făcut în viaţa mea.

Dau volumul mic şi apăs „Play”.

...unu: Asculţi. Regula numărul doi: Dai mai departe. Sper că niciuna nu va fi floare la ureche.

Când termini de ascultat toate cele treisprezece feţe, căci fiecare poveste are treisprezece feţe, derulează casetele, pune-le înapoi în cutie şi dă-i-le celui care urmează după tine. Iar tu, norocosule cu numărul treisprezece, tu poţi să iei casetele şi să le duci la dracu’. În funcţie de religia ta, poate ne întâlnim pe acolo.

În cazul în care eşti tentat să încalci regulile, trebuie să înţelegi că am făcut copii după casetele astea. Copiile astea vor fi dezvăluite publicului dacă pachetul nu ajunge la voi toţi.

Nu a fost o decizie de moment.

Nu mă subapreciaţi... din nou.

Nu. E imposibil să fi gândit asta.

Sunt cu ochii pe voi.

II

Stomacul mi se face ghem şi sunt gata-gata să vomit dacă mă las în voia lui. În apropiere se află o găleată de plastic cu gura în jos, pe un taburet. Dacă e nevoie, din doi paşi ajung la toartă şi o întorc.

Abia dacă o cunoşteam pe Hannah Baker. Eu aş fi vrut. Voisem s-o cunosc mai bine decât am avut ocazia. În timpul verii, am lucrat împreună la cinematograf. Şi nu cu mult timp în urmă, la o petrecere, ne-am giugiulit. Dar nu am avut niciodată ocazia să ne apropiem mai mult. Şi nu am subestimat-o niciodată. Nici măcar o dată.

Casetele astea nu au ce căuta aici. La mine. Trebuie să fie o greşeală.

Sau o glumă macabră.

Trag coşul de gunoi de-a latul podelei. Deşi am mai verificat o dată, mă uit iar la ambalaj. Trebuie să scrie pe undeva adresa expeditorului. Poate că am scăpat-o eu din vedere.

Casetele de adio ale lui Hannah Baker sunt trecute de la unul la altul. Cineva a făcut o copie şi mi le-a trimis în glumă. Mâine la şcoală, cineva o să râdă când o să mă

vadă sau o să zâmbească superior şi apoi o să-şi ferească privirea. Şi atunci o să ştiu.

Dar apoi? Ce-o să fac apoi?

Nu ştiu.

Era să uit. Dacă apari pe lista mea, ar fi trebuit să primeşti o hartă.

Dau din nou drumul ambalajului în gunoi.

Apar şi eu pe listă.

Acum câteva săptămâni, cu câteva zile înainte ca Hannah să ia pastilele, cineva mi-a strecurat un plic prin fanta de aerisire a dulapului meu. Pe plic scria: „Păstreaz-o. O să ai nevoie de ea.” cu o cariocă roşie. Înăuntru era o hartă împăturită a oraşului. În jur de douăsprezece steluţe roşii marcau diferite zone de prin oraş.

În şcoala primară foloseam acelaşi gen de hărţi distribuite de camera de comerţ ca să învăţăm despre nord, sud, est şi vest. Peste tot pe hartă erau numere micuţe, cu albastru, cărora le corespundeau numele unor firme trecute pe margini.

Îmi pusesem harta lui Hannah în rucsac. Intenţia mea fusese s-o arăt prin şcoală, ca să văd dacă o mai primise

cineva. Ca să văd dacă ştia cineva ce înseamnă chestia asta. Dar cu timpul se strecurase sub manuale şi caiete şi uitasem de ea.

Până acum.

Pe parcursul casetelor, o să pomenesc numele mai multor locuri din iubitul nostru oraş în care trebuie să vă duceţi. Nu vă pot obliga să faceţi asta, dar dacă vreţi să înţelegeţi mai multe, urmaţi steluţele. Sau, dacă preferaţi, aruncaţi harta pur şi simplu, eu şi aşa n-o să aflu niciodată.

În timp ce glasul lui Hannah se revarsă din boxele prăfuite, simt greutatea rucsacului pe picior. Înăuntru, înghesuită undeva pe fund, se află harta ei.

Sau poate că o să aflu. De fapt, nu ştiu prea bine cum funcţionează chestia asta cu moartea. Cine ştie, poate că exact în momentul ăsta stau în spatele tău.

Mă aplec în faţă şi-mi reazem coatele pe bancul de lucru. Îmi las faţa în palme şi-mi trec degetele spre spate, prin părul neaşteptat de umed.

Îmi pare rău. Nu a fost cinstit.

Sunteţi gata, domnule Foley?

Justin Foley. Un elev din clasa a douăsprezecea. A fost primul băiat cu care s-a sărutat Hannah.

Dar de ce ştiu eu lucrul ăsta?

Justin, dragule, tu ai fost primul cu care m-am sărutat. Primul pe care l-am ţinut de mână. Erai doar un tip ca

oricare altul. Şi nu spun asta ca să fiu rea cu tine, sincer. Dar aveai ceva care-mi stârnea nevoia de a fi prietena ta. Şi nici până în ziua de azi nu am aflat ce anume. Dar a existat ceva... şi a fost teribil de puternic.

Tu nu ştii asta, dar acum doi ani, când eram în clasa a noua şi tu într-a zecea, te urmăream. La ora a şasea lucram la secretariatul şcolii, aşa că ştiam când aveai fiecare oră. Am făcut chiar o copie după orarul tău, pe care sunt sigură că încă o mai am pe undeva. Şi când o să-mi caute în lucruri, probabil că o să-l arunce, crezând că faptul că o puştoaică de clasa a noua s-a îndrăgostit de un tip nu are nicio relevanţă. Oare aşa o fi?

Pentru mine are. Am ajuns până la tine în dorinţa de a găsi o introducere la povestea mea. Şi chiar aici începe.

Eu ce poziţie ocup pe lista asta, printre poveştile astea? A doua? A treia? Oare pe măsură ce avansează, situaţia se înrăutăţeşte? A spus că norocosul cu numărul treisprezece poate să ducă la dracu' toate casetele astea.

Când o să ajungi la sfârşitul casetelor, Justin, sper că o să înţelegi ce rol ai jucat în povestea asta. Poate că acum ţi se pare un rol neînsemnat, dar contează. În final, totul contează.

Trădarea. Este unul dintre cele mai neplăcute sentimente.

Ştiu că nu ai vrut să mă dezamăgeşti. De fapt, probabil că mare parte dintre cei care ascultaţi habar n-aveaţi ce făceaţi – ce făceaţi de fapt.

Ce făceam, Hannah? Pentru că, sincer, nu am idee. Noaptea aia, dacă asta e noaptea la care mă gândesc, a fost şi pentru mine la fel de ciudată ca pentru tine. Poate şi mai mult, din moment ce eu încă n-am habar ce naiba s-a întâmplat.

Prima steluţă roşie se poate găsi la poziţia C4. Duci degetul la C şi apoi cobori la 4. Aşa, ca la jocul Avioanele. Când termini caseta asta, ar trebui să mergi acolo. Am locuit în casa aia o perioadă scurtă de timp, în vara de dinainte să intru în clasa a noua, dar este primul loc în care am stat când ne-am mutat în oraş.

Şi acolo te-am văzut prima oară pe tine, Justin. Poate că o să-ţi aminteşti. Erai îndrăgostit de prietena mea, Kat. Mai erau două luni până la începerea şcolii, iar Kat era singura pe care o cunoşteam, pentru că locuia chiar lângă mine. Îmi spusese că în anul de dinainte ai fost grămadă pe ea. Nu la propriu – pur şi simplu o studiai şi te loveai întâmplător de ea pe holuri.

Era întâmplător, nu?

Kat mi-a spus că la balul de final de an ai găsit în sfârşit curajul să faci ceva mai mult decât să te holbezi şi să te loveşti de ea. Aţi dansat pe fiecare melodie lentă. Şi în curând, mi-a spus ea, urma să te lase s-o săruţi. Primul sărut din viaţa ei. Ce onoare!

Trebuie să fie nişte poveşti nasoale. Nasole rău. E singurul motiv pentru care casetele trebuie să treacă de la unul la altul. De frică.

De ce ai vrea să expediezi un teanc de casete care te învinovăţesc de o sinucidere? N-ai face-o. Dar Hannah vrea ca noi, cei de pe listă, să auzim ce are de spus. Şi o să facem ce ne cere, dând casetele de la unul la altul, ca să le ascundem de cei care nu sunt pe listă.

„Lista.” Parcă ar fi un club secret, unul exclusivist. Şi, din cine ştie ce motiv, sunt şi eu membru.

Voiam să văd cum arăţi, Justin, aşa că te-am sunat de la mine de acasă şi te-am rugat să vii. Am sunat de la mine deoarece Kat nu voia să ştii unde stă... mă rog, nu încă... deşi casa ei era chiar alături.

Băteai mingea – nu ştiu dacă era baschet, baseball sau ce anume –, dar nu ai putut să vii decât mai târziu. Aşa că am aşteptat.

Baschet era. Mulţi dintre noi am jucat în vara aia, în speranţa că o să fim selectaţi în echipa de rezervă şcolii încă din clasa a noua. Justin, deşi era numai în clasa a zecea, avea un loc asigurat în echipa principală. Aşa că mulţi dintre noi jucam cu el, în speranţa că o să învăţăm de la el în cursul verii. Şi unii dintre noi chiar au prins câte ceva.

În vreme ce alţii, din nefericire, nu.

Am stat la bovindoul meu din faţă vorbind ore în şir, când dintr-odată tu şi un prieten de-al tău – salut, Zach! – aţi apărut pe stradă.

Zach? Zach Dempsey? Singura dată când l-am văzut pe Zach cu Hannah, chiar şi pentru un scurt moment, a fost în noaptea în care am cunoscut-o.

În faţa fostei mele case se întretaie două străzi, formând un T răsturnat, aşa că tu mergeai pe mijlocul drumului, îndreptându-te spre noi.

II

Stai un pic. Stai. Trebuie să mă gândesc.

Râcâi o pată de vopsea portocalie uscată de pe bancul de lucru. De ce ascult eu chestia asta? De ce mă supun la aşa ceva? De ce nu scot caseta din casetofon şi arunc toată cutia la gunoi?

Înghit în sec. Lacrimile mă înţeapă în colţul ochiului.

Pentru că este vocea lui Hannah. O voce pe care nu credeam că o s-o mai aud vreodată. Nu pot să arunc asta.

Şi din cauza regulilor. Mă uit la cutia de pantofi ascunsă sub scutecul de pânză. Hannah a spus că a făcut o copie după fiecare dintre casetele astea. Dar dacă nu este aşa? Poate dacă se opreşte circuitul casetelor, dacă nu le dau mai departe, gata. Se termină. Nu se întâmplă nimic.

Dar dacă este ceva pe casetele astea care m-ar putea afecta? Dacă nu e un truc? Atunci va apărea al doilea set

de casete. Aşa a spus ea. Şi toată lumea o să audă ce e pe ele.

Stropul de vopsea se desprinde ca o crustă.

Cine e dispus să verifice dacă joacă la cacealma?

Ai ieşit din rigolă şi ai pus un picior pe peluză. Tata avusese aspersoarele pornite toată dimineaţa, aşa că iarba era udă şi ţi-a alunecat piciorul înainte şi te-ai trezit făcând şpagatul. În timpul ăsta, Zach căscase ochii la fereastră, încercând s-o vadă mai bine pe noua prietenă a lui Kat – a dumneavoastră sincer – şi s-a împiedicat de tine, aterizând lângă tine pe bordură.

Tu l-ai împins şi te-ai ridicat. Apoi s-a ridicat şi el şi v-aţi uitat unul la celălalt, neştiind ce să faceţi. Şi ce-aţi hotărât? Aţi luat-o la fugă înapoi pe stradă, în timp ce eu şi Kat râdeam ca nebunele la fereastră.

Îmi aduc aminte de asta. Lui Kat i s-a părut aşa de amuzant. Mi-a povestit faza la petrecerea ei de despărţire din vara aceea.

Petrecerea la care am văzut-o prima oară pe Hannah Baker.

Doamne, ce drăguţă mi se părea. Şi mai era şi nouă în oraş, asta m-a cucerit de fapt. Când aveam fete prin

preajmă, mai ales pe vremea aia, mi se înnoda limba în aşa hal, încât nici măcar un cercetaş n-ar fi reuşit s-o descurce. Dar cu ea puteam fi o versiune nouă şi îmbunătăţită a lui Clay Jensen, elev de clasa a noua.

Kat s-a mutat înainte de începerea şcolii şi m-am îndrăgostit de băiatul pe care l-a lăsat în urma ei. Şi nu la mult timp după aceea, băiatul cu pricina a început să se arate interesat de mine. Lucru care se poate să fi avut de-a face cu faptul că păream să fiu veşnic prin preajmă.

Nu mergeam la nicio oră împreună, dar cel puţin sălile în care făceam prima oră, a patra şi a cincea erau aproape una de alta. Ora a cincea dura mult şi uneori nu ajungeam înainte să pleci tu, dar prima şi a patra oră erau măcar în aceeaşi aripă de clădire.

La petrecerea lui Kat, toată lumea stătea în curte, deşi era frig. Cred că a fost cea mai răcoroasă noapte a verii. Iar eu, desigur, îmi uitasem geaca acasă.

După o vreme, am reuşit să te salut. Şi ceva mai târziu, mi-ai răspuns la salut. Apoi, într-o zi, am trecut pe lângă tine fără să suflu o vorbă. Ştiam că nu vei suporta aşa ceva şi asta a dus la prima noastră discuţie mai consistentă.

Nu, n-a fost aşa. Îmi lăsasem geaca acasă, pentru că voiam să-mi vadă toată lumea cămaşa cea nouă.

Ce dobitoc eram.

— Hei! ai spus. N-ai de gând să mă saluţi?

Am zâmbit, am tras aer în piept, apoi m-am întors.

— De ce aş face-o?

— Pentru că întotdeauna mă saluţi.

Te-am întrebat de ce ţi se părea că mă cunoşti chiar aşa de bine. Ţi-am spus că probabil nu ştiai nimic despre mine.

La petrecerea lui Kat, m-am aplecat să-mi leg şireturile în timpul primei mele discuţii cu Hannah Baker. Şi n-am fost în stare. Nu puteam să-mi leg cretinele alea de şireturi din cauză că aveam degetele înţepenite de frig.

Spre cinstea ei, Hannah s-a oferit să mi le lege ea. Normal că n-am lăsat-o. În loc de asta, am aşteptat până când Zach s-a vârât în jenanta noastră discuţie ca să mă strecor în casă să-mi dezgheţ degetele sub un jet de apă.

Ce jenant.

Mai înainte, când o întrebasem pe mama cum să-i atrag atenţia unui băiat, a spus:

— Fă-o pe inabordabila.

Şi asta făceam. Şi, cum era de aşteptat, a dat rezultate. Ai început să dai târcoale pe la uşa clasei mele, aşteptându-mă.

Mi s-a părut că au trecut săptămâni întregi până să-mi ceri în sfârşit numărul de telefon. Dar ştiam că până la urmă o s-o faci, aşa că am exersat cu glas tare faza în care aveam să ţi-l dau. Calmă şi sigură pe mine, de parcă nici nu mi-ar fi păsat. De parcă l-aş fi mai dat de o sută de ori pe zi.

Da, la şcoala cea veche îmi mai ceruseră băieţii numărul. Dar aici, la şcoala cea nouă, tu erai primul.

Nu. Nu e adevărat. Dar ai fost primul căruia chiar i l-am dat.

Nu că nu aş fi vrut să-l mai dau. Eram doar precaută. Oraş nou, şcoală nouă. Iar de data asta aveam de gând să controlez felul în care mă privesc oamenii. În fond, cât de des avem parte de o a doua şansă?

Înainte de tine, Justin, ori de câte ori mi-l cerea cineva, spuneam corect toate cifrele până la ultima. Şi apoi mă speriam şi o dădeam în bară... oarecum intenţionat din greşeală.

Îmi ridic rucsacul în poală şi desfac fermoarul de la buzunarul cel mai mare.

În timp ce te urmăream cum scrii numărul, m-a cuprins un entuziasm exagerat. Din fericire, tu erai prea emoţionat să observi. Când am spus în sfârşit şi ultima cifră – cea corectă! –, am tras un zâmbet uriaş.

În timpul ăsta, ţie îţi tremura mâna aşa de tare, încât am crezut că o să dai greş. Iar eu nu aveam de gând să permit să se întâmple asta.

Scot harta şi o despăturesc pe bancul de lucru.

Am arătat spre cifra pe care o scriai.

— Aici ar trebui să fie un şapte, am spus.

— Şapte este.

Folosesc o riglă de lemn ca să netezesc îndoiturile.

— Ah. Mă rog, atâta timp cât tu ştii că este şapte...

— Ştiu, ai spus.

Dar l-ai tăiat oricum şi ai făcut un şapte şi mai tremurat.

Mi-am tras manşeta în palmă şi era gata-gata să mă întind şi să-ţi şterg transpiraţia de pe frunte... cum ar fi făcut mama. Dar, din fericire, m-am abţinut. Altfel nu i-ai mai fi cerut în viaţa ta numărul unei fete.

Mama mă strigă prin uşa laterală a garajului. Dau sonorul mai încet, pregătit să apăs „Stop” dacă se deschide.

— Da?

Până să ajung eu acasă, tu mă sunaseşi deja. De două ori.

— Nu vreau să te ţin din treabă – spune mama –, ci doar să ştiu dacă iei cina cu noi.

Mama m-a întrebat cine eşti şi i-am spus că avem o oră împreună. Sunai probabil doar ca să mă întrebi ceva despre teme. Şi mi-a zis că exact asta ai spus şi tu.

Privesc prima steluţă roşie. C4. Ştiu unde e. Dar ar trebui oare să mă duc?

Nu-mi venea să cred. Justin, ai minţit-o pe mama.

Şi totuşi, de ce mă bucura aşa de tare chestia asta?

— Nu, răspund. Mă duc acasă la un prieten. Pentru proiectul ăla al lui.

Pentru că am minţit amândoi la fel. Ăsta era un semn.

— Bine, zice mama. Ţi-o las în frigider şi o încălzeşti mai târziu.

Mama m-a întrebat ce oră aveam împreună şi am spus că mate, ceea ce nu era tocmai o minciună. Amândoi făceam mate. Doar că nu împreună. Şi nu acelaşi fel.

— Bine, a zis mama. Asta mi-a spus şi el.

Am acuzat-o că nu are încredere în propria ei fiică, i-am smuls din mână bucata de hârtie cu numărul tău şi am dat fuga sus.

Mă duc. La prima steluţă. Dar înainte de asta, când se termină prima faţă a acestei casete, mă duc la Tony.

Tony nu şi-a schimbat casetofonul din maşină, aşa că încă mai ascultă casete. El spune că în felul ăsta controlează ce muzică ascultă. Dacă duce pe cineva cu maşina şi persoana respectivă îşi aduce muzică, asta e. „Formatul nu e compatibil”, îi spune respectivului.

Când ai răspuns la telefon, am rostit:

— Justin? Sunt Hannah. Mi-a spus mama că m-ai sunat pentru o problemă la mate.

Tony are un Mustang vechi pe care i l-a dat frate-său, care îl are de la taică-său, care probabil îl are de la taică-său. Puţine relaţii de dragoste din şcoala noastră se compară

cu cea dintre Tony şi maşina lui. N-am sărutat eu atâtea buze câte fete i-au dat lui papucii din cauză că erau geloase pe maşină.

Erai nedumerit, dar până la urmă ţi-ai adus aminte că ai minţit-o pe mama şi, ca un băiat bun ce eşti, ţi-ai cerut iertare.

Deşi Tony nu poate fi considerat un prieten apropiat, ne-am făcut de câteva ori temele împreună, aşa că ştiu unde stă. Şi, lucrul cel mai important, are un walkman vechi la care pot asculta casete. Unul galben, cu căşti subţiri de plastic, pe care sunt sigur că mi-l va împrumuta. O să iau câteva casete la mine şi o să le ascult în timp ce o să mă plimb prin fostul cartier al lui Hannah, care e la numai vreun cvartal distanţă de casa lui Tony.

— Şi ia zi, Justin, ce problemă ai la mate? am întrebat.

Nu scăpai tu cu una, cu două.

Sau poate că o să duc casetele în altă parte. Într-un loc intim. Pentru că nu le pot asculta aici. Nu că mama sau tata ar recunoaşte vocea care se aude din boxe, dar am nevoie de spaţiu. De spaţiu ca să respir.

Şi nu ai fost o clipă descumpănit. Ai spus că trenul A pleacă de la tine de acasă la 3:45 după-amiază şi trenul B pleacă de la mine de acasă zece minute mai târziu.

Tu nu vedeai, Justin, dar eu chiar am ridicat mâna de parcă aş fi fost la şcoală, nu aşezată pe marginea patului meu.

— Eu, domnule Foley. Eu, am spus. Ştiu eu răspunsul.

Când mi-ai zis pe nume – „Da, domnişoară Baker?” –, am renunţat complet la regula mamei care mă îndemna să o fac pe inabordabila. Ţi-am spus că aceste două trenuri se întâlnesc în parcul Eisenhower lângă toboganul în formă de rachetă.

Oare ce vedea Hannah la el? Niciodată nu am înţeles chestia asta. Până şi ea recunoaşte că nu ştie exact. Dar, deşi e un tip nici prea-prea, nici foarte-foarte, multe fete îl plac pe Justin.

Desigur, este destul de înalt. Şi poate că le intrigă. Întotdeauna se uită pe fereastră, contemplă te miri ce.

La celălalt capăt al firului a urmat o pauză lungă, Justin. Şi vreau să spun o pauză luuuuuuungă.

— Deci, când se întâlnesc trenurile? m-ai întrebat.

— În cincisprezece minute, am răspuns.

Iar tu ai spus că asta era îngrozitor de mult pentru două trenuri care mergeau cu viteză maximă.

Uau. Ia-o mai încetişor, Hannah.

Ştiu ce gândiţi cu toţii. Hannah Baker este o târfă. Ups. Aţi sesizat? Am spus: „Hannah Baker este.” Nu mai pot să susţin chestia asta.

Se opreşte din vorbit.

Trag taburetul mai aproape de bancul de lucru. Cele două axuri ale casetofonului, ascunse în spatele unei uşiţe din plastic fumuriu, rulează caseta de la un capăt la altul. Din

boxe se aude un şuierat discret, un bâzâit uşor de la interferenţe.

Oare la ce se gândea? În momentul ăla, oare ţinea ochii închişi? Plângea? Ţine degetul pe butonul de „Stop”, sperând să aibă forţa necesară ca să-l apese? Ce face? Nu aud!

Vă înşelaţi.

În glas i se simte mânia. Aproape că tremură.

Hannah Baker nu este şi nu a fost niciodată o târfă. Ceea ce atrage după sine întrebarea „Ce aţi auzit voi?”

Voiam doar un sărut. Eram o fată de clasa a noua pe care nu o sărutase nimeni niciodată. Niciodată. Dar îmi plăcea un băiat, el mă plăcea pe mine şi aveam de gând să-l sărut. Asta e povestea – toată povestea – pe care v-am spus-o.

Care era cealaltă poveste? Pentru că am auzit şi eu ceva.

În cele câteva nopţi de dinainte de întâlnirea noastră din parc, avusesem acelaşi vis. Exact acelaşi, de la un capăt la altul. Şi ca să vă fac o plăcere, iată-l.

Mai întâi însă, vă explic un pic contextul.

În fostul meu oraş era un parc asemănător într-o privinţă cu parcul Eisenhower. Aveau amândouă racheta aia. Sunt convinsă că erau făcute de aceeaşi firmă, pentru că erau identice. Un bot roşu îndreptat spre cer. Bare metalice ce pleacă dinspre bot şi coboară până jos, la aripioarele verzi care ţin nava ridicată de la pământ. Între bot şi aripioare

sunt trei platforme, legate între ele prin trei scări. La etajul de sus este un volan. La cel din mijloc este un tobogan care coboară până la locul de joacă.

În multe nopţi de dinainte de prima mea zi de şcoală aici, urcam până în vârful rachetei şi-mi rezemam capul de volan. Vântul nopţii ce adia printre bare mă liniştea. Închideam ochii şi mă gândeam la casa noastră.

Am urcat şi eu o dată acolo, numai o dată, când aveam cinci ani. Am ţipat şi am plâns din toţi rărunchii şi n-am vrut să cobor pentru nimic în lume. Dar tata era prea mare să încapă prin găurile alea. Aşa că a chemat pompierii şi au trimis o femeie să mă ia de acolo. Probabil că au avut multe misiuni din astea de salvare, pentru că, acum câteva săptămâni, municipalitatea şi-a anunţat planurile de a demonta toboganul în formă de rachetă.

Cred că ăsta este motivul pentru care, în visele mele, primul meu sărut a avut loc la rachetă. Îmi amintea de inocenţă. Şi aşa voiam să fie primul meu sărut. Inocent.

Poate că de-aia nu a pus o steluţă roşie şi în parc. E posibil ca racheta să dispară înainte să ajungă casetele la toţi cei de pe listă.

Revenind la visele mele, care au început în ziua în care te-ai apucat să mă aştepţi la uşa clasei. În ziua în care am ştiut că mă placi.

Hannah şi-a scos tricoul şi l-a lăsat pe Justin să-i bage mâna în sutien. Asta. Asta am auzit eu că s-a întâmplat în noaptea aia în parc.

Dar stai puţin. De ce să fi făcut ea chestia asta în plin parc?

Visul începe cu mine în vârful rachetei, ţinându-mă de volan. Este tot o rachetă din aia de la locul de joacă, nu una adevărată, dar de fiecare dată când răsucesc volanul la stânga, copacii din parc îşi ridică rădăcinile şi fac un pas la stânga. Când trag de volan la dreapta, fac un pas la dreapta.

Apoi aud cum mă strigi de jos.

— Hannah! Hannah! Nu îţi mai face de lucru cu pomii, coboară la mine.

Aşa că las volanul şi cobor prin gaura din platforma de sus. Dar când ajung la următoarea platformă, picioarele mi s-au făcut aşa de mari, încât nu mai încap prin următoarea gaură.

Picioare mari? Pe bune? Nu că m-aş pricepe la interpretarea viselor, dar poate că se întreba dacă Justin o are mare.

Bag capul printre bare şi strig:

— Am picioarele prea mari. Mai vrei să cobor?

— Îmi plac la nebunie picioarele mari, strigi la rândul tău. Coboară pe tobogan. Te prind eu.

Aşa că mă aşez pe tobogan şi mă împing. Dar picioarele mele opun rezistenţă vântului şi cobor prea lent. În timpul necesar să ajung jos, am remarcat că picioarele tale sunt extrem de mici, aproape inexistente.

Am zis eu!

Mergi până la capătul toboganului cu braţele întinse, pregătit să mă prinzi. Şi, normal, când sar, picioarele mele uriaşe nu le strivesc pe alea minuscule ale tale.

— Vezi? Suntem făcuţi unul pentru celălalt, spui tu.

Apoi te apleci ca să mă săruţi. Buzele tale se apropie mai mult... şi mai mult... şi... mă trezesc.

În fiecare noapte, timp de o săptămână, m-am trezit în acelaşi moment în care eram gata să ne sărutăm. Dar acum, Justin, urma în sfârşit să mă întâlnesc cu tine. În parcul ăla. La capătul toboganului ăla. Şi urma să mă săruţi ca lumea, fie că-ţi plăcea, fie că nu.

Hannah, dacă ai sărutat atunci cum ai sărutat la petrecere, crede-mă, i-a plăcut.

Ţi-am spus să ne întâlnim acolo în cincisprezece minute. Desigur, am spus chestia asta doar ca să mă asigur că o să ajung înaintea ta. Când soseai tu în parc, voiam să fiu în rachetă, sus în vârf, exact ca-n visele mele. Şi aşa s-a întâmplat... mai puţin faza cu pomii care dansau şi cu picioarele ciudate.

Din punctul meu de observaţie din vârful rachetei, te-am văzut intrând prin capătul mai îndepărtat al parcului. Te uitai la ceas la fiecare câţiva paşi şi ai venit spre tobogan, privind împrejur, dar nicio clipă în sus.

Aşa că am răsucit de volan cât de tare am putut ca să-l fac să zăngănească. Te-ai dat cu un pas înapoi, ţi-ai ridicat privirea şi m-ai strigat. Dar stai liniştit, deşi voiam să-mi

transform visul în realitate, nu mă aşteptam să ştii fiecare replică şi să-mi spui să nu mă mai joc cu pomii şi să cobor.

— Ajung jos imediat, am spus.

Dar mi-ai zis să stau, că urci tu la mine.

Aşa că am strigat şi eu.

— Nu! Lasă-mă să mă dau pe tobogan.

Apoi ai rostit cuvintele magice, ca în vis:

— Te prind eu.

Chestia asta e mai tare decât primul meu sărut. Eram în clasa a şaptea, a fost cu Andrea Williams şi s-a petrecut în spatele sălii de sport, după ore. A venit la masa mea la prânz, mi-a şoptit propunerea la ureche şi am avut erecţie tot restul zilei.

Când s-a terminat sărutul, după trei secunde de degustat buze date cu gloss cu aromă de căpşuni, s-a întors şi a rupt-o la fugă. Am aruncat o privire pe după sala de sport şi am văzut două prietene de-ale ei dându-i fiecare câte o bancnotă de cinci dolari. Nu mi-a venit să cred! Buzele mele erau miza unui pariu pe zece dolari.

A fost bine sau rău? Cred că rău, am decis.

Dar de atunci încolo mi-a plăcut gloss-ul cu gust de căpşuni.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc în timp ce coboram scara de sus. M-am aşezat pe tobogan, cu inima bătându-

mi nebunește. Venise momentul. Toate prietenele mele de acasă se sărutaseră pentru prima oară în școala generală. Primul meu sărut mă aștepta la capătul toboganului, exact așa cum voiam eu. Tot ce trebuia să fac era să îmi dau drumul.

Și asta am făcut.

Știu că de fapt nu s-a întâmplat așa, dar când mă gândesc, totul se derulează cu încetinitorul. M-am împins. Am alunecat. Părul îmi flutura în spate. Ai ridicat brațele să mă prinzi. Le-am ridicat și eu ca să reușești s-o faci.

Când te-ai hotărât să mă săruți, Justin? În timp ce mergeai prin parc? Sau s-a întâmplat pur și simplu atunci când am alunecat în brațele tale?

Bun, cine vrea să știe care a fost primul meu gând când m-am sărutat pentru prima oară? Iată: Cineva a mâncat un hotdog picant.

Bună asta, Justin.

Îmi pare rău. Nu a fost chiar așa de rău, dar a fost prima chestie care mi-a trecut prin cap.

Prefer de o mie de ori gloss-ul cu gust de căpșune.

Eram așa de nerăbdătoare să aflu ce fel de sărut avea să fie, pentru că prietenele mele de acasă îmi descriseseră așa de multe feluri, dar s-a dovedit a fi genul frumos. Nu mi-ai vârât limba până în gât. Nu m-ai apucat de fund. Pur și simplu ne-am lipit buzele... și ne-am sărutat.

Atâta tot.

Stai aşa. Nu derula. Nu e nevoie să dai înapoi, pentru că n-ai pierdut nimic. O să repet. E... tot... ce... s-a... întâmplat.

De ce, aţi auzit voi altceva?

Îmi trece un fior pe şira spinării.

Da, eu am auzit altceva. Cu toţii am auzit altceva.

Hm, aveţi dreptate. S-a întâmplat ceva. Justin m-a luat de mână, am mers spre leagăne şi ne-am dat în leagăn. Apoi m-a sărutat încă o dată în acelaşi fel.

Şi apoi? Şi apoi, Hannah? Ce s-a întâmplat apoi?

Apoi... am plecat. El a apucat-o într-o direcţie, eu în alta.

Oh, scuze. Ţi-ai fi dorit o chestie mai sexy, nu? Voiai să auzi cum degetele mele pline de mâncărici au început să se joace cu fermoarul lui. Voiai să auzi...

Ei bine, ce voiai să auzi? Pentru că eu am auzit aşa de multe poveşti, încât nu ştiu care este cea mai răspândită. Dar ştiu care este cel mai puţin apreciată.

Cea adevărată.

Adevărul este cel pe care nu-l uiţi.

Încă îl mai văd pe Justin înghesuit printre prietenii lui de la şcoală. Îmi aduc aminte că Hannah a trecut pe acolo şi tot grupul s-a oprit din discuţii. Şi-au ferit privirea. Şi după ce a trecut, au început să râdă.

Dar de ce-mi aduc aminte de chestia asta?

Pentru că am vrut să vorbesc cu Hannah de atâtea ori după petrecerea de rămas-bun a lui Kat, dar eram prea timid, mi-era prea frică. Când i-am privit în ziua aia pe Justin şi pe prietenii lui, am avut sentimentul că fata asta este ceva mai mult decât ştiu eu.

Apoi am auzit că s-a lăsat pipăită la toboganul în formă de rachetă. Şi era aşa de nouă în şcoală, încât zvonurile au umbrit orice altceva ştiam eu despre ea.

Hannah nu era de nasul meu, mi-am închipuit. Era prea experimentată să se gândească măcar la mine.

Aşa că îţi mulţumesc, Justin. Sincer îţi spun. Primul meu sărut a fost minunat. Şi timp de o lună sau cât a durat relaţia noastră, pe oriunde mergeam, săruturile erau minunate. Ai fost minunat.

Dar apoi ai început să faci pe grozavul.

A trecut o săptămâna, dar nu am auzit nimic. Până la urmă, cum se întâmplă întotdeauna, zvonurile mi-au ajuns la urechi. Şi toată lumea ştie că nu poţi dovedi falsitatea unui zvon.

Ştiu. Ştiu la ce vă gândiţi. În timp ce povesteam, mă gândeam şi eu la acelaşi lucru. Un sărut? Un zvon plecat de la un sărut te-a împins să faci asta?

Nu. Un zvon plecat de la un sărut mi-a mânjit amintirea care am sperat să fie specială. Un zvon plecat de la un sărut mi-a creat o reputaţie pe care alţii au crezut-o şi la care au reacţionat. Şi uneori un zvon plecat de la un sărut are efectul unui bulgăre de zăpadă.

Un zvon plecat de la un sărut este doar începutul.

Dacă vrei mai mult, întoarce caseta.

Mă întind spre casetofon, gata să apăs „Stop.”

Şi Justin, iubitule, stai pe-aproape. N-o să-ţi vină să crezi când o să mai apară numele tău.

Ţin degetul deasupra butonului şi ascult bâzâitul slab din boxe, scârţâitul înăbuşit al axurilor ce derulează caseta, şi aştept ca glasul ei să se audă din nou.

Dar nu se mai aude. Povestea s-a încheiat.

■

Când ajung la Tony, Mustangul lui este parcat lângă bordură, în faţa casei. Are capota ridicată şi el şi taică-său stau aplecaţi deasupra motorului. Tony ţine o lanternă mică, în timp ce taică-său strânge ceva din măruntaiele maşinii cu o cheie fixă.

— S-a stricat ceva sau e doar de plăcere? întreb.

Tony aruncă o privire peste umăr şi, când mă vede, scapă lanterna în motor.

— La naiba!

Tatăl lui se ridică şi-şi şterge mâinile murdare de ulei de tricoul năclăit de unsoare.

— Glumeşti? Întotdeauna e de plăcere. Se uită la Tony şi-i face cu ochiul. E şi mai distractiv când e ceva grav.

Tony se încruntă şi se întinde după lanternă.

— Tată, îl mai ţii minte pe Clay.

— Cum să nu? spune taică-său. Sigur. Mă bucur să te revăd.

Nu dă mâna cu mine. Şi, la câtă unsoare are pe tricou, nici nu mă simt jignit.

Dar se preface. Nu-şi aduce aminte de mine.

— Ah, zice tatăl lui. Chiar îmi aduc aminte de tine. Ai rămas o dată la cină, nu? Şi ne-ai potopit cu „te rog” şi „mulţumesc”.

Zâmbesc.

— După ce-ai plecat, mama lui Tony ne-a bătut la cap o săptămână întreagă să fim mai politicoşi.

Ce pot să spun? Părinţii mă plac.

— Mda, el e, confirmă Tony. Ia o cârpă ca să se şteargă pe mâini. Şi ia zi, ce faci, Clay?

Repet cuvintele lui în minte. Ce fac? Ce fac? Hm, dacă tot ai întrebat, ei bine, am primit o grămadă de casete de la o tipă care s-a sinucis. Se pare că am avut şi eu de-a face cu

chestia asta. Nu ştiu sigur ce anume, aşa că mă întrebam dacă îmi dai şi mie walkmanul tău ca să aflu.

— Aşa şi-aşa, răspund.

Tatăl lui mă întreabă dacă m-ar deranja să pornesc eu maşina.

— Cheile sunt în contact.

Îmi arunc rucsacul pe scaunul din dreapta şi mă strecor în spatele volanului.

— Stai, stai! strigă tatăl lui. Tony, îndreaptă lumina încoace.

Tony stă lângă maşină. Se uită la mine. Când ni se întâlnesc privirile, ni se încleştează şi nu pot să mi-o desprind. Oare ştie? Ştie de casete?

— Tony, repetă tatăl lui. Lumina.

Tony nu se mai uită la mine şi se apleacă, ţinând lanterna. În spaţiul dintre bord şi capotă, privirea lui e îndreptată ba spre mine, ba spre motor.

Dacă apare şi el pe casete? Dacă povestea lui este chiar înainte de a mea? Oare el mi le-a trimis?

Dumnezeule, o iau razna. Poate că nu ştie. Poate că par vinovat şi a remarcat asta. În timp ce aştept semnalul ca să pornesc maşina, privesc împrejur. În spatele locului din dreapta, pe jos, este walkmanul. Stă acolo pur şi simplu. Firul de la căşti este strâns răsucit în jurul aparatului. Dar ce scuză să-i servesc? De ce am nevoie de el?

— Gata, Tony, ia cheia şi lasă-mă pe mine să ţin lanterna, spune tatăl lui. O bâţâi prea tare.

Schimbă lanterna pe cheie şi în momentul ăla înhaţ walkmanul. Pur şi simplu. Pe negândite. Buzunarul din mijloc al rucsacului meu e deschis, aşa că-l îndes în el şi trag fermoarul.

— Gata, Clay, strigă tatăl lui. Răsuceşte-o.

Răsucesc cheia şi motorul porneşte imediat.

Prin spaţiul de deasupra bordului, privesc zâmbetul tatălui lui. Nu ştiu ce-a făcut, dar e mulţumit.

— Un pic de reglaj e de ajuns ca s-o faci să cânte, spune aplecat deasupra motorului. Poţi să o opreşti, Clay.

Tony coboară capota şi o închide.

— Ne vedem în casă, tată.

Tatăl lui dă din cap, ia o cutie metalică de scule de pe stradă, face ghem câteva cârpe unsuroase, apoi porneşte spre garaj.

Îmi pun rucsacul pe umăr şi ies din maşină.

— Mersi, spune Tony. Dacă nu apăreai tu, probabil că am fi stat aici toată noaptea.

Îmi vâr braţul prin cealaltă bretea şi îmi aranjez rucsacul.

— Simţeam nevoia să ies din casă, explic. Mă călca mama pe nervi.

Tony se uită la garaj.

— Mie îmi spui? zice. Trebuie să mă apuc de teme, dar tata vrea să mai meşterească sub capotă.

Felinarul de pe stradă se aprinde cu un pâlpâit.

— Şi ia zi, Clay, de ce ai venit?

Simt greutatea walkmanului în rucsac.

— Treceam pe aici şi te-am văzut afară. M-am gândit să vin să te salut.

Ochii lui mă fixează un pic prea mult, aşa că arunc o privire spre maşina lui.

— Mă duc la Rosie’s să văd care mai e treaba, spune. Vrei să te duc cu maşina?

— Mersi, răspund, dar merg doar câteva cvartale.

Îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Încotro te duci?

Doamne, sper că nu e şi el pe listă. Dar dacă e? Dacă a ascultat deja casetele şi ştie exact ce-mi trece prin cap? Dacă ştie exact unde mă duc? Sau, şi mai rău, dacă n-a primit casetele încă? Dacă vor ajunge la el mai încolo, când îi vine rândul?

Dacă este aşa, o să-şi aducă aminte de momentul ăsta. O să-şi aducă aminte că am tras de timp, că nu am vrut să-i vând pontul sau să-l avertizez.

— Nu mă duc undeva anume, răspund. Îmi vâr şi eu mâinile în buzunare. Păi atunci ne vedem mâine.

Nu suflă o vorbă, mă priveşte doar cum mă întorc să plec. Din clipă în clipă mă aştept să strige:

— Hei! Unde mi-e walkmanul?

Dar n-o face. Plec nestingherit.

La primul colţ fac dreapta şi continui să merg. Aud motorul maşinii pornind şi scârţâit de pietriş când cauciucurile Mustangului încep să ruleze. Apoi bagă viteză, traversează strada în spatele meu şi continuă.

Îmi dau jos rucsacul de pe umeri şi-l las pe trotuar. Scot walkmanul. Desfăşor firul şi-mi dau căştile galbene de plastic pe după gât, apoi mi le vâr în urechi. Am în rucsac primele patru casete, probabil cu una sau două mai mult decât am timp să ascult în seara asta. Pe restul le-am lăsat acasă.

Desfac fermoarul de la buzunarul cel mai mic şi scot prima casetă. Apoi o strecor în walkman, cu faţa B spre exterior, şi închid uşiţa de plastic.

Caseta 1: Faţa B

Bine ai revenit. Şi mersi că ai rămas să asculţi şi partea a doua.

Îmi vâr cu mişcări smucite walkmanul în buzunarul de la geacă şi dau sonorul mai tare.

Dacă asculţi caseta asta, tocmai s-a întâmplat una din două. A: Eşti Justin şi după ce ţi-ai ascultat povestea, vrei să vezi cine urmează. Sau B: eşti altcineva şi aştepţi să vezi dacă ţi-a venit rândul.

Ei bine...

O dâră de transpiraţie fierbinte îmi apare de-a lungul liniei părului.

Alex Standall, e rândul tău.

O broboană de sudoare mi se prelinge pe tâmplă şi mi-o şterg.

Sunt convinsă că habar n-ai de ce eşti menţionat aici, Alex. Probabil îţi închipui că ai procedat corect, este? M-ai votat pentru titlul de „Cel mai frumos fund din clasa a IX-a”. Cum s-ar putea supăra cineva din cauza asta?

Ascultă.

Stau pe bordură cu pantofii în rigolă. Aproape de călcâi, câteva fire de iarbă se iţesc prin ciment. Deşi soarele abia dacă a început să coboare după acoperişurile caselor şi

copaci, de o parte şi de alta a drumului felinarele sunt aprinse.

Mai întâi de toate, Alex, dacă tu crezi că sunt stupidă, dacă tu crezi că sunt o fraieră care face din ţânţar armăsar, care ia totul prea în serios, află că nu te obligă nimeni să asculţi. Desigur, te constrâng cu al doilea set de casete, dar cui îi pasă dacă lumea din oraş ştie ce crezi tu despre fundul meu, corect?

În casele din cvartalul ăsta şi într-a mea, care se află la câteva cvartale mai încolo, familiile îşi termină cina. Sau pun farfuriile în maşina de spălat vase. Sau se apucă de teme.

Pentru aceste familii, astă-seară totul este normal.

Aş putea înşira o întreagă listă de oameni cărora le-ar păsa. Aş putea înşira o listă de oameni cărora le-ar păsa dacă aceste casete ar ieşi la iveală.

Aşa că hai să începem, ce zici?

Mă chircesc mai tare, îmi cuprind picioarele şi-mi las fruntea pe genunchi.

Îmi amintesc că eram la ora a doua în dimineaţa în care a apărut lista ta. Domnişoara Strumm, pare-se, avusese un sfârşit de săptămână super, pentru că nu se pregătise nici măcar un pic.

Ne-a pus să urmărim un documentar din ăla plicticos de-al ei. Nu-mi aduc aminte despre ce era. Dar naratorul avea un accent britanic puternic. Şi ştiu că tot zgândăream o bucată veche de scotch lipită de banca mea, ca să nu mă

ia somnul. Pentru mine, vocea naratorului nu era altceva decât zgomot de fond.

Mă rog, vocea naratorului... şi şoaptele.

Când mi-am ridicat privirea, şoaptele au încetat. Ochii care mă fixau s-au ferit. Dar am văzut hârtia aia care era dată de la unul la altul. Era o singură foaie care se vântura de colo până colo pe culoare. Într-un târziu, a ajuns în spatele meu, la banca lui Jimmy Long, care a scârţâit când s-a mişcat el.

Cei care eraţi la oră în dimineaţa aia, ia spuneţi, Jimmy trăgea ocheade pe deasupra scaunului meu, nu-i aşa? A fost singurul lucru care mi-a trecut prin cap când a şoptit:

— Da’ cum să nu?

Îmi strâng genunchii mai tare. Dobitocul ăla de Jimmy.

Cineva a şoptit:

— Ce dobitoc eşti, idiotule.

M-am întors, dar eu n-aveam chef de şuşoteli.

— Da’ cum să nu ce?

Jimmy, care efectiv soarbe atenţia fetelor, a zâmbit crispat şi şi-a coborât privirea spre hârtia de pe banca lui. S-a auzit iar un „idiotule” şoptit, de data asta reluat ici-colo prin întreaga clasă, de parcă nimeni nu ar fi vrut să particip şi eu la glumă.

Când am văzut prima oară lista, care mi-a parvenit la ora de istorie, erau câteva nume pe care nu le-am recunoscut, ale unor eleve noi pe care nu le cunoscusem încă sau nu eram sigur că le ştiam bine numele. Dar lui Hannah îi ştiam numele. Şi am râs când l-am văzut. Ce mai reputaţie îşi făcuse în aşa scurt timp.

Numai acum realizez că reputaţia asta a ei şi-a avut originile în imaginaţia lui Justin Foley.

Am înclinat capul ca să citesc invers titlul de pe pagină: Clasa a IX-a – Bunăciuni şi nebunăciuni.

Banca lui Jimmy a scârţâit din nou când s-a lăsat pe spate şi am ştiut că vine domnişoara Strumm, dar trebuia să-mi găsesc numele. Nu-mi păsa de ce eram pe listă. La vremea aia, nu cred că-mi păsa nici măcar pe care parte a listei eram. Chestia e că atunci când toată lumea este de acord într-o privinţă – una care se referă la tine –, simţi fluturi în stomac. Şi în timp ce domnişoara Strumm înainta pe culoar, pregătită să înşface lista înainte să-mi găsesc numele, fluturii s-au dezlănţuit definitiv.

Unde e numele meu? Unde? L-am găsit!

În ziua aia, ceva mai târziu, când am trecut pe lângă Hannah pe hol, am privit în urma ei. Şi a trebuit să fiu de acord. Categoric îşi merita locul în categoria aia.

Domnişoara Strumm a smuls lista, iar eu m-am întors spre faţa clasei. După câteva minute, când mi-am făcut curaj să mă uit, am tras o ocheadă în partea cealaltă a clasei. Cum era de aşteptat, Jessica Davis părea ofticată.

De ce? Pentru că exact lângă numele meu, dar pe coloana cealaltă, era al ei.

Lovea cu creionul în caiet cu viteza cu care ar fi bătut în codul Morse şi era roşie ca racul la faţă.

La ce m-am gândit în momentul ăla? Slavă Domnului că nu ştiu codul Morse.

Adevărul e că Jessica Davis este mult mai drăguţă decât mine. Dacă faci o listă cu toate părţile corpului, ai să constaţi că mă bate la toate categoriile.

Nu sunt de acord, Hannah. Absolut deloc.

Toată lumea ştie că treaba aia cu „Cel mai nasol fund din clasa a IX-a" era o minciună. Nici măcar nu se poate considera că este o exagerare. Dar sunt sigură că nimănui nu i-a păsat de ce a aterizat Jessica pe coloana aia a listei tale, Alex.

Mă rog, nimănui în afară de tine... de mine... şi de Jessica, adică trei persoane.

Şi mult mai mulţi o să afle, bănuiesc eu.

Poate că unii consideră că ai avut dreptate când m-ai ales. Nu prea cred. Dar uite cum stă treaba, nu cred că fundul meu, cum l-ai numit tu, a fost factorul hotărâtor. Eu cred că factorul hotărâtor... a fost răzbunarea.

Smulg firele de iarbă din rigolă şi mă ridic ca să plec. O iau din loc şi frec firele între degete până când le distrug de tot.

Dar scopul acestei casete nu este să discute despre motivaţia ta, Alex. Deşi urmează şi asta. Scopul casetei este să vorbească despre felul în care oamenii îşi schimbă atitudinea când îţi văd numele pe o listă cretină. Scopul casetei este...

Face o pauză. Bag mâna în geacă şi dau volumul mai tare. Desface o bucată de hârtie mototolită şi o netezeşte.

Bun. Am studiat fiecare nume, fiecare poveste de pe casetele astea. Şi ia ghici. Fiecare eveniment care figurează aici ar fi putut să nu se întâmple dacă tu, Alex, nu mi-ai fi scris numele pe lista aia. Aşa de simplu.

Aveai nevoie de un nume pe care să-l treci vizavi de cel al Jessicăi. Şi întrucât toată lumea din şcoală avea o impresie greşită despre mine după micul numărul al lui Justin, eu eram alegerea perfectă, nu-i aşa?

Şi bulgărele de zăpadă se rostogoleşte în continuare. Mersi, Justin.

Lista lui Alex a fost o glumă. Una proastă, desigur. Dar habar n-avea că urma s-o afecteze în felul ăsta. Nu e corect.

Şi eu? Eu ce-am făcut? Cum o să spună Hannah că au afectat-o acţiunile mele? Pentru că eu n-am nici cea mai mică idee. Şi după ce o să audă lumea chestia asta, ce o să creadă când o să mă vadă? Unii, cel puţin doi, ştiu deja de ce sunt menţionat aici. Mă văd oare cu alţi ochi acum?

Nu. E imposibil. Pentru că numele meu nu are ce căuta lângă al lor. Nu ar trebui să apar pe listă. Sunt sigur.

Nu am făcut niciun rău!

Ca să revin un pic, ideea casetei nu este să discute motivul pentru care ai făcut chestia asta, Alex. Ideea este să analizeze urmările faptei tale. Mai exact, urmările pe care le-a avut asupra mea. Are legătură cu lucrurile pe care nu le-ai planificat, pe care nu le puteai planifica.

Doamne. Nu pot să cred.

II

Prima steluţă roşie. Fosta casă a lui Hannah. Uite-o.

Dar nu cred.

Casa asta a mai fost o dată destinaţia mea. După un chef. Acum, aici trăieşte un cuplu în vârstă. Şi într-o noapte, cam acum o lună, soţul era cu maşina la câteva cvartale distanţă şi vorbea cu soţia lui la telefon când a lovit o altă maşină.

Închid ochii şi clatin din cap când îmi aduc aminte de lucrul ăsta. Nu vreau să văd, dar nu mă pot abţine. Bărbatul era isteric. Plângea. „Trebuie s-o sun! Trebuie s-o sun pe soţia mea!” Îşi pierduse telefonul undeva în zăpăceala accidentului. A încercat să-l folosească pe al meu ca să o sune din nou, dar ea nu-i răspundea. Era confuză, prea înspăimântată să treacă pe linia cealaltă. Voia să rămână la telefon, pe linia pe care o sunase soţul ei.

Avea inima slabă, a spus acesta. Trebuia să afle că era teafăr.

Am sunat la poliţie de pe telefonul meu şi i-am promis bărbatului că aveam să continui s-o sun pe soţia lui. Dar mi-a spus că trebuia s-o anunţ. Trebuia să ştie că el era bine. Casa lor nu era prea departe.

Se adunase o mică mulţime, unii dintre oameni se îngrijeau de persoana din maşina cealaltă. Era cineva de la noi de la şcoală. Din ultimul an. Şi era într-o stare mult mai proastă decât bătrânul. Le-am strigat câtorva să stea lângă bătrân până sosea ambulanţa. Apoi am plecat în fugă spre casa lui, ca să-i liniştesc soţia. Dar nu ştiam că, în acelaşi timp, dădeam fuga spre o casă în care locuise şi Hannah mai demult.

Casa asta.

Dar de astă dată merg încet. Exact ca Justin şi Zach, merg pe mijlocul drumului spre East Floral Canyon, unde două străzi se întâlnesc sub forma unui T răsturnat, exact cum l-a descris Hannah.

Perdelele de la bovindou sunt trase, pentru că s-a lăsat seara. Dar în vara de dinainte de începerea clasei a IX-a, Hannah stătuse acolo alături de Kat. Se uitau împreună pe fereastră, spre locul în care sunt eu acum, şi urmăreau doi băieţi care mergeau pe stradă. I-au privit cum ies de pe drum şi calcă pe iarba udă, alunecă şi cad grămadă unul peste altul.

Continui să merg până la canalul de scurgere şi-mi apăs vârfurile pantofilor pe bordură. Calc pe iarbă şi rămân pe

loc. E simplu. Nu alunec şi nu pot să nu mă întreb: oare dacă Justin şi Zach ar fi ajuns la uşa de la intrare a lui Hannah, s-ar fi îndrăgostit de Zach în loc de Justin câteva luni mai târziu? Oare Justin ar fi dispărut din peisaj? Oare nu s-ar mai fi iscat deloc zvonurile?

Oare Hannah ar mai fi încă în viaţă?

Ziua în care a apărut lista ta nu a fost prea traumatizantă. Am supravieţuit. Ştiam că era o glumă. Şi oamenii pe care i-am văzut stând pe holuri, îngrămădiţi în jurul oricui avea o copie a listei, ştiau şi ei că era o glumă. O ditamai gluma.

Dar ce se întâmplă când cineva spune că ai cel mai frumos fund din clasa a IX-a? Stai că-ţi spun eu, Alex, pentru că tu nu o să afli niciodată. Le dă oamenilor – unora dintre ei – permisiunea de a te trata de parcă n-ai fi nimic mai mult decât acea parte a corpului.

Vrei un exemplu? Bine. Poziţia B3 de pe hartă. Blue Spot Liquor.

E prin apropiere.

Habar n-am de ce i se spune aşa, dar e la numai vreun cvartal distanţă de prima mea locuinţă. Veneam aici ori de câte ori mi-era pofta de ceva dulce. Ceea ce înseamnă, desigur, că mergeam acolo în fiecare zi.

Blue Spot a avut întotdeauna un aer mizerabil privit de pe trotuar, aşa că nu am intrat niciodată.

În 95% din timp, Blue Spot era gol, eram doar eu şi bărbatul din spatele casei de marcat.

Cred că multă lume nici nu ştie că se află acolo, pentru că este mic şi înghesuit între alte două magazine şi amândouă au fost închise de când ne-am mutat noi aici. De pe trotuar, Blue Spot seamănă cu un panou pentru reclame la ţigări şi alcool. Iar înăuntru? Ei bine, cam la fel.

Trec pe trotuarul din faţa fostei case a lui Hannah. O alee urcă o pantă lină înainte să dispară pe sub uşa de lemn decolorată de vreme a unui garaj.

Pe un suport din sârmă atârnat deasupra părţii din faţă a tejghelei se află cele mai bune dulciuri. În orice caz, sunt preferatele mele. Şi în momentul în care deschid uşa, bărbatul bate la casa de marcat – cling, clang – chiar înainte să iau eu un baton de ciocolată, pentru că ştie că niciodată nu plec cu mâna goală.

Mai demult, cineva a spus că bărbatul din spatele tejghelei are faţa ca o nucă. Şi aşa e! Probabil e din cauză că fumează aşa de mult, dar cred că nu ajută nici faptul că îl cheamă Wally[2]*.*

De când a sosit, Hannah a venit la şcoală cu o bicicletă albastră. Parcă mi-o şi imaginez. Chiar aici. Cu rucsacul în spate, coborând pe alee. Roata din faţă i se întoarce şi pedalează pe lângă mine pe trotuar. O privesc cum străbate o lungă porţiune de trotuar, trecând pe lângă

[2] În limba engleză, la nucă se spune walnut.

copaci, maşini parcate şi case. Stau şi privesc până ce imaginea ei se şterge.

Din nou.

Apoi mă întorc uşor şi pornesc mai departe.

Sincer, în toată perioada cât am mers la Blue Spot, nu cred că l-am auzit pe Wally scoţând vreun cuvânt. Încerc să-mi amintesc de vreun singur „Bună” sau „Salut” sau măcar de vreun mormăit prietenesc. Dar singurul sunet pe l-am auzit vreodată de la el a fost provocat de tine, Alex.

Ce mai prieten de nădejde.

Alex! Aşa e. Ieri l-a împins cineva pe hol. Cineva l-a împins pe Alex în mine. Dar cine?

În ziua aia, ca de obicei, clopoţelul de deasupra uşii a scos un clinchet când am intrat. Cling-clang! s-a auzit casa de marcat. Mi-am luat un baton de ciocolată din suportul de pe tejghea, dar n-aş putea să spun ce, pentru că nu-mi aduc aminte.

L-am prins pe Alex ca să nu cadă. L-am întrebat dacă a păţit ceva, dar m-a ignorat pur şi simplu, şi-a luat rucsacul şi a pornit în grabă pe hol. Oare am făcut ceva ca să-l supăr? m-am întrebat. Nu-mi venea nimic în minte.

Dacă aş vrea, ţi-aş putea spune numele persoanei care a intrat în timp ce eu mă scotoceam prin rucsac după bani. Chiar îmi aduc aminte. Dar era unul dintre mulţii dobitoci peste care am dat de-a lungul anilor.

Nu ştiu, poate ar trebui să-i dau pe toţi în vileag. Dar în ceea ce te priveşte pe tine, Alex, fapta lui – oribila şi dezgustătoarea lui faptă – era doar consecinţa gestului tău.

În plus, are şi el o casetă dedicată lui în exclusivitate...

Mă cutremur. Ce s-a întâmplat în magazinul ăla din cauza listei lui Alex?

Nu, nu vreau să ştiu. Şi nici nu vreau să-l văd pe Alex. Nici mâine, nici poimâine. Nu vreau să-l văd nici pe el, nici pe Justin. Nici pe grăsanul de Jimmy Dobitocul. Doamne, cine mai este implicat în povestea asta?

A deschis cu forţă uşa de la Blue Spot.

— Salut, Wally! a spus.

Şi a vorbit cu atâta aroganţă, care suna aşa de natural la el. Îmi dădeam seama că nu era prima oară când vorbea în felul ăla, purtându-se de parcă Wally ar fi fost mai prejos decât el.

— Ah, salut, Hannah, a spus el. Nu te văzusem.

Oare am menţionat că stăteam lângă tejghea, vizibilă oricui din clipa în care deschidea uşa?

I-am zâmbit uşor şi am găsit banii; apoi i-am pus în palma zbârcită a lui Wally. Din câte îmi dădeam eu seama, Wally nu a reacţionat în niciun fel la prezenţa lui. Nici nu i-a căutat privirea, nici nu a tresărit, nici nu a zâmbit, aşa cum mă saluta de obicei pe mine.

Merg pe trotuarul care coteşte după un colţ şi mă îndepărtez de zona rezidenţială, în drum spre Blue Spot.

Este uimitor cum se poate schimba un oraş aşa de mult după ce dai un colţ. Casele din spatele meu nu erau nici mari, nici luxoase. Tipice celor din clasa de mijloc. Dar sunt lipite de partea oraşului care se degradează încet de ani de zile.

— Hei, Wally, fii atent la o chestie.

Îi simţeam răsuflarea chiar pe deasupra umărului.

Ţineam rucsacul pe tejghea cât timp închideam fermoarul. Wally avea privirea îndreptată în jos, chiar dincolo de marginea tejghelei, aproape de talia mea, şi am ştiut ce urma.

Mi-a dat peste fund cu palma făcută căuş. Şi atunci a spus chestia aia:

— Cel mai fain fund din clasa a IX-a, Wally. E chiar aici, în magazinul tău!

Sunt câţiva tipi pe care îi văd în stare de aşa ceva. De un asemenea sarcasm, de o asemenea aroganţă.

M-a durut? Nu. Dar nu contează, nu-i aşa? Pentru că întrebarea care se pune este următoarea: avea dreptul să facă aşa ceva? Iar răspunsul, sper eu, este evident.

I-am lovit mâna rapid cu dosul palmei, mişcare pe care ar trebui s-o stăpânească fiecare fată. Şi atunci Wally a ieşit din carapacea lui. Atunci Wally a scos un sunet. Gura i-a rămas închisă şi nu a fost nimic mai mult decât un plescăit

din limbă, dar sunetul ăla m-a surprins. Ştiam că pe dinăuntru Wally era un pachet de nervi.

Iat-o. Firma luminoasă a magazinului Blue Spot Liquor.

II

În acest cvartal mai sunt deschise numai două magazine: Blue Spot Liquor şi Restless Video de vizavi. Blue Spot pare la fel de mizerabil ca ultima oară când am trecut pe lângă el. Până şi reclamele la ţigări şi alcool par la fel. Ca un fototapet lipit în vitrină.

Când deschid uşa, se aude un clopoţel de alamă. Acelaşi pe care îl auzea şi Hannah ori de câte ori venea să-şi ia ceva dulce. În loc s-o las să se închidă în urma mea, ţin marginea uşii, o împing uşor şi privesc cum loveşte din nou clopoţelul.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

Fără să mă uit, ştiu deja că nu este Wally.

Dar de ce sunt dezamăgit? Nu am venit să-l văd pe Wally.

Întreabă din nou, un pic mai tare:

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

Nu-mi pot face curaj să mă uit spre tejghea. Nu încă. Nu vreau să mi-o închipui stând aici.

În fundul magazinului, în spatele unui perete transparent din uşi, se află băuturile de la frigider. Şi, deşi nu mi-e sete, mă duc într-acolo. Deschid una dintre uşi şi-mi iau un suc de portocale, prima sticlă de plastic pe care pun mâna. Apoi merg în partea din faţă a magazinului şi-mi scot portofelul.

De tejghea stă atârnat un suport din sârmă plin cu batoane de ciocolată. Astea îi plăceau lui Hannah.

Ochiul stâng începe să-mi zvâcnească.

— Asta e tot? întreabă.

Pun sucul pe tejghea şi-mi cobor privirea în timp ce mă frec la ochi. Durerea începe undeva deasupra ochiului, dar este profundă. Dincolo de sprânceană. Ca o ciupitură cum n-am mai simţit niciodată.

— Mai sunt şi altele în spatele tău, spune vânzătorul.

Probabil îşi închipuie că mă uit după dulciuri.

Iau un baton Butterfinger din suport şi îl aşez lângă suc. Pun câţiva dolari pe tejghea şi îi împing spre el.

Cling-clang!

Îmi împinge şi el câteva monede şi observ un ecuson prins de casa de marcat.

— Mai lucrează aici? întreb.

— Wally? Vânzătorul răsuflă pe nas. În tura de zi.

Când plec, clopoţelul de alamă zăngăneşte.

Mi-am aruncat rucsacul pe umăr şi probabil că am şoptit „Mă scuzi”, dar când am trecut pe lângă el, i-am evitat intenţionat ochii.

Mă uitam la uşă, gata de plecare, când m-a apucat de încheietură şi m-a răsucit.

Mi-a spus pe nume şi când l-am privit în ochi, dispăruse orice urmă de amuzament.

Mi-am tras braţul, dar mă ţinea strâns.

Pe partea cealaltă a străzii, firma luminoasă de la Restless Video licăreşte neregulat.

Ştiu despre cine vorbeşte acum Hannah. I-am mai văzut trucul ăsta cu apucatul fetelor de încheietură. Mereu îmi vine să-l înşfac de cămaşă şi să-l îmbrâncesc până când îi dă drumul fetei. Însă în loc de asta mă prefac de fiecare dată că n-am remarcat.

În orice caz, ce aş putea face?

Apoi dobitocul mi-a dat drumul şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Mă joc şi eu un pic, Hannah. Calmează-te.

Bun, hai să analizăm ceea ce tocmai s-a întâmplat. M-am gândit la chestia asta de la Blue Spot până acasă şi poate de-aia nu-mi amintesc ce marcă de baton de ciocolată mi-am cumpărat în ziua aia.

Mă aşez pe bordura ciobită în faţă la Blue Spot, pun lângă mine sucul de portocale şi ţin batonul Butterfinger în echilibru pe genunchi. Nu că aş avea chef de ceva dulce.

Şi atunci de ce l-am mai cumpărat? Oare pentru că Hannah avea obiceiul să cumpere dulciuri din acelaşi suport? Şi ce contează lucrul ăsta? M-am dus unde indica prima steluţă roşie. Şi a doua. Nu trebuie să mă duc peste tot şi să fac tot ce zice ea.

Mai întâi cuvintele lui, şi apoi faptele.

Afirmaţia numărul unu: „Mă jucam şi eu un pic, Hannah.”

În traducere: Fundul tău e jucăria mea. Poate îţi închipui că tu ai ultimul cuvânt în privinţa a ceea ce se întâmplă cu fundul tău, dar nu e aşa. Cel puţin nu atâta timp cât „Mă joc şi eu un pic”.

Ating un capăt al batonului de ciocolată, ceea ce-l face să mi se legene pe genunchi.

Afirmaţia numărul doi: „Calmează-te.”

Traducere: Haide, Hannah, n-am făcut decât să te ating fără să dai semne că ai vrea să te ating. Dacă te simţi mai bine aşa, uite, poţi să mă atingi şi tu oriunde vrei.

Şi acum haide să vorbim despre faptele lui.

Fapta numărul unu: m-a apucat de fund.

Interpretare: Revin şi spun că tipul ăsta nu m-a mai apucat niciodată de fund. Atunci de ce a făcut-o acum? Pantalonii mei nu aveau nimic special. Nu erau excesiv de mulaţi. Desigur, erau destul de lăsaţi şi probabil că mi-a zărit un pic şoldul, dar nu m-a apucat de şolduri, ci de fund.

Încep să înţeleg. Încep să-mi dau seama ce vrea să spună Hannah. Iar lucrul ăsta îmi cască o gaură neagră în stomac.

„Cele mai frumoase buze.” Asta era o altă categorie de pe listă.

Alex, susţin oare că lista ta i-a dat voie să mă apuce de fund? Nu. Spun că i-a oferit un pretext. Şi asta era tot ce-i trebuia individului ăsta, un pretext.

Numai când a apărut lista aia am remarcat buzele Angelei Romero. Dar după aia m-au fascinat. Când o urmăream ţinând un discurs la ore, habar n-aveam ce cuvinte îi ieşeau din gură. Priveam doar buzele alea cum se mişcă în sus şi-n jos. Şi eram fermecat când rostea lucruri precum „coastă lunecoasă”, care, dincolo de buze, îi lăsau la vedere partea de dedesubt a limbii.

Fapta numărul doi: M-a prins de încheietură şi mi-a pus mâna pe umăr.

Ştii ceva, nici măcar n-o să interpretez chestia asta. O să spun doar de ce m-a iritat. Mi-a mai pus lumea mâna pe fund în viaţa mea, nu e mare scofală, dar de data asta s-a întâmplat pentru că altcineva mi-a trecut numele pe o

listă. Şi când individul ăsta a văzut că m-am supărat, şi-a cerut scuze? Da' de unde! În schimb, a devenit agresiv. Apoi, la modul cel mai arogant, mi-a cerut să mă calmez. Apoi mi-a pus mâna pe umăr, de parcă m-ar fi liniştit dacă mă atingea.

Uite un pont. Dacă pui mâna pe o fată, chiar şi în glumă, şi ea te îmbrânceşte, las-o în pace. Nu o mai atinge. Nicăieri! Încetează şi gata. Atingerea nu face altceva decât s-o scârbească.

Restul corpului Angelei nu era nici pe departe aşa de fascinant ca buzele ei. Nu era rău, dar pur şi simplu nu era fascinant.

Apoi, vara trecută, când eram acasă la un prieten, am jucat jocul cu sticla după ce o mulţime dintre noi am recunoscut că nu-l mai jucaserăm. Şi am refuzat să las jocul să se termine până când sticla răsucită de mine nu se oprea în dreptul Angelei. Sau, răsucită de ea, în dreptul meu. Când s-a întâmplat lucrul ăsta, mi-am lipit buzele agonizant de încet şi de precis de ale ei.

Există oameni foarte bolnavi şi săriţi de pe fix, Alex – şi poate că eu sunt una dintre ei –, dar ideea este că atunci când ridiculizezi oamenii, trebuie să-ţi asumi răspunderea dacă alţii acţionează în consecinţă.

Mai târziu, eu şi Angela ne-am giugiulit pe veranda ei din spate. Pur şi simplu nu mă mai săturam de buzele alea.

Toate astea din cauza unei liste.

De fapt, nu e aşa. Nu m-ai ridiculizat, nu-i aşa? Numele meu apărea în coloana cu Bunăciuni. Pe al Jessicăi l-ai trecut în coloana de Nebunăciuni. Pe Jessica ai ridiculizat-o. Şi aici bulgărele nostru de zăpadă prinde viteză.

Jessica, draga mea... urmezi tu.

■

Deschid walkmanul şi scot prima casetă.

În buzunarul cel mai mic din rucsac dau de următoarea casetă. Cea cu un trei scris cu albastru în colţ. O bag în walkman şi închid uşiţa.

Caseta 2: Faţa A

▶

Înainte să se audă vocea lui Hannah, e o pauză.

Pas cu pas. Aşa o să trecem prin asta. Un pas după celălalt.

De partea cealaltă a străzii, în spatele clădirilor, soarele continuă să coboare. Toate felinarele sunt aprinse în susul şi-n josul cvartalului. Iau batonul de Butterfinger de pe genunchi şi sucul de lângă mine şi mă ridic.

Am terminat deja o casetă, ambele feţe, aşa că stai pe aproape. Lucrurile merg mai bine sau mai rău, depinde de punctul de vedere al fiecăruia.

Aproape de uşa de la intrare în Blue Spot Liquor e un coş de gunoi, un butoi de petrol vopsit cu spray albastru. Arunc batonul Butterfinger nedesfăcut în el, căci nu-mi văd stomacul capabil să reţină ceva solid, apoi plec.

Ştiu că poate aşa pare, dar nu am fost complet singură la începutul clasei a IX-a. Încă doi elevi de clasa a IX-a, care figurează amândoi pe lista de Mari Hituri ale lui Hannah Baker, erau noi în zonă. Alex Standall şi Jessica Davis. Şi, deşi nu am devenit niciodată apropiaţi, am contat unul pe celălalt în primele săptămâni de şcoală.

Răsucesc capacul sucului de portocale. Fâsâie şi iau o sorbitură.

Mai rămăsese o săptămână din vacanţa de vară şi domnişoara Antilly m-a sunat acasă, ca să vadă dacă voiam să mă întâlnesc cu ea la şcoală. Pentru un pic de consiliere, dat fiind că eram eleva cea nouă, a spus ea.

În cazul în care nu vă amintiţi, domnişoara Antilly era îndrumătoarea elevilor cu numele de familie de la A la G.

Mai târziu, în acelaşi an, s-a mutat la o şcoală dintr-un alt district.

Îmi aduc aminte că a fost înlocuită de domnul Porter. Se presupunea că va fi un post temporar, dar încă se mai ocupă de chestia asta. Profesor de engleză şi, în acelaşi timp, consilier şcolar.

Mutare nefericită, din câte o să se dovedească. Dar pe asta o rezerv pentru mai încolo.

Pe frunte îmi apare o transpiraţie rece. Domnul Porter? Are ceva de-a face cu povestea asta?

Lumea dimprejurul meu se clatină şi se învârtejeşte şi mă prind de trunchiul unui copac pricăjit de pe trotuar.

Dacă mi-ar fi spus că adevăratul motiv al întâlnirii noastre era să mă prezinte altei eleve noi, nu m-aş fi dus. Dacă nu aveam nimic în comun? Sau dacă eu credeam că nu avem nimic în comun, dar ea, cealaltă elevă, credea că avem? Sau dacă era invers şi eu credeam că ne puteam împrieteni, iar ea nu?

Erau atâtea lucruri care puteau merge aşa de aiurea.

Îmi lipesc fruntea de scoarţa netedă şi încerc să-mi calmez respiraţia.

Dar fata cealaltă era Jessica Davis şi nu era nici ea mai încântată decât mine că se afla acolo.

Ne aşteptam amândouă ca domnişoara Antilly să verse o grămadă de aberaţii cu pretenţii psihologice. Ce înseamnă şi ce presupune să fii un elev extraordinar. Cum şcoala

asta e făcută pentru cei mai buni şi mai deştepţi din statul ăsta. Cum avem cu toţii şanse egale de a reuşi dacă ne dăm silinţa.

Dar, în loc de asta, ne-a oferit fiecăreia dintre noi o amică.

Închid ochii. Nu vreau să văd, dar este aşa de limpede. Când prin şcoală au început să se răspândească zvonuri legate de absenţa inexplicabilă a lui Hannah, domnul Porter i-a întrebat pe cei din clasa noastră de ce tot auzea numele ei pe holuri. Părea neliniştit. Aproape ai fi zis că îi e rău. De parcă ar fi ştiut răspunsul, dar voia să-l convingă cineva de contrariu.

Apoi o fată a şoptit:

— A văzut cineva o ambulanţă plecând de la ea de acasă.

În clipa în care domnişoara Antilly ne-a spus de ce ne aflam acolo, Jessica şi cu mine ne-am întors una spre cealaltă. Buzele i s-au depărtat de parcă ar fi vrut să spună ceva. Dar ce-ar fi putut spune, dat fiind că eu eram chiar acolo? Se simţea descumpănită, nedumerită, minţită.

Ştiu că aşa s-a simţit, pentru că aşa m-am simţit şi eu. Şi nu o să uit niciodată reacţia domnişoarei Antilly. Două cuvinte scurte, tărăgănate:

— Sau... nu.

Strâng tare din ochi şi mă străduiesc să-mi aduc aminte de ziua aia cât mai limpede posibil.

Oare durere se citea pe faţa domnului Porter? Sau poate frică? A rămas pur şi simplu în picioare, privind banca lui

Hannah. Prin banca lui Hannah. Şi nimeni nu a spus o vorbă, dar m-am uitat împrejur. Ne-am privit unul pe celălalt.

Apoi a plecat. Domnul Porter a ieşit din clasă şi nu s-a mai întors timp de o săptămână.

De ce? Ştia? Ştia pentru că făcuse el ceva?

Şi iată, din câte îmi amintesc eu, ce am spus.

Eu: Îmi pare rău, domnişoară Antilly. Pur şi simplu nu m-am gândit că de-aia m-aţi chemat aici.

Jessica: Nici eu. Nu aş fi venit. Vreau să spun că sunt convinsă că eu şi Hillary avem lucruri în comun şi sunt sigură că este o fată minunată, dar...

Eu: Mă cheamă Hannah.

Jessica: Ţi-am zis Hillary, nu-i aşa? Scuze.

Eu: Nu-i nimic. Dar m-am gândit că ar trebui să-mi ştii numele dacă o să fim aşa de bune prietene.

Şi atunci am râs toate trei. Eu şi Jessica aveam râsete foarte asemănătoare, ceea ce ne-a făcut să râdem şi mai tare. Râsul domnişoarei Antilly nu era chiar aşa de sincer... mai degrabă un râs nervos... dar era totuşi un râs. A spus că nu mai încercase niciodată să împrietenească pe cineva şi se îndoia că o s-o mai facă vreodată.

Dar ce să vezi. După întâlnire, Jessica şi cu mine chiar am ieşit împreună.

Ce şireată aţi fost, domnişoară Antilly. Ceeee şireată!

Am plecat din campus şi conversaţia a fost la început greoaie. Dar era plăcut să am cu cine vorbi în afară de părinţii mei.

Un autobuz trage lângă trotuar în faţa mea. E argintiu cu dungi albastre.

Am trecut de aleea spre casa mea, dar n-am spus nimic. Nu am vrut să pun capăt conversaţiei, dar nici nu voiam s-o invit la mine, pentru că de fapt încă nu ne cunoşteam. Aşa că am continuat să mergem până am ajuns în centru. Mai târziu, am aflat că la fel făcuse şi ea, a trecut de strada pe care locuia ca să stea în continuare de vorbă cu mine.

Şi unde am mers? La poziţia E7 de pe hartă. La Monet's Garden Café & Coffeehouse.

Uşa autobuzului se deschide cu un şuierat.

Niciuna dintre noi nu era băutoare de cafea, dar părea un loc plăcut în care să stai la palavre.

Prin ferestrele înceţoşate văd că aproape toate locurile sunt goale.

Am comandat amândouă ciocolată caldă. Ea a făcut-o cu gândul că ar fi amuzant. Eu? Eu întotdeauna comand ciocolată caldă.

N-am mai mers niciodată cu autobuzul local. Niciodată nu am avut motive s-o fac. Dar se face tot mai frig şi mai târziu.

II

Nu te costă nimic dacă mergi cu autobuzul noaptea, aşa că urc. Trec chiar pe lângă şoferiţă fără să ne adresăm vreun cuvânt. Nici măcar nu se uită la mine.

Înaintez pe culoarul central şi mă închei la nasturi ca să mă feresc de frig, acordând fiecărui nasture mai multă atenţie decât este necesar. Orice scuză este destul de bună ca să-mi feresc ochii de ceilalţi pasageri. Ştiu cum trebuie că le par lor. Confuz. Vinovat. Pe cale să fiu strivit.

Aleg o banchetă în jurul căreia sunt trei sau patru locuri goale, atâta timp cât nu mai urcă nimeni. Husa albastră din vinilin este sfâşiată în mijloc şi umplutura galbenă e gata să dea pe afară. Mă mut la fereastră.

Geamul este rece, dar faptul că-mi sprijin capul de el mă ajută să mă relaxez.

Sincer, nu-mi amintesc prea bine ce ne-am spus în după-amiaza aia. Tu îţi aminteşti, Jessica? Pentru că atunci când închid ochii, totul se petrece ca într-un fel de montaj.

Râdem. Ne străduim din răsputeri să nu ne vărsăm băuturile. Fluturăm din mâini în timp ce vorbim.

Închid ochii. Geamul îmi răcoreşte o parte a feţei supraîncălzite. Nu-mi pasă unde merge autobuzul ăsta. O să merg ore în şir dacă mi se dă voie. O să stau aici şi o să ascult casetele. Şi poate, fără să încerc măcar, o să adorm.

Apoi, la un moment dat, te-ai aplecat peste masă.

— Cred că tipul ăla se uită la tine, ai şoptit tu.

Ştiam exact despre cine vorbeşti, pentru că mă uitasem şi eu la el. Dar nu la mine se uita.

— La tine se uită, am spus.

La un concurs pe tema „cine are mai mult tupeu”, ar trebui să ştiţi cu toţii că Jessica iese învingătoare.

— Mă scuzi, i-a spus lui Alex, în caz că nu v-aţi dat seama care era numele băiatului misterios, la care dintre noi te uiţi?

Iar câteva luni mai târziu, după ce Hannah şi Justin Foley se despart, după răspândirea zvonurilor, Alex întocmeşte o listă. Bunăciuni. Nebunăciuni. Dar acolo, la Monet’s, nimeni n-a ştiut unde va duce întâlnirea aia.

Vreau să apăs butonul „Stop” al walkmanului şi să derulez întreaga lor conversaţie. Să dau timpul înapoi şi să le avertizez. Sau să le împiedic să se întâlnească.

Dar nu pot. Nu poţi rescrie trecutul.

Alex a roşit. Şi când spun că a roşit, mă refer la faptul că tot sângele din corp i-a urcat la cap. Iar când a deschis gura să nege, Jessica i-a tăiat macaroana.

— Nu minţi. La care dintre noi te uitai?

Prin ferestrele îngheţate, pe lângă mine lunecă felinarele din centru şi lumina neoanelor. Majoritatea magazinelor au închis deja, dar restaurantele şi barurile sunt deschise.

În momentul ăla, aş fi dat oricât pentru prietenia Jessicăi. Era fata cea mai extravertită, mai sinceră şi fără ocolişuri pe care o cunoscusem vreodată.

În sinea mea, i-am mulţumit domnişoarei Antilly că ne prezentase una celeilalte.

Alex a dat în bâlbâială şi Jessica s-a aplecat şi şi-a lăsat graţioasă degetele pe masa lui.

— Uite care e faza, am văzut că te uitai la noi, a spus ea. Suntem amândouă proaspăt sosite în oraş şi am vrea să ştim la care te uitai. E important.

— Am... am auzit... ideea e... şi eu sunt nou pe aici, s-a bâlbâit Alex.

Cred că eu şi Jessica am spus ceva de genul:

— Oh.

Şi atunci a fost rândul nostru să roşim. Bietul Alex voia doar să ia şi el parte la conversaţia noastră. Aşa că l-am lăsat. Şi cred că am mai vorbit preţ de încă vreo oră, poate mai mult. Eram doar trei oameni, bucuroşi că nu o să-şi

petreacă prima zi de şcoală străbătând singuri holurile. Sau luând prânzul singuri. Rătăcindu-se singuri.

Nu că ar conta cine ştie ce, dar unde merge autobuzul ăsta? Oare iese din oraşul nostru şi se îndreaptă spre un altul? Sau dă ture la nesfârşit pe străzile astea?

Poate ar fi trebuit să verific înainte să urc.

În după-amiaza aia la Monet's, ne-am simţit cu toţii uşuraţi. În câte nopţi nu adormisem îngrozită, gândindu-mă la prima zi de şcoală? Prea multe. Iar după faza cu Monet's? Niciuna. Acum eram entuziasmată.

Ca să ştiţi, nu m-am gândit niciodată la Jessica sau la Alex ca la nişte prieteni. Nici măcar la început, când mi-ar fi plăcut să-mi fac doi prieteni dintr-un foc.

Şi ştiu că la fel gândeau şi ei, pentru că am discutat chestia asta. Am vorbit despre foştii noştri prieteni şi despre motivul pentru care deveniseră prietenii noştri. Am vorbit despre ceea ce căutam la noii prieteni de la şcoala cea nouă.

Dar în acele prime săptămâni, până când fiecare dintre noi a apucat-o care încotro, Monet's Garden a fost cuibul nostru. Dacă unuia dintre noi îi era greu să se integreze sau să cunoască pe cineva, mergeam la Monet's. În grădină, la masa din fund, de pe dreapta.

Nu ştiu exact cine a început, dar cel care avusese ziua cea mai epuizantă punea mâna în mijlocul mesei şi spunea: „Piua." Ceilalţi doi puneau mâinile deasupra şi se aplecau înainte. Apoi ascultam, în timp ce în mâna cealaltă ţineam

băuturile din care sorbeam. Eu şi Jessica beam întotdeauna ciocolată caldă. Cu timpul, Alex a trecut prin tot meniul.

Am fost la Monet's doar de câteva ori, dar cred că e pe strada pe care merge acum autobuzul.

Da, eram cam dulcegi. Şi îmi pare rău dacă episodul îţi dă o senzaţie de greaţă. Dacă ajută cu ceva, aproape că şi pentru mine este prea dulceag. Dar Monet's a umplut golul care trebuia umplut la vremea aia. Şi este valabil în cazul tuturor.

Dar stai liniştit... nu a durat.

Mă mut pe banchetă înspre culoar, apoi mă ridic în autobuzul în mişcare.

Primul care a dat bir cu fugiţii a fost Alex. Ne purtam prietenos când ne vedeam pe holuri, dar nu s-a întâmplat niciodată nimic mai mult de atât.

Cel puţin în cazul meu.

Ţinându-mă cu mâinile de spătare, îmi croiesc drum spre partea din faţă a autobuzului care rulează.

Acum să trecem la noi două, la Jessica şi la mine; treaba s-a schimbat destul de repede. Discuţiile au devenit simple pălăvrăgeli şi nimic mai mult.

— Unde e următoarea staţie? întreb. Simt cuvintele cum îmi părăsesc gâtlejul, dar sunt nişte biete şoapte în comparaţie cu glasul lui Hannah şi cu zgomotul motorului.

Şoferiţa mă priveşte în oglinda retrovizoare.

Apoi Jessica a încetat să mai meargă acolo şi, deşi eu m-am mai dus de câteva ori la Monet's în speranţa că unul dintre ei o să treacă pe acolo, într-un final am încetat şi eu să mai merg.

Până când...

— Ceilalţi de aici dorm, spune şoferiţa. Îi privesc cu atenţie buzele, ca să mă asigur că înţeleg. Pot să opresc unde vrei.

Chestia tare în legătură cu povestea Jessicăi este că mare parte se petrece într-un singur loc, ceea ce vouă, celor care căutaţi steluţele, vă face viaţa mult mai uşoară.

Autobuzul trece de Monet's.

— E bine aici, spun.

Da, prima oară am văzut-o pe Jessica în biroul domnişoarei Antilly. Dar am ajuns să ne cunoaştem mai bine la Monet's.

Îmi ţin echilibrul în timp ce autobuzul încetineşte şi trage lângă bordură.

Şi l-am cunoscut pe Alex la Monet's. Şi apoi... şi apoi s-a întâmplat chestia asta.

Uşa se deschide cu un huruit.

Într-o zi, la şcoală, Jessica a venit la mine pe hol.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus.

Nu a spus nici unde şi nici de ce, dar ştiam că se referă la Monet's... şi credeam că ştiu motivul.

Cobor scările şi urc din canalul de scurgere pe bordură. Îmi rearanjez căştile şi mă întorc din drum preţ de o jumătate de cvartal.

Când am ajuns acolo, Jessica stătea prăvălită pe un scaun, iar braţele i se bălăbăneau pe lângă corp, de parcă ar fi aşteptat o grămadă. Şi poate că aşa şi era. Poate sperase că aveam să chiulesc de la ultima oră ca să mă întâlnesc cu ea.

Aşa că m-am aşezat şi mi-am întins mâna spre mijlocul mesei.

— Piua?

A ridicat o mână şi a trântit o hârtie pe masă. Apoi a împins-o şi mi-a întors-o ca s-o citesc. Dar nu era nevoie s-o întoarcă, pentru că prima oară citisem hârtia aia invers pe banca lui Jimmy: Bunăciuni / Nebunăciuni.

Ştiam în ce parte a listei eram, după părerea lui Alex. Şi aşa-zisa mea adversară stătea vizavi de mine. Tocmai în cuibul nostru. Al meu... al ei... şi al lui Alex.

— Cui îi pasă? i-am spus. Nu are nicio importanţă.

Înghit în sec. Când am citit lista aia, am dat-o mai departe pe rând fără să mă gândesc. La vremea aia, mi s-a părut destul de amuzant.

— Hannah, nu-mi pasă că te-a ales pe tine în locul meu, a spus ea.

Ştiam exact încotro se îndrepta conversaţia aia şi nu aveam de gând s-o las să ne ducă în punctul ăla.

Şi acum? Acum cum mi se pare?

Ar fi trebuit să iau fiecare copie pe care o găseam şi să le arunc pe toate.

— Nu m-a ales pe mine în locul tău, Jessica, am spus. M-a ales pe mine ca să se răzbune pe tine şi ştii şi tu foarte bine asta. Ştia că numele meu avea să te rănească mai tare decât al oricui altcuiva.

A închis ochii şi mi-a rostit numele abia şoptit.

— Hannah.

Îţi mai aduci aminte, Jessica? Pentru că eu îmi aduc aminte.

Când cineva îţi rosteşte aşa numele, când nici măcar nu te priveşte în ochi, nu mai poţi face şi nici spune nimic. A luat o decizie.

— Hannah, ai spus. Ştiu ce se zvoneşte.

— Aşa ceva nu poţi şti, am zis.

Şi poate că mă arătam prea sensibilă, dar sperasem, proasta de mine, că zvonurile o să ia sfârşit odată ce ne mutam aici. Sperasem că am lăsat zvonurile şi bârfele în urmă... definitiv.

— Auzi zvonuri, dar nu poţi şti dacă sunt adevărate, am spus.

Şi iar mi-ai rostit numele.

— Hannah.

Da, ştiam ce se zvoneşte. Şi ţi-am jurat că nu mă întâlnisem nici măcar o dată cu Alex în afara şcolii. Dar nu ai vrut să mă crezi.

Şi de ce m-ai crede? De ce nu ar crede cineva un zvon care seamănă aşa de bine cu unul mai vechi? Ia zi, Justin? De ce?

Se poate ca Jessica să fi auzit multe zvonuri despre Alex şi Hannah. Dar niciunul dintre ele nu era adevărat.

Pentru Jessica era mai simplu să mă vadă ca pe o fată rea, nu ca pe fata de care se apropiase la Monet's. Era mai simplu de acceptat. Mai simplu de înţeles.

Ea simţea nevoia ca zvonurile să fie adevărate.

Îmi aduc aminte că o mulţime de tipi glumeau cu Alex în vestiar:

— Ala-bala-porto-Hannah.

Şi apoi cineva l-a întrebat:

— Te joci cu portocala lui Hannah?

Toată lumea ştia la ce se referă.

Când s-a mai liniştit zarva, am rămas numai eu şi Alex. Am simţit în adâncul meu o uşoară gelozie. De la petrecerea de rămas-bun a lui Kat încoace, nu mi-o puteam scoate din minte pe Hannah. Dar nu reuşeam să-mi fac curaj să întreb dacă era adevărat ce se spunea. Pentru că dacă era, nu voiam să aud.

În timp ce-şi strângea şireturile şi fără să mă privească, Alex a respins zvonul.

— Ca să ştii.

— Bine, am spus. Bine, Jessica. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat în primele săptămâni de şcoală. A însemnat foarte mult pentru mine. Şi îmi pare rău că Alex ne-a stricat chestia asta cu lista aia stupidă a lui, dar asta e.

Şi i-am spus că ştiam totul despre relaţia lor. În prima zi la Monet's, chiar se uitase la una dintre noi. Şi nu fusesem eu aia. Da, eram geloasă din cauza asta. Şi dacă asta o ajuta să treacă peste fază, acceptam să mă învinovăţească pe mine pentru că ei doi se despărţiseră. Dar nu era adevărat!

Ajung la Monet's.

Doi tipi stau afară, sprijiniţi de zid. Unul fumează o ţigară şi celălalt e înfofolit bine în haină.

Dar Jessica a înţeles doar că-mi recunosc vina.

S-a ridicat lângă scaun, fulgerându-mă cu privirea, şi s-a răsucit.

Spune-mi, Jessica, ce anume ai vrut să-mi faci? Să-mi dai un pumn sau să mă zgârii? Pentru că eu am simţit că voiai să le faci pe amândouă, de parcă nu ai fi putut să te decizi.

Şi cum mi-ai zis? Nu că ar conta, dar ca să ştiu şi eu. Pentru că eram prea ocupată să ridic mâna şi să bag capul la cutie – dar m-ai nimerit – şi nu am auzit ce mi-ai spus.

Cicatricea aia mică de deasupra sprâncenei pe care aţi văzut-o cu toţii e în forma unghiei Jessicăi... pe care am scos-o chiar eu.

Am remarcat cicatricea acum câteva săptămâni. La petrecere. Un mic cusur pe o faţă drăguţă. Şi i-am spus ce drăguţă era.

Câteva minute mai târziu, au apucat-o pandaliile.

Sau poate că tu nu ai văzut-o. Dar eu o văd în fiecare dimineaţă când mă pregătesc de şcoală.

— Bună dimineaţa, Hannah, îmi zice.

Şi în fiecare noapte când mă pregătesc de culcare.

— Somn uşor.

Împing uşa grea din lemn şi sticlă de la Monet’s. Aerul cald dă năvală afară şi mă înşfacă şi toată lumea se întoarce, supărată pe cel care a lăsat frigul să se strecoare înăuntru. Intru pe furiş şi închid uşa în urma mea.

Dar este mai mult decât o zgârietură. Este un pumn în stomac şi o palmă pe faţă. E un cuţit înfipt în spate, pentru

că ai preferat să crezi un zvon inventat decât adevărul pe care tu îl cunoşteai.

Jessica, draga mea, chiar aş vrea să ştiu dacă te-ai deranjat să vii la înmormântarea mea. Şi dacă da, ai remarcat cicatricea pe care mi-ai făcut-o?

Şi voi, ceilalţi, voi aţi observat cicatricile pe care mi le-aţi făcut?

Nu. Probabil că nu.

N-a fost posibil.

Pentru că majoritatea nu se pot vedea cu ochiul liber.

Pentru că nu a avut loc nicio înmormântare, Hannah.

Caseta 2: Faţa B

În cinstea lui Hannah, ar trebui să comand o ciocolată caldă. La Monet’s este servită împreună cu bezele micuţe care plutesc pe deasupra. Este singura cafenea din câte cunosc care face chestia asta.

Dar când mă întreabă fata, spun cafea, pentru că sunt zgârcit. Ciocolata caldă costă cu un dolar în plus.

Îmi împinge o cană goală pe tejghea şi-mi arată spre barul cu autoservire. Îmi torn frişcă degresată cât să acopăr fundul căniі. Restul îl umplu cu Hairy Chest Blend, pentru că pare să fie plin de cafeină şi poate reuşesc să stau treaz până târziu ca să termin casetele.

Cred că trebuie să le termin, să le termin chiar în noaptea asta.

Dar oare ar trebui? Într-o noapte? Sau ar trebui să caut povestea mea, s-o ascult, apoi doar suficient din următoarea casetă ca să aflu cui trebuie să i le dau mai departe?

— Ce asculţi?

E fata din spatele tejghelei. Acum stă lângă mine, înclină recipientele din oţel inoxidabil cu frişcă degresată, lapte cu un conţinut scăzut de grăsime şi lapte de soia. Se uită să vadă dacă sunt pline. Câteva dungi negre, parte dintr-un tatuaj, îi încep de la guler şi îi dispar în părul tuns scurt, băieţeşte.

Cobor privirea spre căştile galbene care îmi atârnă pe după gât.

— Nişte casete.

— Casete audio? Ia recipientul cu lapte de soia şi şi-l sprijină de abdomen. Interesant. Cineva cunoscut?

Clatin din cap şi las să cadă trei cuburi de zahăr în cafea.

Cuibăreşte recipientul cu lapte de soia în braţul celălalt, apoi îmi întinde mâna.

— Am fost colegi de şcoală acum doi ani. Te cheamă Clay, nu?

Pun cana pe masă, apoi îmi strecor mâna într-a ei. Are palma caldă şi moale.

— Am făcut un curs împreună, spune ea, dar nu am vorbit prea mult.

Îmi pare un pic cunoscută. Poate că are părul aranjat altfel.

— Nu m-ai putea recunoaşte, adaugă ea. M-am schimbat mult din liceu. Dă peste cap ochii machiaţi puternic. Slavă Domnului.

Îmi vâr în cafea o paleţică de lemn şi amestec.

— Ce curs era?

— Atelier de tâmplărie.

Tot nu-mi amintesc de ea.

— M-am ales doar cu aşchii de la ora aia, spune ea. Ah, şi am făcut o banchetă pentru pian. Încă nu am pian, dar măcar am bancheta. Îţi aduci aminte ce ai făcut tu?

Amestec în cafea.

— Un suport pentru condimente.

Frişca se topeşte şi cafeaua capătă o nuanţă de cafeniu-deschis, iar la suprafaţă se ridică mai multe granule de zaţ.

— Dintotdeauna am crezut că eşti tipul cel mai de treabă, spune ea. Toată lumea credea asta la şcoală. Cam tăcut, dar nu-i nimic. Pe vremea aia, lumea credea că vorbesc prea mult.

Un client de la tejghea îşi drege glasul. Ne uităm amândoi la el, dar el nu-şi ia privirea de la lista cu băuturi.

Se întoarce spre mine şi ne dăm iar mâna.

— Poate ne mai vedem când avem mai mult timp să stăm de vorbă.

Apoi trece înapoi în spatele tejghelei.

Ăsta sunt eu. Clay, băiatul de treabă.

Oare ar spune la fel dacă ar asculta casetele astea?

Mă duc în fundul cafenelei Monet’s, spre uşa închisă care duce în curtea interioară. Pe drum, văd mese la care stau oameni cu picioarele întinse sau cu scaunul lăsat pe spate, formând un obstacol ce mă imploră parcă să-mi răstorn băutura.

O picătură de cafea caldă mi se varsă pe deget. O privesc cum mi se prelinge pe încheieturi şi cade pe podea. Frec pata cu botul pantofului până dispare. Şi îmi aduc aminte că astăzi, mai devreme, lângă magazinul de încălţăminte, am privit o foaie de hârtie cum cade.

După sinuciderea lui Hannah, dar înainte să primesc cutia de pantofi, m-am trezit de multe ori că trec pe lângă magazinul de încălţăminte al mamei şi tatălui lui Hannah. Din pricina magazinului ăla venise în primul rând în oraş. După treizeci de ani în branşă, proprietarul magazinului voia să vândă şi să iasă la pensie. Iar părinţii lui Hannah căutau să se mute.

Nu ştiu exact de ce am trecut pe acolo de atâtea ori. Poate că eram în căutarea unei legături cu ea, o legătură în afara şcolii, şi a fost singura modalitate care mi-a trecut prin cap. Căutam răspunsuri la întrebări pe care nu ştiam cum să le pun. Despre viaţa ei, despre tot.

Nu aveam habar că aceste casete o să-mi explice tot.

Ziua de după ce s-a sinucis a fost prima oară când m-am trezit că stau lângă magazinul lor, în faţa uşii de la intrare. Luminile erau stinse. Pe o foaie de hârtie prinsă în vitrina din faţă era scris „Vo deschide curând” cu o cariocă groasă, neagră.

Fusese scrisă în grabă, mi-am imaginat eu. Uitaseră să pună „m”-ul.

Pe uşa din sticlă, un curier lăsase un bileţel adeziv. Din lista de opţiuni era bifat „Revenim mâine”.

Câteva zile mai târziu, m-am întors. Pe geam erau lipite şi mai multe bileţele.

Astăzi, când mă întorceam de la şcoală, am mai trecut o dată pe la magazin. În timp ce citeam datele şi notele de pe fiecare bucată de hârtie, cea mai veche s-a desprins şi

a căzut fluturând, aterizând lângă pantoful meu. Am luat-o de pe jos şi m-am uitat pe uşă după bileţelul cel mai recent. Apoi am ridicat un colţ şi l-am lipit pe cel mai vechi dedesubt.

O să se întoarcă în curând, m-am gândit. Probabil că au dus-o acasă s-o înmormânteze. În oraşul în care au stat înainte. Spre deosebire de bătrâneţe şi de cancer, nimeni nu anticipează o sinucidere. Pur şi simplu au plecat fără a avea şansa de a pune lucrurile la punct.

Deschid uşa curţii interioare de la Monet’s, atent să nu mai vărs din cafea.

Împrejurul grădinii, pentru a menţine o atmosferă relaxată, luminile sunt discrete. Fiecare masă, inclusiv cea a lui Hannah, din colţul îndepărtat, este ocupată. La ea stau trei tipi cu şepci pe cap, aplecaţi deasupra unor manuale şi caiete de notiţe, dar niciunul dintre ei nu vorbeşte.

Intru iar şi mă aşez la o masă mică din apropierea unei ferestre. Dă spre grădină, dar masa lui Hannah este ascunsă de o coloană din cărămidă plină de iederă.

Inspir adânc.

Pe măsură ce poveştile se derulează una câte una, mă simt uşurat că numele meu nu este menţionat. Apoi mă încearcă teama de ceea ce nu a spus încă, de ceea ce o să dezvăluie când o să-mi vină rândul.

Căci îmi vine şi mie rândul. Ştiu asta. Şi vreau să termin odată.

Ce ţi-am făcut eu, Hannah?

În timp ce-i aştept primele cuvinte, privesc pe fereastră. E mai întuneric afară decât aici. Când îmi retrag privirea şi focalizez, îmi văd propria reflexie în oglindă.

Şi-mi feresc ochii.

Mă uit în jos, la walkmanul de pe masă. Încă nu se aude niciun zgomot, dar butonul de pornire este apăsat. Poate că nu am băgat bine caseta.

Aşa că apăs pe „Stop”.

Apoi din nou pe „Play”.

Nimic.

Îmi plimb degetul pe butonul de volum. Zgomotele de fundal din căşti devin mai puternice, aşa că îl reduc din nou. Şi aştept.

Şşt!... dacă vorbeşti în bibliotecă.

Glasul ei e şoptit.

Şşt!... la cinematograf sau la biserică.

Ascult cu mai multă atenţie.

Uneori nu e nimeni primprejur care să-ţi spună să faci linişte... să faci într-adevăr linişte. Uneori trebuie să faci linişte când eşti singur. Ca mine, acum.

Şşt!

La mesele aglomerate care umplu restul încăperii, oamenii vorbesc. Dar singurele cuvinte pe care le înţeleg sunt cele ale lui Hannah. Celelalte cuvinte se reduc la un zgomot înăbuşit de fond, întrerupt din când în când de un râs ascuţit.

De exemplu, ar fi bine să faci linişte, într-adevăr linişte, dacă ai de gând să tragi cu ochiul. Căci ce te faci dacă te aude?

Răsuflu. Nu e rândul meu. Nu încă.

Dacă a... dacă am... aflat?

Ce să vezi, Tyler Down? Am aflat.

Mă las pe speteaza scaunului şi închid ochii.

Mi-e milă de tine, Tyler. Pe bune. Toţi ceilalţi de pe casetele astea, de până acum, probabil că se simt un pic uşuraţi. Ei s-au dovedit a fi mincinoşi, nesimţiţi sau nişte instabili care îşi varsă nervii pe ceilalţi. Dar povestea ta, Tyler... cam dă fiori.

Iau prima sorbitură din cafea.

Tyler a tras cu ochiul? N-am ştiut.

Şi mă simt şi eu un pic ciudat să povestesc chestia asta. De ce? Pentru că încerc să mă apropii mai tare de tine, Tyler. Încerc să-ţi înţeleg entuziasmul de a te holba pe fereastra de la dormitorul cuiva. De a urmări pe cineva care nu ştie că este urmărit. De a încerca să-l surprinzi pe cale să...

Ce încercai să mă surprinzi făcând, Tyler? Şi ai fost dezamăgit? Sau plăcut surprins?

Bun, ridicaţi mâinile, vă rog. Cine ştie unde sunt?

Pun cafeaua pe masă, mă aplec în faţă şi încerc să mi-o imaginez în timp ce înregistrează chestia asta.

Unde este?

Cine ştie unde stau acum?

Apoi înţeleg şi clatin din cap, ruşinat de ruşinea lui.

Dacă aţi spus „la fereastra lui Tyler”, aveţi dreptate. Este poziţia A4 pe harta voastră.

Tyler nu este acasă în momentul ăsta... dar sunt părinţii lui. Şi sper sincer să nu iasă. Din fericire, chiar sub fereastra lui este un tufiş înalt şi des, ca la fereastra mea, aşa că mă simt destul de în siguranţă.

Tu cum te simţi, Tyler?

Nu-mi pot imagina cum s-a simţit el când a trimis casetele astea prin poştă. Ştiind că-şi dezvăluie secretul lumii întregi.

În seara asta are loc o întâlnire a celor care se ocupă de anuarul şcolii, ceea ce ştiu că implică o cantitate importantă de pizza şi de bârfe. Aşa că ştiu că n-o să te întorci acasă înainte să se lase întunericul. Ceea ce, în calitate de voyeur amator, apreciez foarte mult.

Aşa că îţi mulţumesc, Tyler. Îţi mulţumesc că îmi uşurezi aşa de tare treburile.

Oare când Tyler a auzit chestia asta, stătea aici, la Monet’s, şi încerca să pară calm, transpirând însă abundent? Sau stătea întins în pat şi se holba la fereastră?

Hai să aruncăm o privire înainte să ajungi acasă, ce zici? E lumină pe hol, aşa că văd înăuntru destul de bine. Da, văd exact ce m-am aşteptat, peste tot zace aparatură de filmat.

Ce mai colecţie ai aici, Tyler. Câte un obiectiv pentru fiecare ocazie.

Inclusiv pentru vedere nocturnă. Tyler a câştigat un concurs statal cu obiectivul ăla. Locul întâi la categoria umoristică. Un bătrân care îşi plimbă câinele noaptea.

Câinele s-a oprit să urineze pe un copac şi Tyler i-a făcut o poză. Vederea nocturnă i-a dat aspectul unei raze laser verde care ţâşneşte dintre picioarele din spate ale câinelui.

Ştiu, ştiu. Parcă te şi aud.

— Sunt pentru anuarul şcolii, Hannah. Eu surprind în imagini viaţa elevilor.

Şi sunt convinsă că de-aia nu i-a deranjat pe părinţii tăi să cheltuiască atâţia bani. Dar este oare singura întrebuinţare a chestiilor astea? Ca să le faci instantanee elevilor?

Ah, da, ca să le faci instantanee elevilor.

Înainte să vin aici, am căutat „instantaneu” în dicţionar. Este unul dintre cuvintele alea cu multe definiţii, dar e una foarte potrivită. Şi iat-o, am memorat-o ca să-ţi fac o plăcere: „fotografie obţinută printr-o expunere de foarte scurtă durată”.

Spune-mi, Tyler, în nopţile alea în care ai stat la fereastra mea, am fost suficient de spontană pentru instantaneul tău? M-ai surprins în toată naturaleţea, spontaneitatea...

Stai aşa. Aţi auzit chestia asta?

Mă îndrept şi îmi sprijin coatele pe masă.

Se apropie o maşină pe drum.

Îmi acopăr ambele urechi cu mâinile.

Tu eşti, Tyler? Sunt sigură că se apropie. Şi uite farurile.

Aud şi eu, în paralel cu glasul lui Hannah. Motorul.

Inima mea categoric crede că eşti tu. Doamne, ce-mi mai bate. Maşina coteşte pe alee.

Dincolo de vocea ei, cauciucurile străbat pavajul. Motorul merge în gol.

Tu eşti, Tyler. Tu eşti. Nu ai oprit motorul, aşa că o să continui să vorbesc. Da, este palpitant. Mda, chestia asta are farmec.

Când a auzit asta, probabil că i s-a părut înspăimântător. Şi să ştie că nu este singurul a fost iadul pe pământ.

Bun, ascultătorilor, gata? Portiera... şi...

Şşt!

O pauză lungă. Răsuflarea ei este uşoară. Stăpânită.

Este trântită o portieră. Chei. Paşi. O altă uşă este descuiată.

Bun, Tyler. Îţi ofer un comentariu detaliat. Eşti în casă, cu uşa închisă. Fie eşti cu mama şi cu tata, le spui că totul a mers extraordinar şi că ăsta o să fie cel mai tare anuar din toate timpurile, fie că nu a fost destulă pizza şi mergi direct în bucătărie.

În timp ce aşteptăm, o să derulez şi o să le spun tuturor cum a început povestea. Şi dacă greşesc cronologia, Tyler, caută-i pe ceilalţi de pe casetele astea şi spune-le că ai început să tragi cu ochiul cu mult înainte să te prind eu.

Aşa o să faci, nu? Aşa o să faceţi cu toţii? O să umpleţi voi spaţiile goale? Pentru că orice poveste pe o care o spun lasă aşa de multe întrebări fără răspuns.

Fără răspuns? Aş fi răspuns la orice întrebare, Hannah. Dar nu m-ai întrebat niciodată.

De exemplu, de când mă pândeai, Tyler? De unde ai ştiut că săptămâna aia părinţii mei erau plecaţi din oraş?

În loc să pui întrebări, în noaptea aia, la petrecere, ai început să ţipi la mine.

Bun, e vremea pentru o confesiune. Regula la mine acasă când părinţii mei sunt plecaţi este că nu am voie să ies cu un tip. Au sentimentul, deşi nu au curajul să spună, că o să-mi placă prea tare întâlnirea şi că o să-l invit pe băiat să intre.

În poveştile anterioare, v-am explicat că zvonurile pe care le-aţi auzit cu toţii despre mine nu sunt adevărate. Şi aşa şi este. Dar niciodată nu am pretins că aş fi cuminţenia întruchipată. Am ieşit cât erau părinţii mei plecaţi, dar numai pentru că puteam fi plecată cât voiam eu. Şi din câte ştii, Tyler, în noaptea în care a început toată povestea asta, băiatul cu care am ieşit m-a condus până la uşa de la intrare. A rămas acolo cât mi-am scos cheile ca să descui uşa... apoi a plecat.

Mi-e teamă să mă uit, dar mă întreb dacă lumea din Monet’s mă priveşte. Îşi dau seama oare după reacţiile mele că nu ascult muzică?

Sau poate că nu a remarcat nimeni. De ce ar remarca, în fond? De ce le-ar păsa lor ce ascult eu?

Lumina din dormitorul lui Tyler este încă stinsă, aşa că fie poartă o discuţie detaliată cu părinţii lui, fie încă îi e foame. Bine, facem cum vrei tu, Tyler. O să continui să vorbesc despre tine.

Sperai că o să-l invit pe tip în casă? Sau chestia asta ţi-ar fi stârnit gelozia?

Amestec în cafea cu beţişorul de lemn.

Indiferent de situaţie, după ce am intrat în casă – singură! –, m-am spălat pe faţă şi pe dinţi. Şi în momentul în care am intrat la mine în cameră... Clic.

Ştim cu toţii sunetul pe care îl scoate un aparat de fotografiat în acţiune. Chiar şi cele digitale îl mai scot din motive de nostalgie. Şi întotdeauna ţin fereastra deschisă, patru-cinci centimetri, ca să intre aer curat. Aşa mi-am dat seama că e cineva afară.

Dar am respins gândul. Era prea înfiorător să recunosc faţă de mine însămi încă din prima noapte de concediu a părinţilor mei. Nu făceam decât să mă bag singură în sperieţi, am spus. Mă obişnuiam cu singurătatea.

Totuşi, nu eram aşa de fraieră încât să mă schimb în faţa ferestrei. Aşa că m-am aşezat pe pat. Clic.

Ce idiot mai eşti, măi Tyler. În şcoala generală, unii credeau că eşti retardat. Dar nu era aşa. Erai pur şi simplu idiot.

Sau poate că nu a fost un clic, mi-am spus. Poate că a fost un scârţâit. Patul meu are o ramă de lemn care scârţâie un pic. Asta a fost. Trebuie să fi fost un scârţâit.

M-am acoperit cu păturile şi m-am dezbrăcat sub ele. Apoi am luat pe mine pijamaua, făcând totul cât de lent posibil, de teamă ca nu cumva cel care era afară să-mi mai facă o poză. În fond, nu ştiam exact ce-l excita pe un voyeur.

Dar stai un pic, încă o fotografie o să dovedească faptul că era aici, corect? Apoi puteam suna la poliţie şi...

Dar adevărul e că nu ştiam ce să sper. Părinţii mei nu erau acasă. Eram singură. Mi-am închipuit că era cel mai bine să-l ignor. Şi, deşi era afară, mi-era prea teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă mă vedea cum mă întind după telefon.

Stupid? Da. Dar avea logică? Da... la momentul ăla.

Ar fi trebuit să suni la poliţie, Hannah. Lucrul ăsta ar fi putut opri bulgărele de zăpadă să mai prindă viteză. Cel despre care tot vorbeşti tu.

Cel care a trecut peste noi toţi.

Şi de ce i-a fost aşa de uşor lui Tyler să vadă la mine în cameră în primul rând? Asta vă întrebaţi? Întotdeauna dorm cu transperantele ridicate?

Bună întrebare, voi ăia care daţi vina pe victimă. Dar nu era aşa de simplu. Transperantele erau trase exact cât îmi plăcea mie. În nopţile senine, când stăteam cu capul pe pernă, puteam adormi privind stelele. Şi în nopţile în care era furtună, puteam privi fulgerul cum luminează norii.

Am făcut şi eu chestia asta, am adormit privind afară. Dar de la etaj nu trebuie să-mi fac griji că m-ar vedea lumea.

Când a aflat tata că ţin transperantele ridicate, chiar şi parţial, s-a dus pe trotuar ca să se asigure că nu mă vede nimeni de pe stradă. Şi nu mă vedea nimeni. Aşa că a venit dinspre trotuar şi a traversat curtea până la fereastra mea. Şi ce a descoperit? Că dacă acel cineva nu era foarte înalt şi nu stătea chiar în dreptul ferestrei, ridicându-se pe vârfuri, nu mă vedea.

Ia zi, cât timp ai stat aşa, Tyler? Trebuie să fi fost destul de incomod. Şi dacă erai dornic să treci prin tot chinul ăla doar ca să-mi arunci mie o ocheadă, sper că măcar te-ai ales cu ceva din asta.

S-a ales cu ceva, dar nu cu ce voia el, ci cu asta.

Dacă aş fi ştiut la vremea aia că e Tyler, dacă m-aş fi strecurat pe sub transperante şi m-aş fi uitat ca să-i văd faţa, aş fi fugit afară şi l-aş fi făcut să se simtă ca naiba.

De fapt, acum vine partea cea mai interesantă a...

Stai un pic! Uite că apari. Păstrăm povestea pentru mai târziu.

Îmi împing cana cu cafea, nici măcar pe jumătate băută, spre capătul celălalt al mesei.

Hai să vă descriu vouă, celorlalţi, fereastra lui Tyler. Transperantele sunt trase până jos, dar văd totuşi înăuntru. Sunt din bambus sau din imitaţie de bambus şi între beţe sunt spaţii de diferite dimensiuni. Dacă stau pe

vârfuri, ca Tyler, ajung la un spaţiu destul de vast şi văd înăuntru.

Bun, aprinde lumina şi... închide uşa. Stă... stă pe pat. Îşi scoate pantofii şi... acum şosetele.

Scot un geamăt. Te rog, nu face vreo prostie, Tyler. E camera ta, poţi face acolo ce vrei tu, dar nu te mai face de râs.

Poate ar trebui să-l avertizez. Să-i dau şansa de a se ascunde. Să se dezbrace sub cuvertură. Poate ar trebui să bat uşor în fereastră. Sau să lovesc sau să dau cu piciorul în zid. Poate ar trebui să-l fac să simtă aceeaşi paranoia pe care mi-a provocat-o el.

Vorbeşte din ce în ce mai tare. Oare vrea să fie surprinsă?

În fond, de-aia sunt aici, nu? Ca să mă răzbun?

Nu. Răzbunarea ar fi fost un lucru distractiv. Răzbunarea mi-ar fi oferit o oarecare satisfacţie, într-un mod ciudat. Dar chestia asta, faptul că stau la fereastra lui Tyler, nu-mi dă nicio satisfacţie. M-am hotărât.

Şi atunci de ce? De ce am venit aici?

Ei bine, ce-am zis eu? Tocmai am spus că nu am venit pentru mine. Şi dacă daţi casetele mai departe, doar voi, cei de pe listă, veţi auzi ce spun eu. Şi atunci de ce am mai venit?

Spune-ne. Te rog, Hannah. Spune-mi de ce ascult povestea asta? De ce eu?

Nu am venit să te urmăresc, Tyler. Stai liniştit. Nu-mi pasă ce faci. De fapt, acum nici măcar nu mă uit la tine. Stau cu spatele lipit de zid şi mă uit pe stradă.

Este genul ăla de stradă cu pomi de o parte şi de alta, iar crengile lor se întâlnesc sus, ca vârful unor degete ce se ating. Pare poetic, nu? Am scris chiar şi o poezie mai demult despre străzi precum asta, ca în poezioara mea preferată din copilărie: Avion cu motor, ia-mă şi pe mine-n zbor... bla, bla, bla.

Unul dintre voi chiar a citit poezia pe care am scris-o eu. Dar vorbim mai târziu despre chestia asta.

Nici acum nu e vorba de mine. Eu nici măcar n-am ştiut că Hannah scria poezii.

Dar acum vorbesc despre Tyler. Şi sunt încă pe strada lui Tyler. Pe strada lui întunecoasă şi pustie. Atât că nu ştie că mă aflu aici... deocamdată. Aşa că hai să terminăm odată cu chestia asta înainte să se ducă la culcare.

La şcoală, a doua zi după ce Tyler mi-a făcut vizita aia la fereastră, i-am spus unei fete care stătea în faţa mea ce se întâmplase. Fata asta este renumită pentru capacitatea ei de a asculta şi pentru compasiunea ei şi aveam nevoie de un om căruia să-i fie frică pentru mine. Voiam pe cineva care să-mi confirme temerile.

Ei bine, categoric nu a fost persoana nimerită pentru treaba asta. Fata asta are ceva ciudat, ceva ce foarte puţini dintre voi cunosc.

— Un voyeur? a întrebat ea. Adică unul pe bune?

— Aşa cred, i-am spus.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi, a spus ea. E destul de... nu ştiu... sexy să te pândească un voyeur.

Categoric e dusă. Dar cine e?

Şi ce-mi pasă mie?

A zâmbit şi a ridicat dintr-o sprânceană.

— Crezi că o să mai vină?

Sincer, niciodată nu mi-a trecut prin cap că ar putea să mai vină. Dar acum chestia asta mă băga în sperieţi.

— Şi dacă mai vine? am întrebat.

— Atunci va trebui să-mi povesteşti şi mie, a spus ea.

Apoi s-a întors, punând capăt discuţiei noastre.

Trebuie să vă spun că nu am umblat niciodată cu fata asta. Am avut multe cursuri opţionale comune, eram drăguţe una cu cealaltă la ore şi uneori stabileam să ieşim împreună, dar niciodată nu am trecut la fapte.

Asta, m-am gândit eu, era o ocazie extraordinară.

Am bătut-o pe umăr şi i-am spus că părinţii mei erau plecaţi din oraş. I-ar plăcea să vină la mine şi să prindă un voyeur în acţiune?

După ore, m-am dus cu ea acasă să-şi ia lucrurile. Apoi a venit la mine. Întrucât era în timpul săptămânii şi probabil

că avea să fie plecată până târziu, le-a spus părinţilor ei că lucram la un proiect pentru şcoală.

Dumnezeule. Chiar toată lumea recurge la scuza asta?

Ne-am terminat temele la masa din sufragerie şi aşteptam să se întunece. Maşina ei era parcată în faţă, drept momeală.

Două fete. Irezistibil, nu-i aşa?

Mă foiesc un pic pe scaun.

Am mers în dormitorul meu şi ne-am aşezat turceşte pe pat, faţă în faţă, şi am discutat despre tot ce ne-a trecut prin minte. Ca să prindem voyeurul ştiam că trebuia să vorbim în şoaptă. Trebuia să auzim primul... Clic.

I-a căzut faţa. Nu i-am văzut niciodată atâta fericire în priviri.

Mi-a şoptit să continui să vorbesc.

— Prefă-te că nu ai auzit. Continuă să te prefaci.

Am dat din cap.

Apoi şi-a dus mâna la gură şi a improvizat:

— Dumnezeule! Unde l-ai lăsat să te mângâie?

Am „bârfit” preţ de câteva minute şi încercam să ne înăbuşim râsetele nejustificate, genul care ne-ar fi dat de gol. Dar clicul s-a oprit şi începeau să ni se termine rezervele de bârfe.

— Ştii ce mi-ar prinde bine? a întrebat. Un masaj ca lumea la spate.

— Eşti diabolică, i-am şoptit.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a ridicat în genunchi şi şi-a întins braţele în faţă, ca o pisică, până când a ajuns la capătul patului. Clic.

Sincer, sper că ai ars sau ai şters fotografiile alea, Tyler. Pentru că dacă ies la iveală, chiar dacă nu e vina ta, nu-mi place să mă gândesc la ce ţi s-ar putea întâmpla.

Am încălecat-o. Clic.

I-am dat părul într-o parte. Clic.

Şi am început să-i masez umerii. Clic. Clic.

Şi-a întors faţa dinspre fereastră şi a şoptit:

— Ştii ce înseamnă faptul că încetează să mai facă fotografii, nu?

I-am spus că nu.

— Înseamnă că face altceva. Clic. Mă rog, a spus ea.

Am continuat să-i masez umerii. De fapt, cred că mă descurcam destul de bine, pentru că buzele i s-au arcuit într-un zâmbet frumos. Dar apoi mi-a mai şoptit ceva. Felul în care puteam să-l prindem pe perversul ăsta asupra faptului.

Am refuzat. Una dintre noi ar fi trebuit să iasă din cameră, să spună că are nevoie să se ducă la baie şi să sune la poliţie. Îi puteam pune capăt chiar atunci.

Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nici gând, a spus. Nu plec până nu aflu dacă îl cunosc. Dacă e cu noi la şcoală?

— Dacă e aşa? am întrebat.

Mi-a cerut să-i urmez exemplul, apoi s-a rostogolit şi a ieşit de sub picioarele mele. Conform planului ei, când spunea „trei”, eu trebuia să dau năvală la fereastră. Dar eu credeam că era posibil ca voyeurul să fi plecat – poate se speriase, pentru că nu se mai auzise niciun clic de când mă dădusem jos de pe ea.

— E momentul pentru un pic de loţiune de corp, a spus ea.

Clic.

Sunetul ăsta m-a umplut de nervi. Bine. Pot şi eu să mă joc, am gândit.

— Uită-te în sertarul de sus.

A arătat spre dulapul aflat cel mai aproape de fereastră şi eu am dat din cap.

Mi s-a umezit uşor cămaşa la subraţ. Mă foiesc din nou stânjenit pe scaunul meu. Dar, Dumnezeule, nu mă pot abţine să ascult.

A tras de sertar, s-a uitat înăuntru şi şi-a dus mâna la gură.

Ce? Nimic din ce aveam eu în sertar nu merita o asemenea reacţie. Nimic din camera mea chiar nu merita o asemenea reacţie.

— Nu ştiam că-ţi plac chestiile astea, a spus tare. Vrei să-l folosim... împreună?

— Ăăă, bine, am spus.

A băgat mâna în sertar, a împins câteva lucruri de colo-colo, apoi şi-a dus iar mâna la gură.

— Hannah! a spus. Câte chestii din astea ai? Ce fată neastâmpărată.

Clic, clic.

Isteaţă mişcare, am gândit.

— De ce nu le numeri?

Şi asta a şi făcut.

— Hai să vedem. Una... două...

Am dat un picior jos din pat.

— ...trei!

Am sărit la fereastră şi am tras de şnur. Transperantele au ţâşnit în sus. Am încercat să-ţi văd faţa, dar te mişcai aşa de repede.

Fata cealaltă nu se uita la faţa ta, Tyler.

— Oh, Dumnezeule! a ţipat ea. Îşi îndeasă puţa în pantaloni.

Tyler, indiferent unde te-ai afla, îmi pare foarte rău. Meriţi chestia asta, dar îmi pare rău.

Şi deci cine erai? Am văzut cât de înalt erai şi ţi-am văzut părul, dar nu ţi-am văzut faţa destul de bine.

Totuşi, te-ai dat de gol, Tyler. A doua zi la şcoală, le-am pus multor oameni exact aceeaşi întrebare. Unde ai fost aseară? Unii au spus că au fost acasă sau acasă la un prieten. Sau la cinematograf. Nu e treaba ta. Dar tu, Tyler, ai dat cel mai ţâfnos şi mai interesant răspuns dintre toate.

— Ce, eu? Nicăieri.

Şi cine ştie din ce motiv, când mi-ai spus că nu ai fost nicăieri, ochii au început să-ţi zvâcnească şi fruntea ţi s-a acoperit cu sudoare.

Ce idiot eşti, Tyler.

Hm, cel puţin eşti original. Şi cel puţin ai încetat să mai dai târcoale pe la mine pe acasă. Dar prezenţa ta, Tyler, asta nu a dispărut niciodată.

După vizitele tale, mi-am tras transperantele în fiecare noapte. Am alungat stelele şi nu am mai văzut niciodată fulgerul. Noapte de noapte, am stins pur şi simplu lumina şi m-am dus la culcare.

De ce nu m-ai lăsat în pace, Tyler? Casa mea. Dormitorul meu. Trebuiau să fie adăposturi sigure pentru mine. Ferite de lumea exterioară. Dar tu mi-ai răpit lucrul ăsta.

Mă rog... nu chiar totul.

Îi tremură vocea.

Dar tu mi-ai luat ce-mi mai rămăsese.

Face o pauză. Şi în liniştea aia realizez cu câtă intensitate am privit în gol. Am privit în direcţia cănii de la capătul celălalt al mesei. Dar nu la ea.

Vreau, dar mă intimidează prea tare ideea de a-i privi pe oamenii din jurul meu. Probabil că acum se uită la mine. Încearcă să priceapă de unde mi se trage aerul ăla chinuit. Încearcă să-şi dea seama cine este puştiul ăsta amărât care ascultă demodatele casete audio.

Ia zi, Tyler, cât de importantă este siguranţa ta? Dar intimitatea? Poate că nu este la fel de importantă pentru tine cum a fost pentru mine, dar nu tu decizi asta.

Mă uit pe fereastră, dincolo de reflexia mea, spre grădina interioară discret luminată. Nu-mi dau seama dacă mai este cineva acolo, dincolo de coloana din cărămidă acoperită cu iederă, stând la masă.

O masă care, la un moment dat, a fost celălalt adăpost sigur al lui Hannah.

Deci cine era fata aceea misterioasă care a apărut în povestea ta, Tyler? Care a zâmbit aşa de frumos când i-am masat spatele?

Care m-a ajutat să te dau în vileag? Să spun?

Depinde. Ce mi-a făcut ea mie?

Pentru a afla răspunsul... puneţi caseta numărul trei.

Dar sunt pregătit să-mi vină mie rândul, Hannah. Sunt gata să termin odată.

Ah, apropo, Tyler, sunt iar la fereastra ta. Am plecat ca să termin povestea ta, dar ai lumina stinsă în dormitor de ceva timp... aşa că m-am întors.

Urmează o pauză lungă şi se aude foşnet de frunze.

Cioc-cioc, Tyler.

Aud şi eu. Bate la fereastră. De două ori.

Stai liniştit. O să afli cât de curând.

■

Îmi dau căştile jos, înfăşor bine firul galben în jurul walkmanului şi mi-l vâr în buzunarul de la geacă.

În partea cealaltă a încăperii, biblioteca de la Monet’s este plină de cărţi vechi. În mare parte rebuturi. Westernuri cu copertă broşată, New Age, SF.

Îmi croiesc drum cu băgare de seamă printre mesele aglomerate şi mă îndrept spre ea.

O enciclopedie uriaşă stă lângă un dicţionar căruia îi lipseşte cotorul cartonat. Pe cotorul de hârtie cineva scrisese „Dicţionar” cu cerneală neagră. Pe acelaşi raft sunt stivuite cinci caiete, fiecare de o altă culoare. Au aproape aceeaşi dimensiune ca anuarele şcolare, dar au fost cumpărate pentru că au paginile albe. Cărţi de oaspeţi, aşa li se spune. În fiecare an aduc una nouă şi oamenii mâzgălesc ce vor înăuntru. Marchează ocaziile speciale, scriu poezii oribile, desenează lucruri frumoase sau groteşti sau pur şi simplu bat câmpii.

Fiecare carte are lipită pe cotor o bucată de bandă adezivă pe care este trecut un an. Îl scot pe ăla de când eram noi în clasa a IX-a. La cât timp a petrecut Hannah la Monet’s, poate a scris ceva aici. De exemplu, o poezie. Sau poate că avea alte talente de care nu ştiam. Poate ştia să deseneze. Caut altceva, ca să fug de urâţenia de pe casetele astea. Simt o nevoie imediată de schimbare. Simt nevoia să o văd şi altfel.

Cum majoritatea oamenilor îşi datează însemnările, dau la paginile de la spate. La septembrie. Şi iată.

Ca să nu pierd pagina, pun semn cu degetul arătător în cartea pe care o închid şi mă duc înapoi cu ea la masa mea. Sorb uşor din cafeaua călduţă, deschid iar cartea şi citesc cuvintele scrise cu cerneală roşie aproape de marginea de sus a paginii: „Toată lumea are nevoie de un moment de piua.”

Este semnată cu trei perechi de iniţiale: J. D. A. S. H. B.

Jessica Davis. Alex Standall. Hannah Baker.

Mai jos de iniţiale, în îndoitura dintre pagini, cineva a vârât o fotografie cu faţa în jos. O scot, o întorc invers, apoi o răsucesc cu partea care trebuie în sus.

E Hannah.

Doamne, ce-mi place zâmbetul ei. Şi părul, îl are lung încă. Ţine un braţ pe după talia altei eleve. Courtney Crimsen. Şi în spatele lor este un grup de elevi. Toţi ţin în mână fie o sticlă, o cutie sau un pahar roşu de plastic. E întuneric la petrecere şi Courtney nu pare prea fericită. Dar nici supărată nu pare.

Cred că pare neliniştită.

Dar de ce?

Caseta 3: Faţa A

Courtney Crimsen. Ce nume drăguţ. Aşa e, şi e şi o fată drăguţă. Cu un păr drăguţ, un zâmbet drăguţ şi cu pielea perfectă.

Şi mai eşti şi de treabă. Aşa spune toată lumea.

Privesc fotografia din cartea de oaspeţi. Hannah stă cu braţul pe după talia lui Courtney la o petrecere oarecare. Hannah e veselă. Courtney este neliniştită. Dar habar n-am care e motivul.

Da, Courtney, eşti drăguţă cu toţi cei pe care îi întâlneşti pe culoare. Eşti drăguţă cu toţi cei care te conduc la maşină după ore.

Sorb din cafeaua care mi se răceşte.

Fără îndoială, eşti una dintre fetele cele mai populare din şcoală. Şi... eşti... aşa... de... drăguţă! Nu?

Ei bine, nu.

Beau toată cafeaua care a mai rămas în cană.

Da, dragii mei ascultători, Courtney este drăguţă cu toţi cei cu care vine în contact sau cu care stă de vorbă. Şi totuşi, întrebaţi-vă dacă este totul doar de ochii lumii.

Îmi duc cana la autoservire ca să mi-o umplu iar.

Eu aşa cred. Şi acum haideţi să vă spun care e motivul.

Mai întâi de toate, voi, cei care ascultaţi, mă îndoiesc că Tyler o să vă arate fotografiile pe care mi le-a făcut mie în timp ce îi masam spatele lui Courtney.

Recipientul cu frişcă degresată îmi alunecă din mână şi se loveşte zgomotos de tejghea. Îl prind înainte să se

izbească de podea, apoi privesc peste umăr. Fata din spatele casei de marcat dă capul pe spate şi râde.

Courtney e fata din camera lui Hannah?

Hannah face o pauză lungă. Ştie că e nevoie de timp ca să asimilezi informaţia asta.

Dacă aţi văzut fotografiile alea, sunteţi norocoşi. Sunt sigură că sunt foarte sexy. Dar, din câte ştiţi acum, în acelaşi timp nu sunt spontane.

Nu sunt spontane. Interesantă exprimare pentru a rezuma povestea lui Courtney. Pentru că atunci când pozezi, ştii că se uită cineva la tine. Şi îţi tragi cel mai frumos zâmbet, laşi la vedere cea mai dulce personalitate de care eşti capabil.

Spre deosebire de fotografia lui Courtney din cartea de oaspeţi.

Iar la liceu, lumea se uită tot timpul, aşa că ai tot timpul un motiv să pozezi.

Apăs pe partea de sus a recipientului pentru cafea şi un pârâiaş de cafea neagră mi se scurge în cană.

Nu cred c-o faci intenţionat, Courtney. Şi de-aia apari şi tu pe casetele astea. Ca să afli că faptele tale îi afectează pe ceilalţi. Mai exact, că m-au afectat pe mine.

Într-adevăr, Courtney dă impresia că ar fi o fată cu adevărat drăguţă. Trebuie s-o fi omorât să-şi audă povestea spusă aici, pe casetele astea.

Simt un fior pe spate.

„Omorât.” Cuvântul ăsta o să iasă de acum din vocabularul meu.

Courtney Crimsen. Numele ăsta pare aproape exagerat de perfect. Şi, după cum am spus, şi tu pari perfectă. Tot ce mai rămâne... este să fii perfectă.

După ce mi-am amestecat cafeaua, frişca şi cubuleţele de zahăr, mă întorc la masa mea.

Aici trebuie să-ţi recunosc meritul. Puteai adopta rolul scârbei şi tot ai fi avut toţi prietenii şi iubiţii din lume. Dar, în loc de asta, ai adoptat rolul fetei dulci, ca să te placă toată lumea şi să nu te urască nimeni.

Vreau să fie limpede. Nu te urăsc, Courtney. De fapt, nici măcar nu-mi displaci. Dar, pentru o vreme, am crezut că noi două ne împrietenim.

Nu-mi aduc aminte de aşa ceva. Nu cred că le-am văzut vreodată ieşind împreună.

Se pare că mă pregăteai doar ca să fiu una în plus la categoria „Persoane care cred despre Courtney Crimsen că este o fată super”. Încă un vot sigur pentru „Cei mai iubiţi” din anuarul şcolar din anii terminali.

Şi, odată ce mi-ai făcut mie chestia asta şi eu mi-am dat seama, am privit cum le-o făceai şi altora.

Iată, Courtney, care este contribuţia ta la antologia vieţii mele.

Ţi-a plăcut? Antologia vieţii mele?

Acum am inventat chestia asta.

Îmi aşez rucsacul în poală şi desfac fermoarul la buzunarul cel mai mare.

Următoarea zi după ce Tyler ne-a surprins corpurile de eleve a început ca oricare alta. A sunat de intrare la prima oră şi Courtney, ca de obicei, a întârziat câteva secunde. Nu că ar fi contat, pentru că domnul Dillard nu venise nici el.

Nici ăsta nu era un lucru neobişnuit.

Scot harta lui Hannah şi o despăturesc pe masa mică.

Când ai terminat de pălăvrăgit cu persoana din faţa ta, Courtney, te-am bătut pe umăr. În momentul în care m-ai privit în ochi, am început amândouă să râdem. Ne-am spus o grămadă de propoziţii de două-trei cuvinte. Dar nu mai ţin minte ce a spus fiecare dintre noi, pentru că tot ce ziceai tu era exact ce gândeam şi eu.

— Ce ciudat.

— Da.

— Ce naiba?

— Îţi dai seama?

— Ce fază amuzantă.

Apoi, când în sfârşit domnul Dillard a venit, te-ai întors spre faţa clasei. Şi când s-a terminat ora, ai plecat.

Caut pe hartă steluţa roşie ce indică locuinţa lui Tyler. Într-un fel, mă simt ciudat că urmăresc aşa de aproape povestea lui Hannah, de parcă aş fi obsedat, prea obsedat. Pe de altă parte, vreau să neg obsesia asta.

Numai când am ieşit pe hol în drum spre ora a doua mi-a trecut prin cap: „Stai un pic. Nu şi-a luat la revedere."

Fac doar ce mi-a cerut. Asta nu e obsesie. E respect. Îi îndeplinesc ultimele dorinţe.

În celelalte zile ţi-ai luat la revedere? Nu, nu prea des. Dar de data asta, după cele petrecute noaptea trecută, părea să fie intenţionat. Cred că mi-am închipuit că după ceea ce trăiserăm împreună cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore mai devreme, acum aveam să fim ceva mai mult decât simple cunoştinţe.

A4. O steluţă roşie pe casa lui Tyler.

Evident, asta redeveniserăm. Ne salutam pe holuri şi uneori îmi spuneai la revedere după ore, dar nu mai mult decât le spuneai tuturor celorlalţi.

Asta până în noaptea petrecerii.

Până în noaptea în care ai avut iar nevoie de mine.

II

Am nevoie de un răgaz ca să prind ideea. Până atunci nu mai pot asculta.

Îmi scot uşor căştile şi le las să atârne în jurul gâtului. Fata cu care am fost la atelierul de tâmplărie umblă de colo-colo cu un lighean de plastic, strânge căni şi farfurii de pe mesele goale. Privesc fereastra întunecată când debarasează locul de lângă mine. Reflexia ei aruncă ocheade în direcţia mea de câteva ori, dar nu mă întorc.

Când pleacă, sorb din cafea şi mă străduiesc cât pot să nu mă gândesc. Aştept doar.

Cincisprezece minute mai târziu, un autobuz trece prin faţa cafenelei Monet’s şi aici aşteptarea se încheie. Înşfac harta, îmi arunc rucsacul pe umăr şi ies în fugă pe uşă.

Autobuzul a oprit în colţul mai îndepărtat. Străbat iute trotuarul, urc treptele autobuzului şi găsesc un loc liber pe la mijloc.

Şoferul se uită la mine în oglinda retrovizoare.

— Am ajuns mai devreme, spune el. Mai stăm câteva minute.

Dau din cap, îmi vâr căştile în urechi şi mă uit pe fereastră.

Daţi-mi voie să vă spun că pe casetele de mai încolo este vorba despre o petrecere mult mai mare şi mai importantă.

Gata? Aici apar eu?

Dar asta e petrecerea la care intră şi Courtney în scenă.

Eram la şcoală, cu rucsacul atârnat pe umăr, ieşeam de la prima oră, când m-ai prins de mână.

— Hannah, stai, ai spus. Ce mai faci?

Zâmbetul, dinţii tăi... fără cusur.

Probabil am răspuns „Bine” sau „OK. Tu ce faci?”. Sincer, nu-mi păsa, Courtney. Ori de câte ori ni se întâlneau privirile pe un hol aglomerat şi vedeam cum te uitai rapid spre altcineva, îmi mai pierdeam un pic respectul faţă de tine. Şi uneori m-am întrebat câtor oameni de pe holul ăla li se întâmpla acelaşi lucru.

Apoi m-ai întrebat dacă am auzit de petrecerea din noaptea aia. Am spus că da, dar că n-aveam chef să merg şi să bântui de colo-colo ca să găsesc pe cineva cu care să stau şi eu de vorbă. Sau că nu aveam chef să bântui de colo-colo în căutarea unei persoane care să mă scutească de discuţiile cu o alta.

— Ar trebui să mergem împreună, ai spus.

Şi ţi-ai înclinat capul într-o parte, ai tras un zâmbet strălucitor şi, deşi probabil că doar îmi închipui eu, cred că te-am văzut chiar fluturând din gene.

Mda, aşa e Courtney. Nimeni nu-i rezistă şi flirtează în stânga şi-n dreapta.

— De ce? am întrebat. De ce să mergem împreună la o petrecere?

Evident, chestia asta te-a luat prin surprindere. În fond, tu eşti cine eşti şi toată lumea vrea să meargă împreună cu tine la petrecere. Sau, cel puţin, să fie văzut mergând cu tine la o petrecere. Toată lumea! Băieţi. Fete. Nu contează. Aşa de tare te admiră lumea.

Te admiră sau te-a admirat? Pentru că eu am sentimentul că situaţia asta urmează să se schimbe.

Majoritatea, din nefericire, nu realizează cât de atent este construită imaginea asta a ta.

Mi-ai repetat întrebarea:

— De ce să mergem împreună la o petrecere? Hannah, ce vorbă e asta? Ca să ieşim şi noi împreună.

Te-am întrebat de ce vrei să ieşi cu mine după ce m-ai ignorat aşa de mult timp. Dar, desigur, ai negat că m-ai fi ignorat. Ai spus că trebuie să fi interpretat eu greşit lucrurile. Şi petrecerea aia ar fi o bună ocazie să ne cunoaştem mai bine.

Şi deşi eram încă suspicioasă, tu eşti cine eşti şi toată lumea vrea să meargă la petrecere cu tine.

Dar tu ştiai, Hannah. Tu ştiai, dar tot te-ai dus. De ce?

— Super! ai spus. Poţi să vii tu cu maşina?

Şi mi s-a strâns inima un pic.

Dar m-am abţinut şi mi-am ignorat încă o dată bănuielile.

— Sigur, Courtney, am spus. La ce oră?

Ţi-ai deschis caietul şi ai smuls din el o bucată de hârtie. Cu litere mititele, albastre, ai scris adresa, ora şi iniţialele tale: C.C. Mi-ai dat hârtia şi ai spus:

— O să fie super! apoi ţi-ai strâns catrafusele şi ai plecat.

Uşa autobuzului se închide şi ne îndepărtăm de trotuar.

Ia ghici, Courtney? În timp ce te îndreptai spre uşă, ai uitat să spui la revedere.

Iată teoria mea privitoare la motivul pentru care ai vrut să mergi la petrecere cu mine: ştiai că sunt ofticată pentru că m-ai ignorat. Cel puţin tu ştiai că mă simt jignită. Iar ăsta nu era un lucru bun pentru reputaţia ta fără cusur. Chestia asta trebuia remediată. Poziţia D4 pe hartă, oameni buni. Acolo e casa lui Courtney.

Redeschid harta.

Când am oprit lângă bordură, uşa ta de la intrare s-a deschis brusc. Ai ieşit, ai sărit de pe verandă şi ai pornit pe alee. Înainte să închidă uşa, mama ta s-a aplecat să se uite bine în maşină.

Staţi liniştită, doamnă Crimsen, am gândit eu. Nu sunt băieţi pe aici. Nici alcool, nici droguri, nici distracţie.

De ce mă simt aşa de obligat să urmez reperele de pe hartă? Nu mă sileşte nimeni. Ascult casetele, pe fiecare în parte, faţă-spate, şi asta ar trebui să fie de ajuns.

Dar nu e.

Ai deschis portiera din dreapta, te-ai aşezat şi ţi-ai pus centura.

— Mersi că mă duci cu maşina, ai spus.

Nu urmez reperele de pe hartă pentru că aşa vrea ea, ci pentru că trebuie să înţeleg. Indiferent ce presupune asta, trebuie să înţeleg cu adevărat ce i s-a întâmplat.

Că te duc cu maşina? Deja aveam dubii de ce m-ai invitat pe mine, iar ăsta nu a fost salutul pe care voiam să-l aud.

D4. E la câteva cvartale de casa lui Tyler.

Voiam să mă înşel în privinţa ta, Courtney. Sincer. Aş fi vrut să consideri că vin să te iau ca să mergem împreună la petrecere. Şi chestia asta e cu totul altceva decât că te duc cu maşina.

În momentul ăla, am ştiut cum urma să se deruleze petrecerea în ceea ce ne priveşte pe noi. Dar cum urma să se termine? Ei bine, asta era o surpriză. Asta... era o chestie ciudată.

De dosul spetezei fiecărui scaun, în spatele unui pătrat de plexiglas, este prinsă harta rutelor de autobuz din tot oraşul. Pe ruta asta, autobuzul trece pe lângă casa lui Courtney, coteşte la stânga cu un cvartal înainte de a lui Tyler şi apoi se opreşte.

Am parcat la două cvartale distanţă, de fapt cel mai apropiat loc pe care l-am găsit. Am un casetofon din ăla auto care continuă să meargă chiar şi după ce ai oprit motorul. Nu se opreşte până nu deschide cineva portiera. Dar în noaptea aia, când am deschis portiera, muzica nu s-a oprit... doar se auzea mai îndepărtat.

— Dumnezeule, ai zis tu. Cred că muzica aia se aude de la petrecere!

Oare am menţionat că eram la două cvartale şi jumătate distanţă? Aşa de tare era. Petrecăreţii căutau cu lumânarea o vizită din partea poliţiei.

Motiv pentru care eu nu merg la prea multe petreceri. Sunt la un pas să am cea mai mare medie şi să ţin discursul de absolvire şi o greşeală ar putea strica totul.

Ne-am ocupat locul în şirul de elevi ce se îndreptau spre petrecere, de parcă am fi fost o mulţime de somoni care merg în amonte să-şi depună icrele. Când am ajuns acolo, doi tipi din echipa de fotbal – niciodată nu-i vezi la vreo petrecere fără tricoul lor – stăteau de o parte şi de alta a porţii şi făceau chetă pentru bere. Aşa că am dus mâna în buzunar după ceva bani.

Ai strigat la mine ca să acoperi muzica bubuitoare:

— Stai liniştită.

Am ajuns la poartă şi unul dintre tipi a spus:

— Doi dolari paharul.

Apoi a realizat cu cine vorbeşte.

— Oh, salut, Courtney. Poftim.

Şi ţi-a dat un pahar roşu de plastic.

Doar doi dolari? Probabil că pe fete le taxează altfel.

Ai înclinat din cap spre mine. Tipul a zâmbit, apoi mi-a oferit un pahar. Dar când am încercat să-l iau, nu i-a dat drumul. Mi-a spus că din clipă în clipă trebuia să sosească înlocuitorul lui şi că ar fi bine să stăm împreună. I-am zâmbit, dar tu m-ai apucat de braţ şi am intrat împreună pe poartă.

— Lasă, ai spus. Ai încredere în mine.

Te-am întrebat de ce, dar tu studiai mulţimea şi nu m-ai auzit.

Nu-mi amintesc de nicio poveste în care să fie implicată Courtney şi vreun fotbalist. Baschetbalişti, da. Multe. Dar cu fotbalişti, niciuna.

Apoi ai spus că ar trebui să ne despărţim. Şi vrei să ştii care a fost primul meu gând când ai zis asta, Courtney? Hm, nu a durat prea mult.

Mi-ai spus că trebuia să te întâlneşti cu cineva şi că ar fi bine să ne vedem mai târziu. Am minţit că şi eu trebuia să mă întâlnesc cu cineva.

Apoi m-ai rugat să nu plec fără tine.

— Tu mă duci cu maşina, n-ai uitat, nu?

Cum puteam uita aşa ceva, Courtney?

Autobuzul coteşte pe strada lui Courtney şi în vreo treime din curţi sunt puse semne cu „De vânzare”. Când trecem de casa ei, mai că mă aştept să văd o cruce roşie cu vopsea spray pe uşa de la intrare. Dar veranda e cufundată în întuneric. Nu e nicio lumină pe verandă. Nici la ferestre.

Dar tu mi-ai zâmbit. Şi, în sfârşit, ai spus cuvintele magice.

— Pa-pa.

Şi exact „pa-pa” ai vrut să spui.

— Ai ratat staţia, Clay?

Simt un fior de gheaţă pe spate.

Un glas. Un glas de fată. Dar nu se aude din căşti.

II

Mi-a zis cineva pe nume. Dar de unde?

De partea cealaltă a culoarului, centura întunecoasă de ferestre se comportă ca o oglindă. Văd reflexia unei fete care stă în spatele meu. E poate de-o vârstă cu mine. Dar o cunosc oare? Mă întorc şi mă uit peste spetează.

Skye Miller. Tipa de care m-am îndrăgostit în clasa a opta. Îmi zâmbeşte, sau poate mai degrabă rânjeşte, pentru că ştie că m-a băgat în sperieţi.

Skye a fost dintotdeauna drăguţă, dar se poartă de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin cap treaba asta. Mai ales în ultimii câţiva ani. Poartă haine terne, lălâi, zi de zi. Aproape că se îngroapă în ele. În seara asta poartă un hanorac larg şi gri şi pantaloni asortaţi.

Îmi scot căştile din urechi.

— Salut, Skye.

— Ai trecut de casa ta? mă întreabă.

De mult timp nu mi-a mai adresat aşa de multe cuvinte. Mai multe decât am auzit să-i fi adresat cuiva de o grămadă de vreme.

— Opreşte dacă-i spui.

Clatin din cap. Nu. Nu am trecut de casa mea.

Autobuzul face la stânga la următoarea intersecţie şi trage lângă bordură. Se deschide uşa şi şoferul strigă în spate:

— Coboară careva?

Mă uit în faţa autobuzului, la oglinda retrovizoare, şi surprind privirea şoferului. Apoi mă întorc înapoi spre Skye.

— Unde te duci? o întreb.

Îi reapare rânjetul. Ochii ei rămân aţintiţi asupra alor mei. Se străduieşte foarte tare să mă facă să mă simt stânjenit. Şi dă rezultate.

— Nu mă duc nicăieri, spune în final.

De ce face chestia asta? Ce s-a întâmplat din clasa a opta şi până acum? De ce se încăpăţânează să fie o proscrisă? Ce s-a schimbat? Nimeni nu ştie. Într-o zi, cel puţin aşa de repede mi s-a părut mie, pur şi simplu n-a mai vrut să se implice.

Dar asta e staţia mea şi ar trebui să cobor. E la jumătatea distanţei dintre două dintre steluţele roşii: casa lui Tyler şi cea a lui Courtney.

Sau aş putea să rămân şi să vorbesc cu Skye. Ca să fiu mai exact, aş putea rămâne ca să încerc să vorbesc cu ea. Aproape garantat o să fie un monolog.

— Ne vedem mâine, spune.

Şi cu asta, basta. S-a terminat conversaţia. Recunosc, într-un fel mă simt uşurat.

— Ne vedem mai încolo, zic.

Îmi pun rucsacul pe umăr şi merg spre faţa autobuzului. Îi mulţumesc şoferului şi mă întorc la aerul rece de afară. Uşa se închide în spatele meu. Autobuzul porneşte mai departe. Pe lângă mine trece fereastra la care stă Skye, ţinându-şi capul sprijinit de geam şi ochii închişi.

Îmi trag rucsacul pe ambii umeri şi strâng bretelele. Sunt din nou singur şi pornesc la drum. Spre casa lui Tyler.

Bun, dar de unde îmi dau eu seama care este? Ăsta e cvartalul, ştiu, şi e pe partea asta, dar Hannah nu mi-a dat nicio adresă.

Dacă are lumina aprinsă în dormitor, poate o să văd transperantele de bambus.

La fiecare casă pe lângă care trec în timp ce încerc să nu mă holbez prea mult mă uit după transperantele alea.

Poate am noroc. Poate este un indicator în curte: „Voyeur – poftiţi înăuntru.”

Nu pot să nu râd de propria mea glumă cam răsuflată.

Întrucât cuvintele lui Hannah sunt gata să se reverse la o simplă apăsare de buton, simt că nu e în regulă să zâmbesc în felul ăsta. Dar, în acelaşi timp, am şi un sentiment plăcut, de parcă n-aş mai fi zâmbit de luni de zile, deşi au trecut doar câteva ore.

Apoi, două case mai departe, o văd.

Mi se curmă zâmbetul.

Lumina din dormitor e aprinsă şi transperantele de bambus sunt lăsate. O reţea de benzi adezive argintii ţine laolaltă cioburile geamului.

Oare o piatră a făcut chestia asta? A aruncat cineva o piatră în geamul lui Tyler?

Cineva care ştia? Cineva de pe listă?

Pe măsură ce mă apropii, aproape că mi-o închipui pe Hannah cum stă lângă fereastra lui şi şopteşte într-un reportofon. Cuvintele ei sunt prea slabe să le aud de la distanţa asta. Dar, într-un final, răzbat până la mine.

Un gard viu în formă pătrată separă curtea din faţă a lui Tyler de următoarea. Merg spre el ca să mă ascund. Pentru că probabil că stă la pândă. Se uită afară, aşteaptă să-i spargă cineva geamul.

— Vrei să arunci cu ceva?

Fiorul rece îşi face iar apariţia, tăios. Mă răsucesc, pregătit să pocnesc pe cineva şi s-o iau la sănătoasa.

— Stai liniştit! Sunt eu.

Marcus Cooley, de la şcoală.

Mă aplec în faţă şi îmi sprijin mâinile pe genunchi. Sunt epuizat.

— Ce cauţi aici? întreb.

Marcus îmi vâră sub nas o piatră de mărimea unui pumn.

— Ia, zice.

Mă uit la el.

— Pentru ce?

— O să te simţi mai bine, Clay. Sincer.

Mă uit la fereastră. La banda adezivă. Apoi îmi cobor ochii şi-i închid, clătinând din cap.

— Dă-mi voie să ghicesc, Marcus. Apari şi tu pe casete.

Nu răspunde. Nici nu e nevoie. Când îmi ridic privirea, colţurile ochilor lui se chinuiesc să-i reţină un zâmbet. Şi

judecând după străduania asta, îmi dau seama că nu se ruşinează.

Dau din cap spre fereastra lui Tyler.

— E opera ta?

Îmi îndeasă piatra în mâna.

— Ai fi primul care refuză, Clay.

Inima mi-o ia la galop. Nu pentru că Marcus era acolo sau Tyler undeva înăuntru ori din cauza pietrei mari din mâna mea, ci din pricina a ceea ce tocmai mi-a spus.

— Eşti al treilea care vine aici, spune. În afară de mine.

Încerc să mi-i închipui pe ceilalţi în afară de Marcus, cei de pe listă, cum aruncă o piatră în geamul lui Tyler. Dar nu pot. Pare ilogic.

Suntem cu toţii pe lista aia. Toţi. Cu toţii suntem vinovaţi de ceva. Cu ce e diferit Tyler de noi ceilalţi?

Privesc piatra din mâna mea.

— De ce faci chestia asta? întreb.

Face semn din cap peste umăr, în josul cvartalului.

— Casa aia de acolo e a mea. Aia cu lumina aprinsă. Am stat cu ochii pe casa lui Tyler ca să văd cine vine.

Nu-mi pot închipui ce le-a spus Tyler părinţilor. Oare îi implorase să nu schimbe geamul pentru că se putea să

mai vină şi altele? Şi ei ce-au spus? Au întrebat de unde ştie? Au întrebat de ce?

— Primul a fost Alex, spune Marcus. Nu pare deloc ruşinat pentru că-mi dezvăluie asta. Eram amândoi la mine acasă când, din senin, mi-a cerut să-i arăt casa lui Tyler. Nu ştiam care era faza, nu erau prieteni sau ceva de genul, dar chiar voia să ştie.

— Şi ce, i-ai dat pur şi simplu o piatră ca să i-o arunce în geam?

— Nu, ideea i-a aparţinut. Eu nici măcar nu ştiam încă de existenţa casetelor.

Arunc piatra câţiva centimetri în sus, apoi o prind cu mâna cealaltă. Chiar şi înainte s-o şubrezească piatra de dinainte, fereastra n-ar fi avut nicio şansă în faţa ei. Şi atunci de ce mi-a ales Marcus piatra asta? A ascultat restul casetelor, dar vrea să fiu eu ăla care îi dă lovitura de graţie. De ce oare?

Prind piatra cu mâna cealaltă. Peste umărul lui, văd lumina de pe veranda casei lui Marcus. Ar trebui să-l fac să-mi spună care e fereastra lui. Ar trebui să-i zic că piatra asta o să intre pe fereastra casei lui şi că ar face bine să-mi spună care e cea de la camera lui, ca să n-o bag în sperieţi pe sora lui mai mică.

Strâng tare piatra. Şi mai tare. Dar mi-e imposibil să-mi reţin tremurul vocii.

— Eşti un dobitoc, Marcus.

— Poftim?

— Şi tu apari pe casete, este? spun.

— Şi tu la fel, Clay.

Glasul îmi tremură şi de furie, şi pentru că încerc să-mi reţin lacrimile.

— Cu ce suntem noi diferiţi de el?

— El e voyeur, spune Marcus. E un ciudat. El s-a uitat pe fereastra lui Hannah, aşa că de ce nu i-am sparge-o şi noi pe a lui?

— Şi tu? întreb. Tu ce-ai făcut?

Pentru o clipă, ochii lui privesc prin mine. Apoi clipeşte.

— Nimic. E o prostie, răspunde el. Eu nu am ce căuta pe casetele alea. Hannah voia doar un pretext ca să se sinucidă.

Dau drumul pietrei pe trotuar. Aveam de ales – fie fac asta, fie îi sparg faţa în clipa aia.

— Pleacă naibii de aici, îi spun.

— Eu stau pe strada asta, Clay.

Degetele mi se strâng pumn. Privesc piatra, dornic s-o iau iar.

Dar mă întorc. Repede. Străbat în întregime trotuarul din faţa casei lui Tyler fără să mă uit la fereastră. Nu vreau să-mi permit să gândesc. Îmi trag căştile de după gât şi mi le

vâr din nou în urechi. Bag mâna în buzunar şi apăs butonul de pornire.

Am fost dezamăgită când m-ai trimis la plimbare, Courtney?

Nu prea. E greu să fii dezamăgit când se adevereşte ceva la care te-ai aşteptat.

Vezi-ţi de drum, Clay.

Dar m-am simţit folosită? Categoric.

Şi totuşi, în tot timpul ăsta, Courtney se folosea de mine, se gândea probabil că-şi şlefuieşte imaginea în ochii mei. Asta numesc eu rateu.

Petrecerea aia s-a dovedit a fi noaptea multor premiere pentru mine. Am văzut prima cafteală, care a fost oribilă. Habar n-am care era ideea, dar a izbucnit chiar în spatele meu. Doi tipi urlau şi când m-am întors, erau la câţiva centimetri unul de altul. A început să se formeze o mulţime, îndemnându-i să continue. Mulţimea a căpătat forma unui zid gros, deloc dornică să aplaneze conflictul. Mai era nevoie de un piept care să închidă spaţiul gol, chiar şi accidental, şi gata.

Şi asta s-a întâmplat.

O lovitură de piept s-a transformat într-o îmbrânceală care a fost urmată imediat de un pumn în falcă.

După încă doi pumni, m-am întors şi mi-am făcut loc prin zidul uman, care era deja gros cât patru oameni. Unii din spate stăteau pe vârfuri ca să vadă mai bine.

Dezgustător.

Am dat fuga înăuntru ca să caut o baie în care să mă ascund. Nu mă simţeam rău fizic. Dar psihic... mintea mi se zvârcolea neîncetat. Singurul lucru care îmi trecea prin cap era că simţeam nevoia să vomit.

Îmi scot harta şi caut steluţa cea mai apropiată, alta decât a lui Courtney. Nu mă duc acolo. Nu am de gând să o ascult pe Hannah vorbind despre ea în timp ce-i privesc casa întunecată şi goală.

Pornesc spre următorul obiectiv.

La ora de educaţie pentru sănătate, am văzut odată un documentar despre migrene. În timpul crizelor, unul dintre cei intervievaţi obişnuia să cadă în genunchi şi să îşi izbească în mod repetat capul de podea. Chestia asta îl distrăgea de la durerea din interiorul creierului, unde nu avea acces, spre o durere din exterior, asupra căreia avea control. Şi, într-un fel, vomitând, asta speram şi eu să fac.

Mi-e greu să văd locaţia exactă a steluţelor roşii dacă nu mă opresc din mers, dacă nu stau nemişcat sub un felinar. Dar nu mă pot opri nici măcar pentru o clipă.

A fost prea mult pentru mine să-i privesc pe tipii ăia cum îşi cară pumni ca să nu-i bănuiască nimeni că sunt slabi.

Pentru ei, reputaţia era mai importantă decât faţa. Iar reputaţia lui Courtney era mai importantă decât a mea.

Oare cineva de la petrecerea aia chiar a crezut că m-a adus acolo ca pe o prietenă? Sau a crezut oare că eram ultima ei operă de binefacere?

Presupun că n-o să aflu niciodată.

Îmi împăturesc iar harta şi mi-o vâr la subraţ.

Din nefericire, singura baie pe care am găsit-o era ocupată... aşa că m-am dus iar afară. Cafteala se terminase, totul revenise la normal, iar eu simţeam nevoia să plec.

Temperatura continuă să scadă şi-mi strâng braţele la piept în timp ce merg.

Când m-am apropiat de poartă, aceeaşi pe unde am intrat la petrecere, ghici cine stătea acolo singur.

Tyler Down... echipat complet, cu aparatul de fotografiat.

E momentul să-l laşi în pace pe Tyler, Hannah.

Când m-a văzut, a făcut o faţă... Ţi se făcea şi milă. Şi-a încrucişat braţele, încercând să-şi ferească aparatul de ochii mei. Dar de ce să fi făcut chestia asta? Toată lumea ştie că e unul dintre cei care se ocupă de anuarul şcolar.

Dar tot am întrebat:

— Pentru ce e asta, Tyler?

— Poftim? Ah... asta? Ăăă... pentru anuar.

Şi apoi m-a strigat cineva de undeva din spate. N-am să vă spun cine, pentru că nu contează. Exact ca în cazul celui care mi-a pus mâna pe fund la Blue Spot Liquor, ceea ce se pregătea să-mi spună era doar rezultatul acţiunilor altcuiva, al cruzimii altcuiva.

— Courtney mi-a zis că ar fi bine să stau de vorbă cu tine, a rostit el.

Răsuflu iute. După faza asta, s-a zis cu reputaţia ta, Courtney.

M-am uitat în spatele lui. În capătul celălalt al curţii, trei butoiaşe argintii se aflau în mijlocul unei piscine gonflabile pline cu gheaţă. Lângă piscină, Courtney vorbea cu trei băieţi de la altă şcoală.

Băiatul care stătea în faţa mea a sorbit încet din bere.

— Zice că eşti o tipă distractivă.

Şi am început să mă înmoi. Am început să las garda jos. Sigur, poate că aveam dreptate şi Courtney era doar preocupată să-şi salveze imaginea. Poate s-a gândit că dacă trimite un băiat simpatic să stea de vorbă cu mine, o să uit că mă ignorase la petrecere.

Da, era destul de drăguţ. Şi recunosc, poate că aş fi fost dispusă să sufăr de un pic de amnezie selectivă.

Dar ceva s-a întâmplat, Hannah. Ce anume?

După ce am stat puţin de vorbă, tipul ăsta a zis că trebuie să-mi dezvăluie ceva. De fapt, nu l-a trimis Courtney să stea de vorbă cu mine, ci a auzit-o vorbind din întâmplare despre mine şi de-aia m-a abordat.

L-am întrebat ce a spus Courtney şi a zâmbit doar şi a lăsat privirea în jos.

Mi se luase de jocurile astea! Am insistat să aflu ce spusese despre mine.

— Că eşti o tipă distractivă, a repetat.

Mi-am reconstruit zidul de apărare, cărămidă peste cărămidă.

— În ce fel distractivă?

A ridicat din umeri.

— În ce fel?

Sunteţi pregătiţi? Duduia Crimsen i-a spus individului ăstuia şi oricui se afla destul de aproape să audă că am câteva surprize ascunse în sertarele comodei mele.

Mi se taie respiraţia de parcă cineva mi-ar fi tras din senin un pumn în stomac.

A inventat povestea asta! Courtney a inventat toată povestea asta.

Şi l-am văzut cu coada ochiului pe Tyler Down plecând.

Deja mi se umpleau ochii de lacrimi.

— A spus ce anume? am întrebat.

A zâmbit din nou.

Îmi frigea aşa de tare faţa, mâinile începuseră să-mi tremure şi l-am întrebat de ce o crede.

— Crezi tot ce spune lumea despre mine?

Mi-a spus să mă calmez, că nu contează.

— Ba da! am insistat. Contează.

L-am lăsat şi m-am dus să port o mică discuţie lângă piscina în care erau butoiaşele. Dar pe drum mi-a venit o idee mai bună. M-am dus repede la Tyler şi m-am postat în faţa lui.

— Vrei o fotografie? l-am întrebat. Vino după mine.

Apoi l-am apucat de braţ şi am traversat curtea împreună.

Fotografia! Cea din cartea de oaspeţi.

Tyler a protestat tot drumul, imaginându-şi că voiam să fotografieze piscina cu butoiaşe.

— N-o să publice niciodată aşa ceva, a spus. Îţi dai seama, e faza cu alcoolul la minori.

Corect. De ce ar fi vrut cineva un anuar şcolar care să reflecte pe bune viaţa elevilor?

— Nu e asta, am spus. Vreau să-mi faci mie o fotografie. Mie şi lui Courtney.

Jur că în momentul ăla îi lucea fruntea. Eu şi fata căreia îi făcusem masaj urma să fim din nou împreună.

L-am întrebat dacă era totul în regulă.

— Mda, nu, sigur, bine.

Şi îl citez întocmai.

În fotografie, Hannah îşi ţine braţul în jurul taliei lui Courtney. Hannah râde, dar nu şi Courtney. Ea e neliniştită.

Şi acum ştiu de ce.

Cineva îi umplea lui Courtney paharul şi i-am spus lui Tyler să aştepte acolo. Când m-a văzut Courtney, m-a întrebat dacă mă distrez.

— Vrea cineva să-ţi facă o fotografie, am spus.

Apoi am înşfăcat-o de braţ şi am tras-o spre Tyler. I-am cerut să lase paharul din mână, că altfel nu o puteau include în anuar.

Tyler a pus fotografia în cartea de oaspeţi de la Monet's. Voia s-o vedem noi.

Chestia asta nu făcea parte din planul ei. Mă invitase la petrecere să-şi spele imaginea cea frumoasă după ce mă ignorase aşa de mult timp. Ideea nu fusese nicio clipă să existe o fotografie care să ne lege pe una de cealaltă.

Courtney a încercat să se smulgă din strânsoarea mea.

— Nu... Nu vreau.

M-am răsucit cu faţa spre ea.

— De ce nu, Courtney? De ce m-ai invitat aici? Te rog, nu-mi spune că m-ai luat doar pe post de şofer. În fond, eu credeam că suntem prietene.

Probabil că o băgase în cartea de oaspeţi pentru că ştia că în anuar nu o s-o găsim niciodată. Niciodată nu ar fi predat-o. Nu şi după ce aflase ce semnificaţie avea cu adevărat fotografia.

— Suntem prietene, a spus ea.

— Atunci lasă paharul, am rostit. E momentul să facem o poză.

Tyler a potrivit aparatul şi a focalizat, în aşteptarea frumoaselor noastre zâmbete autentice. Courtney a lăsat paharul deoparte. I-am cuprins talia cu braţul şi i-am spus:

— Dacă vrei să-ţi împrumut vreodată ceva din comoda mea, Courtney, să-mi spui.

— Gata? a întrebat Tyler.

M-am aplecat, prefăcându-mă că tocmai îmi zisese cineva cea mai nostimă glumă. Clic.

Apoi i-am anunţat că plec pentru că petrecerea aia era de rahat. Courtney m-a implorat să rămân. Mi-a cerut să fiu rezonabilă. Şi poate că eram un pic insensibilă. Adică ea nu era gata de plecare. Cum avea să mai ajungă acasă dacă şoferul nu stătea după ea?

— Găseşte-ţi pe altcineva, am spus.

Şi am plecat.

Într-un fel, îmi venea să plâng pentru că avusesem atâta dreptate în legătură cu invitaţia ei. În schimb, în lunga plimbare până la maşină, m-a buşit râsul. Şi am strigat:

— Ce se întâmplă?

Şi atunci m-a strigat cineva.

— Ce vrei, Tyler?

Mi-a spus că aveam dreptate în legătură cu petrecerea.

— Chiar e de rahat petrecerea aia.

— Ba nu, Tyler. Nu e adevărat, am zis.

Apoi l-am întrebat de ce mă urmărea.

S-a uitat la aparat şi şi-a făcut de lucru cu obiectivul. A spus că avea nevoie de cineva care să-l ducă acasă.

La chestia asta chiar am început să râd. Nu din cauza a ceea ce spusese el, ci a absurdităţii întregii seri. Chiar nu avea habar că ştiam de escapadele, de misiunile lui nocturne? Sau spera sincer că nu ştiam? Pentru că atâta timp cât nu ştiam, puteam fi prieteni, nu?

— Bine, am spus. Dar nu oprim nicăieri.

De câteva ori în drum spre casă a încercat să stea de vorbă cu mine. Dar i-am tăiat macaroana de fiecare dată.

Nu aveam de gând să mă port de parcă ar fi fost totul în regulă, pentru că nu era aşa.

Şi după ce l-am lăsat pe el, am luat-o spre casă pe drumul cel mai lung posibil.

Am sentimentul că o să fac şi eu la fel.

Am explorat alei şi drumuri ferite despre care nici măcar nu ştiam că există. Am descoperit cartiere întregi complet necunoscute mie. Şi în sfârşit... am descoperit că eram sătulă de oraşul ăsta şi de tot ce cuprindea.

Asta mă aşteaptă şi pe mine, Hannah.

Faţa următoare.

Caseta 3: Faţa B

Câţi dintre voi vă aduceţi aminte de „Oh My Dollar Valentines”?

Câţi dintre noi ar putea uita, mai bine spus?

Erau amuzante chestiile alea, nu? Completezi un test, un calculator îţi analizează răspunsurile, apoi face trimitere la alte teste. Pentru un dolar, afli numele şi numărul de telefon al sufletului tău pereche. Pentru cinci dolari, primeşti un top cinci. Şi fiţi atenţi! Toţi banii strânşi sunt pentru o cauză nobilă.

Pentru Trupa de Majorete.

Pentru Trupa de Majorete.

În fiecare dimineaţă se auzeau anunţurile vesele din difuzoare. „Nu uitaţi, mai aveţi doar patru zile ca să vă predaţi testele. Numai patru zile de singurătate până să vă fie dezvăluită iubirea adevărată.”

Şi în fiecare dimineaţă, încă o majoretă zglobie continua numărătoarea. „Mai sunt trei zile... mai sunt două zile... Mai e o zi... Azi e ziua cea mare!”

Cu fiecare pas cu care mă îndepărtez de casa lui Tyler şi de Marcus, mi se mai relaxează un pic muşchii umerilor.

Apoi întreaga trupă de majorete cânta: „Oh my dollar, Oh my dollar, Oh my dollar Valentine[3]!”

Desigur, după asta au urmat exclamaţii, strigăte şi urale. Întotdeauna mi-am închipuit că dau din picioare, fac şpagatul şi-şi agită pompoanele prin secretariat.

Am trecut şi eu o dată pe lângă secretariat, îi făceam un serviciu unui profesor, şi exact aşa se manifestau.

[3] Este vorba despre celebrul cântec popular american Oh my darling Clementine, adaptat la respectivul eveniment, strângerea de bani cu prilejul Sfântului Valentin.

Şi chiar mi-am completat testul. Întotdeauna m-am dat în vânt după teste din astea. Dacă mă vedeai vreodată citind vreo revistă pentru adolescenţi, jur că nu o făceam pentru sfaturile despre machiaj, ci pentru teste.

Pentru că tu nu te machiai niciodată, Hannah. Nu aveai nevoie.

Da, unele dintre sfaturile pentru aranjarea părului şi pentru machiaj chiar erau utile.

Te machiai?

Dar eu luam revistele astea numai pentru teste. Sfaturile erau un bonus.

Mai ţineţi minte testele alea de aptitudini pe care trebuia să le completăm în clasa a IX-a, ca să ne ajute să alegem materiile opţionale? Potrivit testului meu, aş fi o extraordinară tăietoare de lemne. Şi dacă nu mergea aşa, puteam oricând apela la cealaltă opţiune, cariera de astronaut.

Astronaut sau tăietor de lemne? Pe bune? Mersi pentru ajutor.

Nu-mi aduc aminte care a fost cealaltă opţiune a mea, dar şi mie mi-a picat aia cu tăietorul de lemne. Am încercat să-mi dau seama de ce, conform testului, asta era cea mai bună opţiune a mea. E adevărat, am bifat că îmi place natura, dar cui nu-i place? Asta nu înseamnă că-mi place să tai copaci.

Testul de Ziua Îndrăgostiţilor avea două părţi. Mai întâi, te descriai pe tine. Culoarea părului, culoarea ochilor,

înălţimea, tipul de corp. Genul preferat de muzică şi filme. Apoi bifai cele trei lucruri pe care vrei să le faci în weekend. Chestie amuzantă, pentru că aceia care au conceput lista au uitat să treacă băutura şi sexul, care ar fi fost răspunsul cel mai exact pentru majoritatea elevilor.

În total, erau vreo douăzeci de întrebări. Şi ştiu, din cauza celor care au apărut pe lista mea, că nu toată lumea a răspuns sincer.

În mijlocul trotuarului, sub un felinar, este o bancă verde-închis de metal. La un moment dat, poate că aici a fost o staţie de autobuz. Dar acum este doar o bancă pe care să te relaxezi. Pentru vârstnici sau pentru oricine se simte prea obosit să mai meargă.

Pentru mine.

În partea a doua a testului era rândul tău să spui ce cauţi la sufletul pereche. Înălţimea, tipul de corp. Sportiv sau nu. Timid sau extravertit.

Stau pe metalul rece, mă aplec în faţă şi-mi sprijin capul în mâini. Sunt la numai câteva cvartale de casă şi nu ştiu încotro s-o apuc.

În timp ce mi-l completam pe al meu, m-am trezit că descriu pe cineva anume de la şcoală.

Ar fi trebuit să răspund serios la test.

Ai fi zis că, dacă toate răspunsurile mele descriau o persoană anume, respectivul mi-ar fi apărut măcar în top 5. Dar el trebuie să fi fost imun la majorete şi la

îndemnurile lor, pentru că nu a aterizat pe nicăieri pe lista mea.

Şi nu, nu vă spun numele lui... încă.

La băşcălie, pe-al meu l-am semnat Holden Caulfield, personajul din De veghe în lanul de secară, lectura obligatorie din semestrul ăla şi prima persoană care mi-a venit în minte.

Holden. Singuraticul ăla deprimat nu ar fi fost un partener prea agreabil de întâlnire.

În momentul în care ne-au fost împărţite testele, la ora a treia, de istorie, am tăbărât pe el cu răspunsuri.

Şi ce nume ciudate mi-au apărut pe listă. Exact genul de tipe ca pentru un Holden Caulfield.

Era ca orice oră obişnuită de istorie ţinută de profu' Patrick. Descifrează o grămadă de însemnări mâzgălite pe tablă probabil cu cinci minute înainte de începerea orei, apoi trece-le în caietul de notiţe. Dacă termini până la sfârşitul orei, citeşte de la pagina opt la pagina o sută nouăzeci şi patru din manual... şi mai ales nu aţipi.

Şi nu sufla o vorbă.

De unde era să ştiu că o să mă sune toate tipele alea? Am presupus că toată lumea din şcoală privea testul ca pe o glumă. Că era doar un prilej pentru a strânge fonduri pentru Trupa de Majorete.

După ore, am mers direct la biroul consiliului elevilor. La capătul mesei, în apropierea uşii, era urna – o cutie mare

de pantofi cu o fantă sus şi decorată cu inimioare roz şi roşii decupate. Pe cele roşii era scris Oh my dollar Valentine!. Pe cele roz era desenat cu verde simbolul dolarului.

Mi-am îndoit testul, l-am strecurat în cutie, apoi m-am întors să plec. Dar domnişoara Benson, zâmbitoare ca de obicei, era chiar acolo.

— Hannah Baker? a spus ea. Nu ştiam că tu şi Courtney Crimsen sunteţi prietene.

Aerul meu trebuie să fi exprimat exact ce gândeam, pentru că a bătut imediat în retragere.

— Cel puţin asta mi-am imaginat. Aşa părea. Adică, sunteţi prietene, nu?

Femeia aia e mult prea băgăcioasă.

Primul meu gând a fost Tyler, stând la fereastra mea... şi m-a cuprins furia! Chiar arăta cuiva fotografiile pe care le făcuse din postura de voyeur? Domnişoarei Benson?

Nu. Domnişoara Benson mi-a spus că dusese nişte cecuri în sala celor care se ocupă de anuarul şcolar în dimineaţa aia. Pe pereţi erau prinse câteva fotografii care ar fi putut apărea în anuar. O fotografie ne înfăţişa pe mine şi pe Courtney.

Aţi ghicit. Cea de la petrecere, când aveam braţul pe după talia ei şi dădeam impresia că mă distram de minune.

Te pricepi să joci teatru, Hannah.

I-am spus:

— Nu, suntem doar cunoştinţe.

— Mă rog, este o fotografie foarte drăguţă, a comentat domnişoara Benson. Şi îmi amintesc exact ce-a adăugat apoi: Partea frumoasă a unui anuar şcolar este că toată lumea trăieşte la maximum alături de tine momentul acela... pentru totdeauna.

Părea să mai fi spus chestia asta de un milion de ori. Şi înainte poate că aş fi fost de acord cu ea. Dar nu şi în legătură cu fotografia aia. În niciun caz cei care se uitau la ea n-ar fi trăit la maximum momentul ăla alături de noi. Nu ar fi avut nicio şansă să-şi imagineze ce gânduri îmi treceau mie prin cap în fotografia aia. Sau lui Courtney. Sau lui Tyler.

Totul era fals la ea.

În clipa aia, în biroul ăla, când am realizat că nimeni nu ştia adevărul despre viaţa mea, părerea despre lumea asta mi-a fost zguduită.

Era ca şi când ai fi mers pe un drum cu denivelări, ai fi pierdut controlul volanului şi ai fi ieşit doar un pic de pe drum. Roţile aruncă pământ, dar reuşeşti să te redresezi. Totuşi, indiferent cât de tare ţii de volan, indiferent cât de tare te chinui să conduci drept, ceva te tot trage într-o parte. Mai ai aşa de puţin control asupra lucrurilor. Şi la un moment dat nu mai poţi lupta, devine prea obositor şi îţi trece prin cap să renunţi. Să laşi tragedia... sau ce-o fi... să se petreacă.

Îmi lipesc vârfurile degetelor de frunte, degetele mari pe tâmple şi apăs.

În fotografia aia, sunt sigură că draga de Courtney zâmbea frumos. Fals, dar frumos.

Nu e adevărat. Dar tu nu aveai de unde să ştii asta.

Vedeţi, Courtney credea că mă poate târî de colo-colo oriunde avea ea chef. Dar nu m-am lăsat atrasă în aşa ceva. M-am târât înapoi pe drum suficient cât s-o împing pe ea... fie şi pentru o clipă.

Dar acum, la faza cu testul de Ziua Îndrăgostiţilor? Era oare încă o ocazie de a mă trezi aruncată de pe drum? Pentru tipii care îmi găseau numele pe lista lor, testul ăsta urma să fie scuza necesară ca să mă invite să ies cu ei?

Şi asta o să-i entuziasmeze la maximum din cauza zvonurilor pe care le auziseră?

M-am uitat la fanta din partea de sus a cutiei, prea îngustă să-mi vâr degetele prin ea. Dar puteam să ridic capacul şi să-mi iau testul. Ar fi fost aşa de simplu. Domnişoara Benson m-ar fi întrebat de ce fac asta, iar eu mă puteam preface că mi-e ruşine să completez un test amoros. Ar fi înţeles.

Sau... puteam aştepta să văd ce se întâmplă.

Dacă aş fi fost deştept, dacă aş fi răspuns cinstit la test, aş fi descris-o pe Hannah. Şi poate că am fi stat de vorbă. Am fi vorbit serios. Nu am fi stat la glume, ca vara trecută la cinematograf.

Dar n-am făcut-o. Nu gândeam aşa.

Oare majoritatea elevilor, după cum mă aşteptam eu, ar fi primit lista şi s-ar fi amuzat, fără s-o bage în seamă? Sau ar fi luat-o în serios?

Dacă mi-ar fi apărut pe listă numele şi numărul de telefon al lui Hannah, aş fi sunat-o?

Mă gârbovesc pe banca rece şi las capul pe spate. Mult pe spate – şi am senzaţia că dacă o ţin tot aşa, o să mi se rupă coloana.

Nu prea avea ce să meargă prost. Testul ăla era o glumă. Nu o să-i dea nimeni curs. Linişteşte-te, Hannah. Nu se poate spune că-ţi faci iluzii.

Dar dacă aveam dreptate, dacă observaţia mea era corectă, dacă îi dădeam de bunăvoie cuiva o scuză să verifice zvonurile alea despre mine... ei bine... nu ştiu. Poate o să-mi fie indiferent. Poate o să mă supăr.

Sau poate că aş fi renunţat, m-aş fi lăsat păgubaşă.

De data asta, pentru prima oară, am întrezărit posibilitatea renunţării. Ba chiar lucrul ăsta mi-a dat speranţă.

De la petrecerea de rămas-bun a lui Kat, nu mi-am mai putut-o scoate din minte pe Hannah. Felul în care arăta, cum se purta. Cum nu se potrivea niciodată cu ce auzisem eu. Dar mi-era prea frică să aflu exact. Mi-era prea frică să nu râdă de mine dacă o invit în oraş.

Prea frică.

Şi ce opţiuni aveam? Puteam trece în barca pesimistului şi să plec din birou cu tot cu test. Sau puteam să-l las acolo, trecând în barca optimistului, şi să sper la tot ce era mai bun. Într-un final, am ieşit din birou, testul meu era tot în cutie şi nu mi-era clar în ce barcă sfârşisem. Într-a optimistului sau într-a pesimistului?

Nici una, nici alta. Nimerisem într-a prostului.

Închid ochii şi mă concentrez la aerul rece dimprejurul meu.

Când m-am dus la cinematograf vara trecută să depun cerere pentru un post, m-am prefăcut surprins că Hannah lucra acolo. Dar datorită ei făcusem cererea.

— Azi e ziua cea mare! a spus majoreta... desigur, pe un ton vesel. Treci azi pe la biroul consiliului elevilor ca să-ţi iei „Oh my dollar Valentines”.

În prima zi de muncă, am fost trimis la standul cu gustări alături de Hannah. Mi-a arătat cum să pun sos de „unt” în floricelele de porumb.

Mi-a spus că dacă venea vreo tipă care îmi plăcea, nu trebuia să pun unt în partea de jos a recipientului. Aşa, la jumătatea filmului, o să mai vină o dată ca să-mi mai ceară. Şi atunci nu o să fie prea multă lume primprejur şi puteam sta de vorbă.

Dar nu am făcut niciodată chestia asta. Pentru că pe mine mă interesa Hannah. Şi gândul că făcea aşa cu alţi tipi îmi stârnea gelozia.

Încă nu mă hotărâsem dacă voiam să aflu cu cine mă cuplase testul. La ce noroc aveam eu, sigur ar fi fost cu un camarad tăietor de lemne. Dar când am trecut pe lângă birou şi am văzut că nu stătea nimeni la coadă, m-am gândit... de ce nu?

M-am dus la birou şi am dat să-mi spun numele, dar majoreta de la calculator m-a întrerupt.

— Îţi mulţumesc pentru sprijinul acordat majoretelor, Hannah. A plecat capul într-o parte şi a zâmbit. Sună aiurea, nu? Dar aşa trebuie să spun tuturor.

Probabil că era aceeaşi majoretă care mi-a dat şi mie rezultatele testului.

Mi-a tastat numele în calculator, a apăsat Enter şi apoi m-a întrebat câte nume voiam. Unul sau cinci? Am pus pe birou o bancnotă de cinci dolari. A tastat 5 şi o imprimantă aşezată pe tejghea, lângă mine, mi-a scos lista.

Mi-a spus că puseseră imprimanta pe partea noastră ca să nu fie majoretele tentate să tragă cu ochiul la numele noastre. Ca elevii să nu se simtă jenaţi de cei cu care s-au ales.

I-am spus că era o idee bună şi am început să-mi citesc lista.

— Şi ia zi, a spus majoreta, cu cine te-ai ales?

Categoric e majoreta care m-a servit şi pe mine.

Glumea, desigur.

Ba nu.

Pe jumătate în glumă, mi-am pus lista pe birou, să o vadă.

— Nu e rău, a comentat. Oh, îmi place ăsta.

I-am dat dreptate că lista nu era rea. Dar nici grozavă.

A ridicat din umeri şi a zis că lista mea era aşa şi aşa. Apoi mi-a împărtăşit un mic secret. Nu era un test tocmai exact din punct de vedere ştiinţific.

Mai puţin pentru cei ce căutau un singuratic deprimat ca Holden Caulfield. Pentru asta, testul merita premiul Nobel.

Am fost amândouă de acord că două nume de pe listă mi se potriveau destul de bine. Un alt nume, unul de care eram mulţumită, i-a provocat o cu totul altă reacţie.

— Nu, a rostit. Expresia şi postura ei şi-au pierdut orice urmă de veselie. Nu, crede-mă.

Apare şi el pe casetele tale, Hannah? Cu el e caseta asta? Pentru că eu nu cred că majoreta e subiectul casetei.

— Dar e drăguţ, am insistat.

— Aşa pare, mi-a spus ea.

A scos un teanc de bancnote de cinci dolari din sertar, a pus-o pe-a mea deasupra, apoi a cercetat teancul, aşezând fiecare bancnotă în acelaşi fel.

Nu am insistat pe subiectul ăsta, dar ar fi trebuit s-o fac. Şi peste câteva casete, o să aflaţi de ce.

Apropo, nu v-am spus cine este eroul principal al acestei casete. Din fericire, este momentul perfect să intre în scenă, pentru că exact în clipa asta a apărut.

Încă nu sunt eu.

Ceva a început să bâzâie. Un telefon? M-am uitat la majoretă, dar a clătinat din cap. Aşa că mi-am pus rucsacul pe birou, mi-am scos telefonul şi am răspuns.

— Hannah Baker, a spus apelantul. Mă bucur să te văd.

M-am uitat la majoretă şi am ridicat din umeri.

— Cine e la telefon? am întrebat.

— Ghici de unde am numărul tău, a zis.

I-am spus că nu-mi plac ghicitorile, aşa că a adăugat:

— Am dat bani ca să fac rost de el.

— Ai dat bani ca să faci rost de numărul meu?

Majoreta şi-a dus mâna căuş la gură şi a arătat spre foaia imprimată – „Oh my dollar Valentines”!

Nu se poate, am gândit. Adică mă suna într-adevăr cineva pentru că îmi apăruse numele pe lista lui? Foarte interesant, recunosc. Dar, în acelaşi timp, era cam ciudat.

Majoreta a arătat cu degetul numele celor despre care crezuserăm amândouă că erau nişte perechi potrivite, dar am dat din cap că nu. Cunoşteam destul de bine vocile celor doi încât să-mi dau seama că nu era niciunul dintre

ei. De asemenea, nu era nici cel în privinţa căruia mă avertizase fata.

Am citit cu glas tare celelalte două nume de pe listă.

— Se pare că tu ai apărut pe lista mea, a spus apelantul, dar eu nu am apărut pe a ta.

De fapt, ai apărut şi tu pe lista ei. Pe o alta. Una în care sunt sigur că nu-ţi convine să te regăseşti.

L-am întrebat unde apărea numele meu pe lista lui.

Din nou, mi-a cerut să ghicesc, apoi a adăugat repede că glumea.

— Eşti pregătită? a întrebat. Eşti prima, Hannah.

Am mimat răspunsul lui – prima! – şi majoreta s-a pus pe ţopăit.

— Ce cool, a şoptit ea.

Atunci apelantul m-a întrebat ce făceam de Ziua Îndrăgostiţilor.

— Depinde, i-am spus. Cine eşti?

Dar n-a răspuns. Nici nu era nevoie. Pentru că în momentul ăla l-am văzut... stătea chiar lângă fereastra biroului. Marcus Cooley.

Bună, Marcus.

Scrâşnesc din dinţi. Marcus. Ar fi trebuit să-i dau cu piatra în cap când am avut ocazia.

Marcus, din câte ştiţi, este unul dintre cei mai mari lasă-mă să te las de la şcoală. Dar nu genul puturos, ci simpatic.

Mai gândeşte-te.

De fapt, e un tip amuzant. O mulţime de ore plictisitoare până la lacrimi au fost salvate de un joc de cuvinte tipic lui Cooley venit la ţanc. Aşa că, în mod normal, nu-i luam în serios cuvintele.

Deşi era la doar câţiva metri distanţă, despărţit de mine de o fereastră, am continuat să vorbesc cu el la telefon.

— Minţi, am spus. Nu sunt pe lista ta.

În momentul ăla, zâmbetul lui obişnuit de prostuţ a părut destul de sexy.

— Ce? Nu crezi că sunt şi eu serios vreodată? a întrebat el.

Apoi şi-a lipit lista de fereastră.

Deşi eram prea departe să pot citi, am presupus că n-ar fi făcut-o dacă numele meu nu apărea pe primul loc. Totuşi, m-am gândit că probabil glumea când spunea să ne întâlnim de Ziua Îndrăgostiţilor. Aşa că m-am gândit să-l fierb un pic.

— Bine, am răspuns. Când?

Majoreta şi-a acoperit faţa cu ambele mâini, dar printre degete am văzut că se înroşise.

Nu ştiu, dacă nu aş fi avut-o pe ea drept public ca să mă îndemne, mă îndoiesc că aş fi acceptat aşa de repede să ies cu el. Dar exageram, îi ofeream ceva cu care să se laude la antrenamentele majoretelor.

Acum era rândul lui Marcus să roşească.

— Ah... ăă... Bine... bun... Ce zici de Rosie’s? La o îngheţată.

E5. Am văzut steluţa pe hartă în timp ce mergeam cu autobuzul. În mare, ştiam unde este, dar nu exact. Însă ar fi trebuit să bănuiesc. Cea mai bună îngheţată şi cei mai uleioşi burgeri şi cartofi prăjiţi din zonă le găseai la Rosie’s Diner.

Cuvintele mi-au părut sarcastice.

— Îngheţată?

Dar nu aşa voisem să sune. O ieşire la îngheţată mi se părea atât de... cool. Aşa că am fost de acord să mă întâlnesc acolo cu el după ore. Şi cu asta, am închis.

Majoreta a lovit cu palmele în tejghea.

— Trebuie neapărat să-mi dai voie să mă laud cu chestia asta.

Am pus-o să promită că nu spune nimănui până a doua zi, pentru orice eventualitate.

— Bine, a spus.

Dar m-a pus şi ea să promit că apoi aveam să-i dau şi cel mai mic detaliu.

Unii dintre voi se poate s-o cunoaşteţi pe majoreta despre care am vorbit, dar nu-i spun numele. A fost foarte drăguţă şi se bucura pentru mine. Nu a făcut nimic rău.

Sincer. Nu sunt sarcastică. Nu vă chinuiţi să citiţi printre rânduri.

Înainte credeam că ştiu cine este majoreta. Dar acum, când îmi amintesc de ziua în care am aflat cu toţii de Hannah, sunt sigur. Jenny Kurtz. Eram împreună la biologie. Eu auzisem deja. Dar ea atunci a aflat, în timp ce avea bisturiul în mână şi înaintea ei era o râmă disecată pe lung. A lăsat bisturiul din mână şi s-a cufundat uluită într-o tăcere prelungă. Apoi s-a ridicat şi, fără să se oprească la catedră să-i ceară voie profesorului, a ieşit din clasă.

Am căutat-o tot restul zilei, uimit de reacţia ei. Asemenea majorităţii, habar n-aveam de legătura întâmplătoare dintre ea şi Hannah Baker.

Vă întrebaţi dacă i-am spus majoretei ce s-a întâmplat la Rosie's? Nu. În loc de asta, am evitat-o cât de mult am putut.

Şi în curând o să aflaţi de ce.

Desigur, nu o puteam evita veşnic. Motiv pentru care, peste scurt timp, o să-şi facă din nou apariţia pe aceste casete... şi o să-i spun şi numele.

Aerul rece nu mai este singurul motiv pentru care tremur. Cu fiecare faţă a fiecărei casete, o mai veche amintire îmi este răscolită. O reputaţie este mânjită, înfăţişându-mi un om pe care nu-l recunosc.

Mi-a venit să plâng când am văzut-o pe Jenny plecând de la ora de biologie. De fiecare dată când am văzut o asemenea reacţie, la ea, la domnul Porter, gândul mi-a zburat la momentul în care am aflat şi eu de Hannah. Şi când chiar am plâns.

Când ar fi trebuit de fapt să fiu furios pe ei.

Aşa că, dacă vrei să trăieşti la maximum experienţa lui Hannah, du-te şi tu la Rosie's.

Doamne, urăsc faptul că nu mai ştiu ce să cred. Că nu mai ştiu ce este adevărat.

E5 pe hartă. Aşază-te pe unul dintre scaunele de la tejghea. Imediat o să-ţi spun ce să faci după ce te aşezi. Dar mai întâi să vă spun povestea mea şi a lui Rosie's.

Până în ziua aia, nu mai fusesem niciodată la Rosie's. Ştiu că pare incredibil. În fond, toată lumea a fost la Rosie's. Este un loc super, aparte, în care să-ţi pierzi vremea. Dar din câte ştiam eu, nimeni nu se ducea acolo singur. Şi ori de câte ori mă invita cineva, dintr-un motiv sau altul, eram ocupată. Aveam rude din alt oraş în vizită, prea multe teme, întotdeauna se ivea ceva.

Pentru mine, Rosie's avea un soi de aură, era învăluit într-un mister. În poveştile care mi-au ajuns mie la urechi, se părea că totul se întâmpla întotdeauna acolo. Alex

Standall, în prima săptămână petrecută în oraşul ăsta, s-a bătut pentru prima oară în faţă la Rosie's. Mi-a spus mie şi Jessicăi de chestia asta în perioada în care ieşeam la Monet's Garden Café.

Mie veşti despre bătaie mi-au parvenit sub forma unui sfat, să nu mă leg de tipul nou-venit. Alex ştia să dea şi să încaseze pumni.

O fată al cărei nume n-o să-l pomenesc a fost pipăită pe sub sutien la Rosie's în timp ce se giugiulea printre maşinile pinball.

Courtney Crimsen. Toată lumea ştie asta. Şi nu se poate spune că a încercat să se ascundă.

Se părea că Rosie închidea ochii la tot ce se întâmpla atâta timp cât se consumau îngheţată şi burgeri. Aşa că voiam să merg, dar nu aveam de gând să mă duc singură şi să par o idioată.

Marcus Cooley mi-a oferit scuza de care aveam nevoie. Şi întâmplarea face că eram liberă.

Liberă, dar nu fraieră.

Eram cu ochii pe Marcus, un pic suspicioasă. Dar nu din cauza lui, cât a celor cu care umbla.

Oameni precum Alex Standall.

După ce se terminase povestea noastră cu „piua" de la Monet's, Alex a început să umble cu Marcus. Şi după şmecheria aia a lui Alex cu lista cu „Bunăciuni / Nebunăciuni", nu aveam încredere în el.

Şi atunci, de ce aş avea încredere într-un tip din anturajul lui?

Să nu ai.

De ce? Pentru că exact asta îmi doream. Îmi doream ca oamenii să aibă încredere în mine, în ciuda a ceea ce auziseră. Şi, mai mult de atât, voiam să mă cunoască pe mine. Nu ceea ce credeau că ştiu despre mine. Nu, pe mine cea adevărată. Voiam să treacă peste zvonuri. Să vadă dincolo de relaţiile pe care le avusesem mai demult sau poate pe care le aveam încă, dar cu care ei nu erau de acord. Şi dacă voiam ca oamenii să mă trateze aşa, atunci trebuia să fac şi eu acelaşi lucru în privinţa lor, nu?

Aşa că am intrat în Rosie's şi m-am aşezat la tejghea. Iar când te duci acolo, dacă te duci acolo, nu comanda imediat.

Telefonul începe să-mi vibreze în buzunar.

Stai pur şi simplu şi aşteaptă.

Şi mai aşteaptă un pic.

E mama.

II

Răspund la telefon, dar şi cuvintele cele mai simple mi se împotmolesc în gât şi nu spun nimic.

— Dragule? Glasul ei e blând. Eşti bine?

Închid ochii ca să mă concentrez, ca să vorbesc calm.

— Sunt bine.

Dar oare ea aude?

— Clay, dragule, se face târziu. Face o pauză. Unde eşti?

— Am uitat să sun. Scuză-mă.

— Nu-i nimic. Aude, dar n-o să întrebe nimic. Vrei să vin să te iau eu?

Nu pot să mă duc acasă. Încă. Sunt gata-gata să-i spun că trebuie să stau până termin cu Tony proiectul şcolar. Dar aproape că am terminat caseta asta şi mai am doar una la mine.

— Mamă? Poţi să-mi faci o favoare?

Nu răspunde.

— Am lăsat câteva casete pe bancul de lucru.

— Sunt pentru proiectul ăla?

Stai puţin! Dacă le ascultă? Dacă strecoară una în casetofon ca să vadă ce e cu ele? Dacă acolo Hannah vorbeşte despre mine?

— Nu-i nimic. Lasă, spun. Le iau eu.

— Pot să ţi le aduc.

Nu răspund. Acum cuvintele nu mi se mai împotmolesc în gât, dar nu ştiu ce să spun.

— Şi aşa ies din casă, zice. Am rămas fără pâine şi fac sendvişuri pentru mâine.

Râd uşor, zâmbesc. Ori de câte ori stau afară până târziu, îmi pregăteşte un sendviş pentru prânzul de la şcoală. Întotdeauna protestez şi îi spun că nu, că mi-l fac eu singur când ajung acasă. Dar îi place. Zice că îi aminteşte de vremurile în care eram mic şi aveam nevoie de ea.

— Spune-mi unde eşti, zice ea.

Mă aplec înainte pe banca de metal şi spun primul lucru care îmi trece prin minte.

— Sunt la Rosie’s.

— La restaurant? Acolo lucraţi? Aşteaptă un răspuns, dar eu nu am niciunul. Nu e prea mult zgomot?

Strada e pustie. Nu sunt maşini, nu e gălăgie, nu e zarvă pe fundal. Ştie că nu spun adevărul.

— Când pleci? întreb.

— Imediat ce iau casetele.

— Super. Pornesc la drum. Ne vedem curând.

Ascultă discuţiile din jurul tău. Oare lumea se întreabă de ce stai acolo singur? Acum uită-te peste umăr. S-a întrerupt o discuţie? Şi-a ferit cineva privirea?

Îmi pare rău dacă sună jalnic ce spun, dar ştii că e adevărat. Nu ai mai fost niciodată acolo singur, nu?

Nu.

Este o experienţă cu totul aparte. Şi, în adâncul tău, ştii că motivul pentru care nu ai mers niciodată singur este cel pe care tocmai ţi l-am explicat eu. Dar dacă te duci şi nu comanzi nimic, toată lumea o să creadă despre tine ce a crezut şi despre mine. Că aştepţi pe cineva.

Aşa că stai acolo. Şi la fiecare câteva minute, priveşte ceasul de pe perete. Cu cât aştepţi mai mult, şi e adevărat ce spun, cu atât limbile acestuia o să se mişte mai agale.

Nu azi. Când o să ajung acolo, inima o să-mi bată cu putere în timp ce privesc limbile care mă aduc din ce în ce mai aproape de momentul în care mama o să intre pe uşă.

O iau la fugă.

După ce au trecut cincisprezece minute, îţi dau voie să comanzi un shake. Deoarece cincisprezece minute reprezintă cu zece minute mai mult decât ar trebui să-i ia chiar şi celui mai lent om ca să ajungă aici de la şcoală.

Cineva... nu vine.

Şi acum, dacă aveţi nevoie de o recomandare, mergeţi la sigur cu un shake de banane şi unt de arahide.

Apoi mai aşteptaţi, indiferent cât de mult v-ar lua să vă terminaţi shake-ul. Dacă trec treizeci de minute, puneţi mâna pe lingură şi apucaţi-vă de treabă, ca să puteţi s-o ştergeţi naibii de acolo. Eu aşa am făcut.

Eşti un dobitoc, Marcus. I-ai dat ţeapă când nici măcar nu erai obligat s-o inviţi în oraş. Era o campanie de strângere de fonduri pentru Trupa de Majorete. Dacă nu voiai s-o iei în serios, nu te obliga nimeni.

E prea mult să-ţi aştepţi amorezul de Ziua Îndrăgostiţilor timp de treizeci de minute. Mai ales la Rosie's Diner, singură. De asemenea, ai destul timp să te întrebi ce s-a întâmplat. Oare a uitat? Pentru că părea sincer. Adică până şi majoreta credea că vorbeşte serios, nu?

Alerg în continuare.

Linişteşte-te, Hannah. Asta îmi tot spuneam. Nu eşti victima sigură a unei dezamăgiri. Linişteşte-te. Îi mai pare cunoscută chestia asta cuiva? Nu în felul ăsta m-am convins pe mine însămi să nu-mi scot testul din cutie?

Bun, gata. Gândurile astea îmi treceau prin cap după ce aşteptasem timp de treizeci de minute să apară Marcus. Ceea ce probabil nu mi-a creat starea cea mai plăcută când a apărut în sfârşit.

Încetinesc. Nu pentru că mi s-ar fi tăiat răsuflarea sau picioarele ar fi gata să-mi cedeze. Nu sunt obosit fizic, dar sunt epuizat.

Şi atunci, dacă nu i-a dat ţeapă Marcus, ce s-a întâmplat?

S-a aşezat pe taburetul de lângă al meu şi şi-a cerut scuze. I-am spus că eram gata să renunţ şi să plec. S-a uitat la paharul meu gol de shake cu lapte şi şi-a cerut din nou scuze. Dar în adâncul lui nu credea că a întârziat. Nici măcar nu era sigur că aveam să fiu acolo.

Şi nu o să-i port pică pentru chestia asta. Pare-se, a crezut că glumeam la faza cu întâlnirea. Sau aşa a presupus. Dar pe la jumătatea drumului spre casă s-a oprit, a meditat la chestia asta şi a luat-o spre Rosie's, pentru orice eventualitate.

Şi de-aia apari pe caseta asta, Marcus. Ai trecut pentru orice eventualitate. Pentru eventualitatea în care eu, Hannah Baker, domnişoara cu reputaţia problematică, te aşteptam.

Şi, din nefericire, chiar te aşteptam. La momentul ăla, m-am gândit că se poate să fie distractiv.

Dar la momentul ăla eram o proastă.

Uite Rosie's. E vizavi. La capătul parcării.

Vedeţi voi, când Marcus a venit la Rosie's, nu era singur. Nu, Marcus a venit la Rosie's cu un plan în minte. În parte, implica să plecăm de la tejghea şi să mergem într-un separeu din spate, aproape de maşinile de pinball. Iar eu să stau în interior.

Între el şi... şi un perete.

Parcarea este aproape goală. Sunt numai câteva maşini chiar în faţă la Rosie’s, dar niciuna dintre ele nu este a mamei. Aşa că mă opresc.

Dacă vrei, dacă acum stai la Rosie’s, aşază-te la tejghea. E mai comod acolo. Crede-mă.

Stau pe bordură, respir adânc, expir anevoie. La intersecţia din partea cealaltă a străzii, semaforul se face roşu.

Nu ştiu cât din planul ăsta a fost ticluit de dinainte. Poate că sosise cu gândul la faza finală. Cu un scop. Şi, după cum am spus, Marcus este un tip amuzant. Şi iată-ne, aşezaţi într-un separeu, cu spatele la restul lumii din restaurant, râzând. La un moment dat, Marcus m-a făcut să râd aşa de tare, încât m-a durut burta. M-am aplecat şi mi-am lipit fruntea de umărul lui, implorându-l să se oprească.

Semaforul tot licăreşte, îmboldindu-mă să mă hotărăsc. Îmi spune să mă grăbesc. Încă mai am timp să traversez iute strada, să sar peste bordură, să fug prin parcare până la Rosie’s.

Dar n-o fac.

Şi atunci mi-a pus mâna pe genunchi. Atunci am ştiut sigur.

Semaforul încetează să mai pâlpâie şi culoarea roşie e intensă şi neclintită.

Şi mă întorc. Nu mă pot duce acolo, nu încă.

M-am oprit din râs. Aproape că m-am oprit şi din respirat. Dar nu mi-am luat fruntea de pe umărul tău, Marcus. Aveai mâna pe genunchiul meu. Apăruse din senin. Aşa cum fusesem pipăită şi în magazinul de băuturi.

— Ce faci? am şoptit.

— Vrei s-o mut? m-ai întrebat.

Nu am răspuns.

Îmi apăs abdomenul. E prea mult. Prea mult să faci faţă la aşa ceva.

O să mă duc la Rosie’s. Într-o clipă. Şi să sperăm că ajung înaintea mamei.

Dar mai întâi uite cinematograful în care Hannah şi cu mine am lucrat o vară. Un loc în care se simţea în siguranţă: Crestmont.

Şi nici nu m-am îndepărtat de tine.

Era de parcă umărul nu ţi-ar mai fi fost prins de corp. De parcă ar fi fost doar un reazem pe care să-mi pun eu capul în timp ce mă gândesc. Şi nu mi-am putut feri privirea în timp ce vârfurile degetelor tale îmi mângâiau genunchiul... şi o luau în sus.

— De ce faci chestia asta? am întrebat.

E doar la distanţă de un cvartal şi poate că pe harta ei nu este marcat cu o steluţă roşie, dar ar fi trebuit.

Pentru mine are o steluţă roşie.

Ţi-ai rotit umărul şi am ridicat capul, dar acum îţi puseseşi braţul pe după spatele meu şi mă trăgeai aproape. Iar cu mâna cealaltă îmi atingeai piciorul. Partea de sus a coapsei.

M-am uitat peste spătarul separeului spre celelalte separeuri şi spre tejghea şi am încercat să surprind privirea cuiva. Şi câteva persoane mi-au întors privirea, dar s-au răsucit cu toatele.

Sub masă, degetele mele se străduiau să ţi le desprindă pe ale tale. Să-ţi slăbească strânsoarea. Să te împingă. Şi nu voiam să ţip, încă nu se ajunsese la nivelul ăla, dar imploram ajutor din ochi.

Îmi vâr mâinile strânse în pumni în buzunare. Îmi vine să le izbesc de un zid sau să dau un pumn în fereastra magazinului. Nu am mai lovit nimic sau pe nimeni până acum şi deja, numai în seara asta, am vrut să-l lovesc pe Marcus cu piatra aia.

Dar toată lumea s-a întors. Nu a întrebat nimeni dacă este vreo problemă.

De ce? Erau politicoşi?

Asta era faza, Zach? Erai doar politicos?

Iar Zach? Pe prima casetă era cu Justin şi cădea pe peluza lui Hannah. Apoi m-a întrerupt pe mine şi pe Hannah la petrecerea de rămas-bun a lui Kat.

Mă enervează chestia asta. Nu vreau să aflu ce legătură există între toţi oamenii ăştia.

— Termină, am spus. Şi ştiu că m-ai auzit pentru că, în timp ce mă uitam peste spetează, aveam gura la doar câţiva centimetri de urechea ta. Încetează.

Crestmont. Dau colţul şi, la mai puţin de o jumătate de cvartal, iată-l. Unul dintre simbolurile oraşului. Ultimul cinematograf în stil Art Deco din stat.

— Nu-ţi face griji, ai rostit.

Şi poate ai ştiut că nu mai ai mult timp la dispoziţie, pentru că imediat mâna ţi-a urcat pe coapsa mea. Până sus.

Aşa că te-am împins într-o parte cu amândouă mâinile şi te-am aruncat la podea.

E amuzant când cineva cade dintr-un separeu. Pur şi simplu. Aşa că ai fi crezut că lumea o să înceapă să râdă. Asta, desigur, dacă nu cumva ştia că nu era un accident. Aşa că oamenii şi-au dat seama că se întâmpla ceva în separeul ăla, atât că nu aveau chef să-şi ofere ajutorul.

Vă mulţumesc.

Acoperişul curbat de deasupra intrării se prelungeşte până la marginea trotuarului. Firma împodobită ajunge până la cer, ca o pană de păun luminoasă. Fiecare literă licăreşte pe rând, C R E S T M O N T, de parcă ar completa un puzzle cu litere de neon.

În orice caz, ai plecat. Nu ai dat buzna afară. Mi-ai zis că te tachinez, destul de tare încât să audă toată lumea, şi ai ieşit.

Şi acum hai să dăm în urmă. La mine, în timp ce stăteam la tejghea şi mă pregăteam să plec. La mine, când mă gândeam că Marcus nu o să vină pentru că pur şi simplu nu-i păsa. Şi o să vă spun eu la ce mă gândeam atunci. Pentru că acum se aplică şi mai mult.

Merg spre Crestmont. Toate celelalte magazine pe lângă care trec au închis deja. Văd un zid cu ferestre întunecoase. Apoi dinspre trotuar apare o ieşitură triunghiulară, cu pereţii şi podeaua de marmură având aceeaşi culoare cu firma luminoasă ce indică holul. Şi în mijlocul ieşiturii se află casa de bilete. E ca o gheretă cu ferestre pe trei părţi şi cu o uşă în spate.

Aici lucram în cele mai multe nopţi.

Cea mai mare parte din timp, aproape din prima zi în care am călcat în şcoala asta, mi s-a părut că eram singura căreia îi păsa de mine.

Te străduieşti din răsputeri să primeşti acel prim sărut... dar te trezeşti că-ţi explodează în faţă.

Singurele două persoane în care ai cu adevărat încredere se întorc împotriva ta. Te folosesc ca să se răzbune una pe cealaltă şi apoi te acuză de trădare.

Acum înţelegeţi? Derulez prea repede povestea?

Aţi face bine să ţineţi pasul.

Lăsaţi pe cineva să vă distrugă sentimentul intimităţii sau siguranţei pe care îl mai aveţi. Apoi să se folosească de nesiguranţa asta ca să-şi satisfacă propria curiozitate maladivă.

Face o pauză. Încetineşte un pic.

Apoi ajungi să realizezi că faci din ţânţar armăsar. Realizezi cât de josnic ai devenit. Desigur, ai sentimentul că în oraşul ăsta nu reuşeşti să-ţi controlezi viaţa. Se poate să pară că ori de câte ori cineva îţi oferă o mână ca să te ridici, pur şi simplu îţi dă drumul şi tu te afunzi şi mai tare. Dar trebuie să nu mai fii aşa de pesimistă, Hannah, şi să înveţi să ai încredere în cei din jurul tău.

Şi asta fac. Încă o dată.

Rulează ultimul film al nopţii, aşa că nu e nimeni la casa de bilete. Stau pe podeaua de marmură cu vârtejuri, înconjurat de afişe cu filmele de succes care o să ruleze.

Asta a fost şansa mea, la cinematograful ăsta, să ajung la Hannah.

Asta a fost şansa mea şi am lăsat-o să-mi scape.

Şi apoi... mă rog... încep să mi se insinueze anumite gânduri. O să-mi pot controla vreodată viaţa? Întotdeauna o să fiu împinsă şi îmbrâncită de cei în care am încredere?

Nu-mi place ce-ai făcut, Hannah.

Oare viaţa mea o s-o ia vreodată în direcţia în care vreau eu?

Nu trebuia s-o faci şi nu-mi place deloc faptul că ai făcut-o.

A doua zi, Marcus, am luat o hotărâre. Am decis să aflu cum ar putea reacţiona oamenii de la şcoală dacă unul dintre elevi nu ar mai veni niciodată.

Cum e-n cântecul ăla: „Eşti dus pentru totdeauna, dragul meu Valentine.”

Mă sprijin de un poster prins într-o ramă de plastic şi închid ochii.

Ascult cum cineva renunţă la luptă. Un cunoscut. Un om care îmi plăcea.

Ascult. Dar tot am ajuns prea târziu.

Inima îmi bate cu putere şi nu pot sta locului. Merg pe podeaua de marmură spre casa de bilete. Un indicator atârnă de un lanţ prins cu o ventuză mică. ÎNCHIS. PE MÂINE! De aici nu pare aşa de strâmt. Dar acolo te simţeai ca-ntr-un acvariu.

Singurul moment în care interacţionam cu lumea era când cineva îmi strecura bani pe partea mea de geam, iar eu dădeam biletele. Sau când intra vreun coleg pe uşa din spate.

În rest, dacă nu vindeam bilete, citeam. Sau mă uitam pe hol din acvariul meu, în direcţia lui Hannah. În unele nopţi era mai rău decât în altele. În unele nopţi mă uitam ca să fiu sigur că punea ca lumea unt pe floricele. Lucru care acum mi se pare prostesc şi obsesiv, dar aşa făceam.

Ca în noaptea aia în care a venit Bryce Walker. A venit cu iubita din momentul ăla şi mi-a cerut să-i aplic tariful ca pentru copii sub doisprezece ani.

— Şi aşa n-o să se uite la film, a spus el. Mă înţelegi, Clay?

Apoi a râs.

Nu o cunoşteam. Se poate să fi fost elevă la altă şcoală. Un lucru e clar, nu părea să creadă că e amuzant. Şi-a pus geanta pe tejghea.

— Atunci îmi plătesc singură biletul.

Bryce i-a dat geanta la o parte şi a plătit tariful întreg.

— Linişteşte-te, i-a spus. Era o glumă.

Pe la jumătatea filmului, în timp ce vindeam bilete pentru următoarea reprezentaţie, fata a dat buzna afară ţinându-se de încheietură. Poate chiar plângea. Iar Bryce nu se vedea pe nicăieri.

Am continuat să mă uit pe hol, îl aşteptam să apară. Dar nu a apărut. A rămas ca să termine de văzut filmul pentru care plătise.

Dar când s-a terminat, s-a aplecat peste tejgheaua de la standul cu mâncare şi a început s-o bată pe Hannah la cap, în timp ce toţi ceilalţi plecau. Şi a rămas acolo şi când au venit noii spectatori. Hannah turna băuturi, înmâna dulciuri, dădea restul şi râdea cu Bryce. Râdea la tot ce-i spunea.

În tot timpul ăsta, mie mi-a venit să pun semnul de „Închis”. Îmi venea să intru pe hol şi să-i cer să plece. Filmul se terminase şi nu mai avea de ce să rămână.

Dar asta era treaba lui Hannah. Ea ar fi trebuit să-i spună să plece. Nu, ar fi trebuit să vrea ca el să plece.

După ce am vândut şi ultimul bilet şi am întors semnul, am ieşit pe uşa casei de bilete, am încuiat-o în urma mea şi am mers pe hol. Ca s-o ajut pe Hannah la făcut curat. Ca s-o întreb de Bryce.

— De ce crezi c-a fugit aşa fata aia? am zis.

Hannah ştergea tejgheaua şi s-a oprit ca să mă privească direct în ochi.

— Îl cunosc, Clay. Ştiu cum e. Crede-mă.

— Ştiu, am spus. Mi-am coborât privirea şi am atins cu vârful pantofului o pată de pe covor. Dar mă întrebam de ce mai stai de vorbă cu el.

Nu a răspuns. Nu imediat.

Dar eu nu mi-am putut ridica ochii să mă uit la ea. Nu voiam să-i zăresc dezamăgirea sau frustrarea în priviri. Nu voiam ca genul ăla de sentimente să-mi fie adresate mie.

Într-un final, a rostit cuvintele care mi-au zburdat prin minte tot restul nopţii:

— Nu trebuie să ai tu grijă de mine, Clay.

Dar o făceam, Hannah. Şi chiar voiam s-o fac. Te-aş fi putut ajuta. Dar când am încercat, m-ai respins.

Aproape că aud glasul lui Hannah rostind ceea ce mi-a trecut prin gând. „Şi atunci de ce nu te-ai străduit mai tare?”

Caseta 4: Faţa A

Când mă întorc, culoarea roşie a semaforului se aprinde intermitent, dar traversez oricum. În parcare sunt şi mai puţine maşini decât înainte. Dar mama tot nu se zăreşte.

Când mai am puţin până la Rosie’s Diner, mă opresc din alergat. Mă sprijin cu spatele de vitrina unui pet shop şi încerc să-mi trag răsuflarea. Apoi mă aplec înainte, îmi pun mâinile pe genunchi şi sper să încetinesc totul până apare ea.

Imposibil. Pentru că deşi picioarele mi s-au oprit din alergat, mintea continuă să-mi meargă. Mă las să alunec pe sticla rece, cu genunchii îndoiţi, străduindu-mă să-mi reţin lacrimile.

Dar timpul trece. O să apară curând.

Inspir adânc, mă ridic, mă duc spre Rosie’s şi deschid uşa.

Aerul cald năvăleşte afară şi miroase a un amestec de grăsime de la hamburgeri şi zahăr. Înăuntru, sunt ocupate trei dintre cele cinci separeuri înşirate de-a lungul peretelui. Într-unul stau o fată şi un băiat, beau shake cu lapte şi ronţăie floricele de la Crestmont. În celelalte două sunt elevi care învaţă. Mesele sunt acoperite cu manuale, rămânând loc doar cât să încapă băuturile şi câteva coşuleţe cu cartofi prăjiţi. Din fericire, separeul cel mai din spate este ocupat. Nu mai trebuie să iau în calcul posibilitatea de a sta acolo.

De o maşină de pinball este prins un semn pe care este mâzgălit cuvântul „Defect”. Un elev mai mare, pe care îl recunosc oarecum, stă în faţa celeilalte maşini şi apasă neobosit butoanele.

Urmez sugestia lui Hannah şi mă aşez la tejgheaua goală.

În spatele acesteia, un bărbat cu un şorţ alb sortează tacâmurile în două recipiente de plastic. Dă din cap spre mine.

— Când eşti gata…

Iau un meniu dintre două suporturi argintii pentru şerveţele. Pe partea din faţă a meniului este o poveste lungă despre Rosie’s, cu fotografii alb-negru ce acoperă perioada ultimelor patru decenii. Îl întorc, dar nu-mi surâde nimic din meniu. Nu acum.

Cincisprezece minute, atât a spus Hannah să aştept. Cincisprezece minute şi apoi să comand.

Ceva era în neregulă când a sunat mama. Ceva era în neregulă cu mine şi îmi dau seama că mi-a citit lucrul ăsta în glas. Dar oare o să asculte casetele în drum spre încoace ca să afle care este motivul?

Ce dobitoc sunt. Ar fi trebuit să-i spun că mă duc eu să le iau. Dar n-am făcut-o şi acum trebuie să aştept ca să aflu.

Băiatul care mânca floricele de porumb cere cheia de la toaletă. Bărbatul din spatele tejghelei arată spre perete. De nişte cârlige de alamă atârnă două chei. De una dintre ele este prins un căţel albastru de plastic, de cealaltă, un elefănţel roz. Ia căţelul albastru şi porneşte în josul holului.

După ce pune vasele de plastic sub tejghea, bărbatul desface capacul la vreo duzină de solniţe şi piperniţe, fără să mă bage în seamă. Şi e în regulă.

— Ai comandat deja?

Mă răsucesc. Mama stă pe scaunul de lângă mine şi scoate un meniu. Lângă ea, pe tejghea, se află cutia de pantofi a lui Hannah.

— Rămâi? o întreb.

Dacă stă, putem vorbi. Nu mă deranjează. Mi-ar plăcea să-mi mai liniştesc gândurile pentru o vreme, să mai iau o pauză.

Mă priveşte în ochi şi zâmbeşte. Apoi îşi pune mâna pe abdomen şi se chinuieşte să-şi transforme zâmbetul într-o grimasă.

— Cred că e o idee proastă.

— Nu eşti grasă, mamă.

Împinge cutia de pantofi spre mine.

— Unde e prietenul tău? Nu lucrai cu cineva?

Corect. Proiectul pentru şcoală.

− A trebuit să... înţelegi, e la baie.

Privirea ei trece dincolo de mine, peste umărul meu, numai pentru o clipă. Şi se poate să greşesc, dar cred că s-a uitat să vadă dacă amândouă cheile sunt atârnate pe perete.

Slavă Domnului că nu erau.

— Ai destui bani? întreabă.

— Pentru ?

— Ca să iei ceva de mâncare. Pune din nou jos meniul ei, apoi loveşte cu o unghie meniul meu. Shake-urile cu ciocolată şi malţ sunt super.

— Ai mâncat aici?

Sunt un pic surprins. Nu am mai văzut adulţi la Rosie’s până acum.

Mama râde. Îmi pune o mână pe cap şi îmi netezeşte ridurile de pe frunte cu degetul mare.

— Nu te mai mira aşa, Clay. Localul ăsta este aici dintotdeauna. Scoate o bancnotă de zece dolari şi o aşază

pe cutia de pantofi. Comandă ce vrei, dar comandă un shake cu malţ de dragul meu.

Când se ridică, uşa de la toaletă se deschide cu un scârţâit. Întorc capul şi-l privesc pe tip cum atârnă la loc cheia cu brelocul în formă de căţel albastru. Îşi cere scuze prietenei lui că a stat aşa de mult şi o sărută pe frunte înainte să se aşeze iar.

— Clay? zice mama.

Înainte să mă întorc din nou, închid ochii numai o clipă şi trag aer în piept.

— Da.

Se străduieşte să zâmbească.

— Nu sta mult.

Dar zâmbetul ei trădează durere.

Mai sunt patru casete. Şapte poveşti. Şi încă mă întreb unde apare numele meu.

O privesc în ochi.

— Se poate să mai dureze ceva timp. Apoi privesc în jos, la meniu. E un proiect pentru şcoală.

Nu spune nimic, dar o văd cu coada ochiului stând în picioare. Ridică mâna. Închid ochii şi-i simt degetele atingându-mi vârful capului, apoi coborându-mi până la ceafă.

— Ai grijă, spune ea.

Încuviinţez din cap.

Şi pleacă.

Ridic capacul cutiei de pantofi şi desfac folia cu bule de aer. Casetele sunt neatinse.

Ora preferată a tuturor... mă rog, ora preferată a tuturor dintre cele obligatorii... este Comunicarea. Este genul de materie opţională neopţională. Toată lumea ar urma cursul ăsta chiar dacă nu ar fi obligatoriu, pentru că împuşti aşa de uşor zecele.

Şi în mare parte din timp este distractiv. Numai pentru asta şi aş urma cursul ăsta.

Ai foarte puţine teme şi să nu uităm de punctele bonus pentru participare la oră. Te încurajează să strigi la oră. Ce ţi-ar putea displăcea la ora asta?

Mă las în jos, îmi iau rucsacul şi îl pun pe taburetul pe care a stat mama până acum câteva clipe.

După sentimentul tot mai intens că sunt o paria, ora de Comunicare era refugiul meu de la şcoală. Ori de câte ori intram în sala aia, îmi venea să desfac larg braţele şi să strig „Piua!”.

Înfăşor cele trei casete pe care le-am ascultat deja în folia cu bule de aer şi le pun înapoi în cutia de pantofi. Gata. S-a terminat.

Timp de o oră în fiecare zi, nu aveai voie să mă atingi sau să chicoteşti pe la spatele meu indiferent ce se zvonea în ultima vreme. Doamna Bradley nu-i agrea pe cei care chicoteau.

Desfac fermoarul celui mai mare buzunar şi vâr înăuntru cutia de pantofi a lui Hannah.

Era regula numărul unu, expusă încă din prima zi. În cazul în care cineva chicotea la spusele cuiva, respectivul îi datora doamnei Bradley un baton Snickers. Şi când chicotitul era extrem de grosolan, îi datora varianta uriaşă de baton Snickers.

Pe tejghea, lângă walkman şi shake-ul cu ciocolată şi malţ comandat în cinstea mamei, sunt următoarele trei casete.

Şi toată lumea se achita de datorie fără să cârtească. Aşa de respectată era doamna Bradley. Nu o acuza nimeni că se ia de noi, pentru că nu o făcea niciodată. Dacă spunea că ai chicotit, atunci aşa era. Şi tu ştiai chestia asta. A doua zi, pe catedră o aştepta un baton Snickers.

Şi dacă nu era? Nu ştiu.

Întotdeauna era.

Iau următoarele două casete, pe care sunt trecute cifrele nouă, zece, unsprezece şi doisprezece cu ojă albastră, şi le ascund în buzunarul interior al gecii.

Doamna Bradley a spus că ora de Comunicare era preferata ei dintre cele pe care le preda sau le modera, după cum spunea ea. În fiecare zi aveam de citit un text scurt plin de statistici şi exemple din realitate. Apoi discutam.

Ultima casetă, cea de-a şaptea, are un treisprezece pe o parte, dar nimic pe cealaltă. Pe asta o strecor în buzunarul de la spate al blugilor.

Bătăuşii. Drogurile. Propria imagine. Relaţiile. Totul era pus sub lupă la ora de Comunicare. Ceea ce, desigur, îi supăra tare pe alţi profesori. Era o pierdere de timp, susţineau ei. Ei voiau să ne înveţe lucruri serioase, demonstrabile. Pe astea le înţelegeau ei.

În vitrina lui Rosie’s lucesc luminile farurilor şi mijesc ochii până dispar.

Voiau să ne predea relaţia dintre x şi pi în loc să ne ajute să ne înţelegem mai bine pe noi înşine şi unul pe celălalt. Voiau să ştim când a fost semnată Magna Carta, indiferent ce era asta, în loc să discutăm despre contracepţie.

Facem Educaţie sexuală, dar aia e o glumă.

Asta presupunea că în fiecare an, în şedinţele la care se discuta bugetul, ora de Comunicare risca să fie eliminată. Şi în fiecare an, doamna Bradley şi ceilalţi profesori aduceau o mulţime de elevi în consiliul şcolii ca să spună în ce fel le fuseseră utile orele.

Aş putea să o apăr la nesfârşit pe doamna Bradley. Dar ceva s-a întâmplat la ora aia, nu? Altfel, de ce m-aţi

asculta acum vorbind despre asta? Anul viitor, după micul incident cu mine, sper să se ţină în continuare ora de Comunicare.

Ştiu, ştiu. Credeaţi că o să spun altceva, nu? Credeaţi că o să spun că, dacă ora aia a jucat în cazul meu un rol în luarea deciziei, ar trebui scoasă. Dar nu e aşa.

Nimeni de la şcoală nu ştie ce sunt pe cale să spun acum. Şi nu ora în sine a fost cea care a jucat un rol. Chiar dacă nu aş fi făcut ora de Comunicare, rezultatul ar fi putut la fel de bine să fie acelaşi.

Sau poate că nu.

Cred că asta e ideea. Nimeni nu ştie sigur ce impact are asupra vieţii altora. Deseori habar n-avem, dar insistăm.

Mama avea dreptate. Shake-ul este super. Combinaţia perfectă de îngheţată şi malţ cu ciocolată.

Iar eu sunt un dobitoc pentru că stau aici şi mă delectez cu el.

În spatele biroului doamnei Bradley era un suport de cărţi din sârmă. Genul care se roteşte. Genul pe care sunt expuse romanele broşate în supermagazin. Dar pe suportul ăsta nu erau niciodată cărţi. În schimb, la începutul anului, fiecare elev primea o pungă din aia în care îţi ţii prânzul ca să deseneze pe ea şi să lipească etichete adezive şi timbre. Apoi ne deschideam pungile şi le prindeam pe suport cu bucăţi de scotch.

Doamna Bradley ştia că oamenii nu prea reuşesc să fie amabili cu ceilalţi, aşa că a conceput un mod prin care să ne spunem anonim ceea ce credem.

Admirai faptul că reuşea cineva să vorbească liber despre familia lui? Lasă-i un bilet în pungă şi spune-i.

O înţelegi pe cutare atunci când îşi face griji că rămâne corijentă la istorie? Lasă-i un bilet. Spune-i că te gândeşti la ea în timp ce înveţi pentru viitorul test.

Ţi-a plăcut cum a jucat în piesa de la şcoală?

Îţi place cum s-a tuns?

S-a tuns şi ea. În fotografia de la Monet's, Hannah avea părul lung. Aşa mi-o închipui întotdeauna. Chiar şi acum. Dar nu aşa a fost la final.

Dacă poţi, spune-i în faţă. Dar dacă nu, lasă-i un bilet şi o să afle chiar şi aşa. Şi, din câte ştiu eu, nimeni nu a lăsat un bilet răutăcios sau sarcastic în punga cuiva. O respectam prea tare pe doamna Bradley să facem aşa ceva.

Şi atunci, Zach Dempsey, tu ce scuză ai?

II

Poftim? Ce s-a întâmplat?

Oh, Dumnezeule. Îmi ridic privirea şi îl văd pe Tony stând lângă mine, cu degetul pe butonul de pauză.

— Ăsta e walkmanul meu?

Nu spun nimic pentru că nu-i pot interpreta expresia feţei. Nu e mânie, deşi i-am furat walkmanul.

Confuzie? Poate. Dar dacă e aşa, e mai mult de atât. E aceeaşi privire pe care mi-a aruncat-o când l-am ajutat la maşină. Când se uita la mine în loc să-i ţină lanterna tatălui său.

Grijă. Preocupare.

— Salut, Tony.

Îmi scot căştile din urechi şi mi le pun în jurul gâtului. Walkmanul. Mda, m-a întrebat de walkman.

— Da. Era la tine în maşină. L-am văzut când te ajutam. Mai devreme. Cred că te-am întrebat dacă pot să-l iau şi eu cu împrumut.

Ce idiot sunt.

Îşi lasă o mână pe tejghea şi se aşază pe taburetul de lângă mine.

— Scuze, Clay, spune. Mă priveşte în ochi. Oare îşi dă seama că nu mă pricep să mint? Uneori tata mă stresează aşa de rău. Sunt convins că mi l-ai cerut, iar eu am uitat pur şi simplu.

Privirea îi cade pe căştile galbene de după gâtul meu, apoi urmăreşte firul lung până la casetofonul de pe tejghea. Mă rog să nu mă întrebe ce ascult.

Azi am minţit cam mult, pe mama, pe Tony... Şi dacă mă întreabă, va trebui să mai torn o minciună.

— Mi-l dai înapoi când termini, spune. Se ridică şi îmi pune o mână pe umăr. Ţine-l cât ai nevoie.

— Mersi.

— Nu e nevoie să te grăbeşti.

Ia un meniu dintre suporturile pentru şerveţele, se duce la un separeu gol din spatele meu şi se aşază.

Stai liniştit, Zach. Nu mi-ai lăsat niciun bilet răutăcios în pungă. Ştiu. Dar ce-ai făcut a fost mai rău de atât.

Din câte ştiu eu, Zach e băiat bun. Prea timid ca lumea să vrea măcar să-l bârfească.

Şi, asemenea mie, a avut-o întotdeauna la suflet pe Hannah Baker.

Dar mai întâi, hai să dăm cu mai multe săptămâni în urmă. Hai să dăm înapoi până la... Rosie's.

Burta mi se încordează de parcă m-aş chinui să fac un ultim abdomen. Închid ochii şi mă concentrez să revin la normalitate. Dar nu m-am mai simţit normal de câteva ore. Îmi simt până şi pleoapele fierbinţi, de parcă tot corpul mi s-ar lupta cu o boală.

Am rămas acolo, în separeul în care m-a lăsat Marcus, privind într-un pahar gol de shake cu lapte. Partea lui de bancă era probabil caldă încă, pentru că plecase cu numai un minut în urmă. Când deodată s-a apropiat Zach.

Şi s-a aşezat.

Deschid ochii şi mă uit la şirul de taburete goale de pe partea asta a tejghelei. Pe unul dintre taburetele astea, poate pe ăsta, s-a aşezat Hannah prima oară când a venit. Singură. Dar apoi a venit Marcus şi a dus-o într-un separeu.

Privirea îmi lunecă pe tejghea până la maşinile de pinball de la capătul îndepărtat al restaurantului, apoi până la separeul lor. E gol.

M-am prefăcut că nu-l remarc. Nu pentru că aş fi avut ceva cu el, ci pentru că inima şi încrederea mea erau pe cale să se prăbuşească. Iar prăbuşirea asta îmi crea un gol în piept. De parcă fiecare nerv din corp mi se usca, topindu-mi-se din degetele de la mâini şi de la picioare. Retrăgându-se şi dispărând.

Îmi ard ochii. Mă întind şi îmi trec mâna pe paharul îngheţat cu shake cu lapte. Pe piele îmi rămân picături reci ca gheaţa şi-mi trec degetele ude pe pleoape.

M-am aşezat. Şi m-am gândit. Şi cu cât mă gândeam mai mult, punând în legătură evenimentele din viaţa mea, cu atât inima mi se prăbuşea mai tare.

Zach a fost un dulce. M-a lăsat să-l ignor până când situaţia a devenit aproape comică. Desigur, ştiam că e acolo. Practic, se holba la mine. Şi, până la urmă, şi-a dres melodramatic glasul.

Mi-am pus mâna pe masă şi am atins baza paharului. A fost singurul semn pe care aveam să i-l dau că ascult.

Îmi trag paharul aproape şi mişc linguriţa înăuntru în cercuri leneşe, topind ce mai rămâne pe fund.

M-a întrebat dacă am păţit ceva şi m-am străduit să dau din cap că nu. Dar continuam să mă uit la pahar, prin pahar, la linguriţă. Şi mă gândeam întruna dacă oare aşa te simţi când înnebuneşti.

— Îmi pare rău, a spus. Pentru ce ţi s-a întâmplat adineauri.

Am simţit că dau întruna din cap, de parcă aş fi avut capul prins de nişte arcuri grele, dar nu m-am putut hotărî să-i spun că îi mulţumesc pentru acele cuvinte.

S-a oferit să-mi mai cumpere un shake cu lapte, dar nu i-am răspuns. Oare nu mai puteam să vorbesc? Sau pur şi simplu nu voiam să vorbesc? Nu ştiu. În parte, credeam că îmi făcea avansuri, că era gata să profite de faptul că acum eram singură ca să mă invite în oraş. Nu credeam întru totul chestia asta, dar de ce aş avea încredere în el?

Chelneriţa mi-a lăsat nota de plată şi mi-a luat paharul gol. În curând, cum nu scotea nicio vorbă de la mine, Zach a lăsat câţiva dolari pe masă şi s-a întors la prietenii lui.

Continui să amestec în shake. Nu prea mai e, dar nu vreau să mi se ia paharul. Îmi dă un motiv să stau aici. Să rămân aici.

Începeau să mă podidească lacrimile, dar nu-mi puteam lua privirea de la micul cerc de apă din locul unde fusese paharul. Dacă încercam să spun un singur cuvânt, m-aş fi prăbuşit.

Sau oare deja mă prăbuşisem?

Continui să amestec.

Pot să spun că la masa aia mi-au venit pentru prima oară cele mai rele gânduri din lume. Acolo am început să iau prima oară în calcul... să iau în calcul... un cuvânt pe care încă nu-l pot rosti.

Ştiu că ai încercat să-mi vii în ajutor, Zach. Dar ştim cu toţii că nu de-aia apari pe caseta asta. Aşa că am o întrebare înainte să continuăm. Când încerci să salvezi pe cineva şi descoperi că nu poţi ajunge la persoana respectivă, de ce îi reproşezi chestia asta?

În ultimele zile sau săptămâni sau cât a durat până au ajuns la tine casetele astea, Zach, te-ai gândit probabil că nimeni nu o să afle.

Îmi las faţa în palme. Câte secrete pot exista într-o şcoală?

Probabil că ţi s-a făcut rău de la stomac când ai aflat ce am făcut. Dar cu cât trecea timpul, cu atât te simţeai mai bine. Deoarece cu cât trecea timpul, cu atât creşteau şansele ca secretul tău să moară odată cu mine. Nu ştia nimeni. Nimeni nu urma să afle.

Dar acum o să aflăm. Şi mi se face un pic greaţă.

Dă-mi voie să te întreb, Zach, crezi că te-am respins la Rosie's? Vreau să spun că nu ţi-ai făcut niciodată curaj să mă inviţi în oraş, aşa că oficial nu te puteam refuza, nu? Şi atunci ce-a fost aia? Jenă?

Stai să ghicesc. Le-ai spus prietenilor tăi să privească în timp ce îmi faci avansuri... iar eu abia dacă am reacţionat.

Sau a fost o provocare? Te-au provocat să mă inviţi în oraş?

Oamenii făceau şi lucruri din astea. De curând, cineva mi-a zis că n-am curaj s-o invit pe Hannah în oraş. Tipul ăsta lucra cu noi la Crestmont. Ştia că îmi place şi că niciodată nu-mi făceam curaj să o invit în oraş. De asemenea, mai ştia că în ultimele câteva luni, Hannah abia dacă vorbise cu cineva, ceea ce făcea provocarea şi mai serioasă.

Când mi-am revenit din zăpăceală şi înainte să plec, am tras cu urechea la ce vorbeaţi tu şi prietenii tăi. Te tachinau că nu te-ai ales cu întâlnirea despre care le-ai zis că o ai asigurată.

Trebuie să-ţi recunosc meritul, Zach. Te-ai fi putut duce înapoi la prietenii tăi şi să le spui: „Hannah asta e o ciudată. Ia uitaţi-vă la ea. Stă cu ochii în gol."

În loc de asta, ai suportat tachinările.

Dar probabil că eşti genul care se porneşte mai greu, te enervai din ce în ce mai tare, luai povestea asta personal cu cât te gândeai mai mult la lipsa mea de reacţie. Şi ai ales să te răzbuni pe mine în modul cel mai copilăresc.

Mi-ai furat biletele de încurajare din pungă.

Ce jalnic.

Cum mi-am dat seama? De fapt, e simplu. Toată lumea primea bileţele. Toată lumea! Şi pentru lucrurile cele mai banale. Ori de câte ori cineva se tundea, primea o mulţime de bilete. Şi erau oameni în clasa aia pe care îi consideram prietenii mei şi care mi-ar fi pus ceva în pungă după ce mi-am tăiat toate pletele alea.

Când a trecut pe lângă mine pe hol prima oară, cu părul tuns aşa de scurt, nu m-am putut abţine să casc gura. Iar ea şi-a ferit privirea. Din obişnuinţă, a încercat să-şi dea părul de pe faţă şi după urechi. Dar era prea scurt şi îi tot cădea în faţă.

Dacă mă gândesc mai bine, m-am tuns chiar în ziua în care m-am întâlnit cu Marcus Cooley la Rosie’s.

Hm! Ce ciudat. Sunt adevărate toate semnele alea la care ni se spune să fim atenţi. De la Rosie’s m-am dus direct să mă tund. Aveam nevoie de o schimbare, exact cum se spune, aşa că mi-am schimbat aspectul. Era singurul lucru asupra căruia încă mai aveam controlul.

Extraordinar.

Face o pauză. Linişte. Se aud doar interferenţe, greu de perceput în căşti.

Sunt convinsă că au venit la şcoală psihologi încărcaţi cu broşuri în care ţi se spunea la ce să fii atent în cazul elevilor care s-ar putea gândi la...

Încă o pauză.

Nu. După cum am mai spus, nu pot să rostesc cuvântul ăsta.

Sinucidere. Ce termen dezgustător.

A doua zi, când mi-am găsit punga goală, mi-am dat seama că se întâmplase ceva. În primele câteva luni de când făceam ora asta, am primit poate patru sau cinci bilete. Dar brusc, după tunsoarea revelatoare... nimic.

Aşa că după ce m-am tuns, am aşteptat o săptămână.

Apoi două.

Apoi trei.

Nimic.

Îmi împing paharul pe tejghea şi mă uit la bărbatul de lângă casa de marcat.

— Puteţi să luaţi ăsta?

Era momentul să aflu ce se întâmplă. Aşa că mi-am scris un bilet.

Îmi aruncă o privire cercetătoare în timp ce numără mărunțul. Fata care se află de partea asta a tejghelei se uită şi ea la mine. Îşi atinge urechile. Căştile. Vorbesc prea tare.

— Scuze, spun în şoaptă.

Sau poate că nu se aude deloc ce spun.

„Hannah", scria în bilet. „Îmi place cum te-ai tuns. Scuze că nu ţi-am spus mai devreme." Şi, ca să fiu sigură, am desenat şi o faţă zâmbitoare de culoare mov.

Ca să evit marea ruşine de a fi prinsă în timp ce-mi las mie însămi un bileţel, am mai scris unul ca să-l pun în punga de lângă a mea. Iar după oră m-am dus la suportul pentru cărţi şi am pus biletul în punga cealaltă cu gesturi ostentative. Apoi am căutat în treacăt prin punga mea, mă prefăceam că mă uit după bilete. Zic că mă prefăceam pentru că ştiam că o să fie goală.

Iar a doua zi? Tot nimic în punga mea. Biletul nu mai era. Poate că ţie nu ţi s-a părut că ar fi mare lucru, Zach. Dar acum sper că înţelegi. Lumea mea se prăbuşea. Aveam nevoie de biletele alea. Aveam nevoie de speranţa pe care mi-o puteau oferi ele.

Iar tu mi-ai strivit speranţa. Ai hotărât că nu o merit.

Cu cât ascult casetele astea, cu atât simt că o cunosc. Dar nu pe Hannah din ultimii câţiva ani, ci pe cea de acum câteva luni. Pe această Hannah încep s-o înţeleg.

Pe Hannah de la sfârşit.

Ultima oară când m-am aflat aşa de aproape de un om, un om aflat pe moarte, a fost în noaptea cu petrecerea. În noaptea în care am văzut două maşini izbindu-se într-o intersecţie neluminată.

Atunci, ca şi acum, nu ştiam că e pe moarte.

Şi atunci, ca şi acum, erau o mulţime de oameni împrejur. Dar ei ce puteau face? Oamenii aceia, care stăteau în jurul maşinii şi încercau să-l liniştească pe şofer, aşteptând să sosească ambulanţa, ar fi putut oare face ceva?

Sau cei care au trecut pe lângă Hannah pe coridor sau au stat lângă ea la ore, ce-ar fi putut face ei?

Poate că şi atunci, ca şi acum, era deja prea târziu.

Şi ia spune, Zach, câte bilete mi-ai luat? Câte bilete nu am apucat să citesc? Tu le-ai citit? Sper. Cel puţin să ştie cineva ce crede lumea de fapt despre mine.

Îmi arunc privirea peste umăr. Tony e încă acolo, mestecă un cartof prăjit şi pune ketchup pe un hamburger.

Recunosc, în timpul discuţiilor din clasă nu m-am deschis prea mult. Dar când am făcut-o, mi-a mulţumit cineva lăsându-mi un bilet în pungă? Mi-ar fi plăcut să aflu chestia asta. De fapt, m-ar fi încurajat să mă deschid şi mai mult.

Nu e corect. Dacă Zach avea o idee cât de mică prin ce trecea Hannah, sunt sigur că nu i-ar mai fi furat biletele.

În ziua în care a dispărut biletul pe care mi l-am scris eu, m-am oprit în faţa clasei şi am vorbit cu cineva cu care nu mai vorbisem înainte. Mă uitam peste umăr la fiecare

câteva secunde şi îi urmăream pe ceilalţi elevi în timp ce-şi verificau pungile.

Sigur că părea foarte distractiv, Zach.

Şi atunci te-am prins. Cu un singur deget, ai atins buza pungii mele şi ai înclinat-o suficient cât să poţi să arunci o privire înăuntru.

Nimic.

Aşa că ai pornit spre uşă fără să te uiţi în punga ta, lucru care mi s-a părut foarte interesant.

Bărbatul din spatele tejghelei ia paharul meu şi, cu o cârpă murdară de ciocolată, şterge tejgheaua.

Desigur, asta nu dovedea nimic. Poate că îţi plăcea să vezi cine primeşte bilete şi cine nu... având un interes anume faţă de mine.

Aşa că a doua zi am intrat în biroul doamnei Bradley la ora prânzului. Mi-am luat punga de hârtie de pe suport şi am prins-o la loc cu o bucăţică mică de bandă adezivă. Înăuntru am pus un bileţel împăturit.

Din nou, la terminarea orei, am aşteptat afară şi am privit. Dar nu am vorbit cu nimeni de data asta. Am privit pur şi simplu.

Cursa perfectă.

Ai atins buza pungii, ai văzut biletul şi ai băgat mâna înăuntru. Punga a căzut şi tu te-ai făcut roşu ca racul. Dar te-ai aplecat şi ai ridicat-o oricum. Care a fost reacţia mea?

Nu-mi venea să cred. Vreau să spun că văzusem, mă aşteptasem chiar. Dar tot nu-mi venea să cred.

Deşi iniţial avusesem de gând să-ţi cer socoteală chiar atunci, am sărit într-o parte, m-am dat din cadrul uşii.

Ai cotit iute... şi iată-ne faţă în faţă. Mă înţepau ochii în timp ce te priveam. Apoi mi-am desprins privirea şi am lăsat capul în pământ. Iar tu ai şters-o pe hol.

Nu a vrut să-i audă explicaţiile. Nici nu avea ce să explice. Văzuse cu ochii ei.

Când ai ajuns la jumătatea holului, mergând repede încă, te-am văzut că-ţi cobori privirea, de parcă ai fi citit ceva. Biletul meu oare? Da.

Te-ai întors doar o clipă ca să vezi dacă mă uit. Şi în clipa aia mi-a fost frică. Aveai oare să vii la mine şi să-mi spui că îţi pare rău? Să strigi la mine?

Răspunsul nu a fost niciunul dintre cele de mai sus. Te-ai întors doar şi ai continuat să mergi, apropiindu-te din ce în ce mai mult de uşile de la ieşire, mai aproape de salvarea ta.

Şi în timp ce stăteam acolo pe hol, singură, şi încercam să înţeleg ce se întâmplase şi din ce motiv, am înţeles adevărul: nu meritam o explicaţie, nici măcar o reacţie. Aşa considerai tu, Zach.

Face o pauză.

Pentru voi, cei care ascultaţi, biletul îi era adresat lui Zach. Poate că acum îl vede ca pe un prolog la aceste casete.

Pentru că acolo recunoşteam că în acel moment din viaţa mea nu mi-ar fi prins rău o încurajare din partea celor din jur. Încurajare... de care el mă priva.

Îmi muşc degetul mare ca să mă abţin şi să nu mă întorc să mă uit peste umăr la Tony. Oare se întreabă ce ascult? Oare îi pasă?

Dar nu mai suportam. Vedeţi voi, Zach nu e singurul care se porneşte greu.

— De ce? am strigat în urma lui.

Pe hol mai erau câţiva elevi care se duceau la sala în care aveau ore. Au tresărit cu toţii. Dar numai unul dintre ei s-a oprit.

Şi a rămas acolo pe loc, cu faţa spre mine, în timp ce-şi vâra biletul meu în buzunarul de la spate.

Şi am strigat întruna cuvântul ăla. În sfârşit, lacrimile mi s-au revărsat şi mi-au udat obrajii.

— De ce? De ce, Zach?

Am auzit de chestia asta. Că Hannah a luat-o razna fără un motiv aparent, făcându-se de râs de faţă cu aşa de multă lume. Dar se înşelau. Exista un motiv.

Şi acum hai să ne punem sufletul pe tavă. În spiritul deschiderii faţă de ceilalţi, al destăinuirii totale, vă spun atât: Părinţii mă iubesc. Ştiu sigur. Dar în ultima vreme lucrurile nu au mers prea bine. Cam de vreun an. De când ştiţi voi ce s-a deschis în afara oraşului.

Îmi amintesc de faza asta. Părinţii lui Hannah apăreau în fiecare seară la ştiri, avertizau că dacă se construieşte marele centru comercial, magazinele din centru o să intre în faliment. Spuneau că nimeni nu o să mai cumpere de acolo.

Când s-a întâmplat lucrul ăsta, părinţii mei au devenit distanţi. Dintr-odată, aveau multe pe cap. Presiunea financiară era mare. Vorbeau cu mine, dar nu ca înainte.

Când m-am tuns, mama nici n-a remarcat.

Şi din câte ştiu eu, şi pentru asta îţi mulţumesc ţie, Zach, nici la şcoală nu a remarcat nimeni.

Eu am remarcat.

În fundul clasei, doamna Bradley avea şi ea o pungă de hârtie. Atârna alături de ale noastre pe suportul rotativ pentru cărţi. O puteam folosi, şi chiar ne încuraja să facem lucrul ăsta, ca să-i lăsăm bilete cu observaţii despre felul în care predă. Critice sau de alt fel. De asemenea, voia să-i recomandăm subiecte pentru discuţiile viitoare.

Şi asta am făcut. I-am scris un bilet doamnei Bradley cu următorul mesaj: „Sinuciderea. E un lucru la care m-am gândit. Nu prea serios, dar m-am gândit.”

Asta scria în bilet. Cuvânt cu cuvânt. Şi îl ştiu cuvânt cu cuvânt pentru că l-am scris de zeci de ori înainte să-l dau. Îl scriam, îl aruncam, îl scriam, îl mototoleam, îl aruncam.

Dar de ce îl scriam în primul rând? M-am întrebat lucrul ăsta de fiecare dată când notam cuvintele pe o nouă foaie de hârtie. De ce scriam biletul ăsta? Era o minciună. Nu

mă gândisem la asta. Nu prea. Nu în detaliu. Îmi trecea prin cap, dar apoi alungam gândul.

Dar l-am alungat de multe ori.

Şi era un subiect pe care nu-l discutam niciodată la oră. Dar eram sigură că mai erau şi alţii în afară de mine care se gândiseră la asta, nu? Şi atunci de ce să nu discutăm în grup?

Sau poate mai era ceva în adâncul meu. Poate voiam să-şi dea cineva seama cine a scris biletul şi să vină să mă salveze.

Poate. Nu ştiu. Dar aveam grijă să nu mă trădez.

Tunsoarea. Îţi fereai privirea pe hol. Erai grijulie, dar se zăreau totuşi semne. Mici semne, dar semne totuşi.

Dar apoi, pur şi simplu, îţi reveneai.

Numai că în faţa ta, Zach, chiar m-am trădat. Tu ai ştiut că eu am scris biletul ăla din punga doamnei Bradley. Trebuie să fi ştiut. L-a scos din pungă şi l-a citit în ziua de după ce te-am prins. În ziua de după ce am cedat nervos acolo, pe hol.

Cu câteva zile înainte să ia pastilele, Hannah se purta normal. Saluta pe toată lumea pe hol. Ne privea în ochi. Părea o schimbare drastică, pentru că de luni de zile nu se mai purtase aşa, nu fusese ea însăşi.

Dar tu nu ai făcut nimic, Zach. Chiar şi după ce a adus doamna Bradley chestia asta în discuţie, nu ai făcut nimic ca să-mi întinzi o mână.

Părea o schimbare drastică, pentru că aşa şi era.

Şi deci ce voiam de la cei din clasă? În principal, voiam să aud ce aveau cu toţii de spus, gândurile, sentimentele lor. Doamne, ce mi le-au mai spus.

Cineva a zis că o să fie greu să dai o mână de ajutor fără să ştii de ce voia respectivul să se sinucidă.

Da, m-am stăpânit să nu spun:

— Sau respectiva. Putea fi o fată.

Ceilalţi au început să-şi spună şi ei părerea.

— Dacă respectivul se simte singur, l-am putea invita să luăm prânzul împreună.

— Dacă de vină sunt notele, l-am putea ajuta la lecţii.

— Dacă e din cauza vieţii de acasă, am putea... nu ştiu... să-l ajutăm să meargă la consiliere sau ceva de genul.

Dar în tot ce spuneau, în tot, se simţea iritare.

Apoi una dintre fete, nu contează numele ei în momentul ăsta, a rostit ce gândeau şi ceilalţi:

— Cred că autorul biletului are nevoie de atenţie. Dacă ar fi vorbit serios, ne-ar fi spus cum se numeşte.

Doamne, Hannah nu avea cum să se deschidă în clasa aia.

Nu-mi venea să cred.

Mai demult, în punga doamnei Bradley fuseseră puse bilete în care se sugerau discuţii de grup pe tema avortului, a violenţei în familie, a înşelatului, a iubiţilor şi iubitelor, a examenelor. Nimeni nu insista să afle cine scrisese biletele alea. Dar, din cine ştie ce motiv, au refuzat să discute despre sinucidere fără date concrete.

Preţ de vreo zece minute, doamna Bradley a vorbit despre statistici locale care ne-au surprins pe toţi. Pentru că suntem copii, a spus ea, atâta timp cât sinuciderea nu s-a petrecut într-un loc public, cu martori, probabil că nu apare la ştiri. Şi niciun părinte nu vrea ca lumea să ştie că fiul sau fiica lui şi-a luat viaţa. Aşa că adesea lasă impresia că a fost un accident. Dezavantajul fiind că nimeni nu ştie cu adevărat ce li se întâmplă oamenilor din comunitatea lor.

Acestea fiind spuse, nu a început nicio discuţie serioasă în clasă. Oare curiozitatea era de vină sau ei chiar credeau că pot ajuta cel mai bine dacă ştiu detaliile? Nu sunt sigură. Poate era un pic din amândouă.

La prima oră, la ora domnului Porter, m-am uitat mult timp la ea. Dacă ar fi fost luată în discuţie problema sinuciderii, poate că ni s-ar fi petrecut privirile şi aş fi văzut.

Sincer, nu ştiu ce ar fi putut spune ca să mă facă să înclin spre o variantă sau spre alta. Pentru că poate mă arătam egoistă. Poate că voiam doar atenţie. Poate că voiam doar să-i aud pe ceilalţi discutând despre mine şi problemele mele.

Dacă ţin seama de ce mi-a spus la petrecere, ar fi vrut ca eu să văd. S-ar fi uitat direct la mine şi s-ar fi rugat să văd.

Sau poate că voiam să mă arate cineva cu degetul şi să spună: „Hannah. Te gândeşti cumva să te sinucizi? Te rog, renunţă, Hannah. Te rog.”

Dar, de fapt, adevărul era că singura persoană care spunea asta eram chiar eu. De fapt, acestea erau cuvintele mele.

La sfârşitul orei, doamna Bradley ne-a împărţit un pliant pe care scria „Cum să-i depistăm pe cei cu tendinţe suicidare”. Ghiciţi ce era trecut în capul listei de cinci elemente?

„O schimbare bruscă de aspect.”

M-am tras de vârfurile părului abia tuns.

Hm. Cine s-ar fi gândit că sunt aşa de previzibilă?

Îmi frec bărbia de umăr şi-l văd cu coada ochiului pe Tony stând încă în separeu. A terminat hamburgerul, la fel şi mare parte din cartofi. Stă acolo fără să aibă habar prin ce trec eu.

Deschid walkmanul, scot caseta numărul patru şi o întorc.

Caseta 4: Faţa B

V-ar plăcea să auziţi gândurile celorlalţi?

Bineînţeles că v-ar plăcea. Toată lumea răspunde afirmativ la întrebarea asta până când se gândeşte mai bine.

De exemplu, ce-ar fi dacă alţii v-ar putea auzi gândurile? Dacă v-ar auzi gândurile... chiar în momentul ăsta?

Ar auzi confuzie. Frustrare. Chiar şi mânie. Ar auzi cum cuvintele unei fete moarte îmi galopează prin cap. O fată care, cine ştie din ce motiv, dă vina pe mine pentru că s-a sinucis.

Uneori ne încearcă gânduri pe care nici măcar noi nu le înţelegem. Gânduri care nici măcar nu sunt adevărate, nu asta simţim de fapt, dar ne trec oricum prin cap pentru că sunt interesante.

Aşez suportul pentru şerveţele în faţa mea până când separeul lui Tony se reflectă în argintiul lustruit. Se lasă pe spate şi-şi şterge mâinile pe un şerveţel.

Dacă aţi putea auzi gândurile altora, aţi auzi lucruri adevărate şi, în acelaşi timp, lucruri complet aleatorii. Şi nu aţi face deosebirea între ele. V-ar scoate din minţi. Ce e

adevăr? Ce e minciună? Un milion de idei, dar ce semnificaţie au?

Habar n-am la ce se gândeşte Tony. Iar el habar n-are ce gândesc eu. Habar n-are că glasul din mintea mea, vocea care îmi pătrunde în cap din walkman, îi aparţine lui Hannah Baker.

Asta îmi place la poezie. Cu cât e mai abstractă, cu atât mai bine. Partea în care nu ştii sigur despre ce vorbeşte poetul. Poate că ai o idee, dar nu poţi fi sigur. Nu în proporţie de sută la sută. Fiecare cuvânt, ales special, ar putea avea un milion de sensuri diferite. Oare este un înlocuitor, un simbol pentru o altă idee? Oare este parte dintr-o metaforă mai amplă, ascunsă?

Asta este a opta persoană, Hannah. Dacă vorbeşti despre poezie, atunci nu te referi la mine. Şi mai sunt doar cinci nume.

Uram poezia până când cineva mi-a arătat cum s-o apreciez. Mi-a spus să privesc poezia ca pe un puzzle. Cititorul trebuie să descifreze codul – sau cuvintele – bazându-se pe tot ceea ce ştie despre viaţă şi sentimente.

Poetul a folosit cuvântul „roşu” ca pe un simbol pentru sânge? Mânie? Patimă? Sau căruciorul este pur şi simplu roşu pentru că „roşu” sună mai bine decât „negru”?

Îmi aduc aminte de asta. De la ora de engleză. A fost o discuţie aprinsă pe tema semnificaţiei culorii roşii. Habar n-am ce am decis până la urmă.

Aceeaşi persoană care m-a învăţat să apreciez poezia m-a mai învăţat şi valoarea compunerii de poezii. Sincer, nu există cale mai bună prin care să-ţi analizezi sentimentele decât poezia.

Sau casetele audio.

Dacă eşti furios, nu trebuie să scrii o poezie despre cauza furiei tale. Dar trebuie să fie un poem furios. Aşa că haide... scrieţi unul. Ştiu că sunteţi cel puţin un pic furioşi pe mine.

Şi când aţi terminat poemul, descifraţi-l de parcă tocmai l-aţi fi găsit tipărit într-un manual şi nu aţi şti absolut nimic despre autor. Rezultatul poate fi uluitor... şi înspăimântător. Dar e întotdeauna mai ieftin decât să te duci la un psiholog.

Eu am făcut chestia asta pentru un timp. Mă refer la faza cu poezia, nu cu psihologul.

Poate că un psiholog te-ar fi ajutat, Hannah.

Mi-am cumpărat un caiet cu spirală ca să-mi ţin toate poemele la un loc. Câteva zile pe săptămână, după ore, mă duceam la Monet’s şi scriam o poezie, două.

Primele mele încercări au fost triste. Nu prea aveau profunzime, subtilitate. Erau destul de directe. Totuşi, unele mi-au ieşit destul de bine. Cel puţin eu aşa cred.

Apoi, fără să încerc măcar, am trecut primul poem în caiet. Şi indiferent cât de tare m-aş strădui, nici azi nu mi-l pot scoate din minte. Iată-l, aşadar, ca să-l analizaţi... sau să vă amuzaţi.

Dacă iubirea mi-body-web-pba,

n-ar mai rămâne uscat.

Dacă iubirea mi-ar fi deşert,

ai vedea numai nisip.

Dacă iubirea mi-ar fi stea,

noaptea doar lumina ar dăinui.

Iar de iubirea mea ar avea aripi,

Prin văzduhuri aş pluti.

Haide, râdeţi. Dar sunt sigură că, dacă aţi vedea-o pe o felicitare, aţi cumpăra-o.

Brusc, mă încearcă o durere în piept.

Simplul fapt că ştiam că urma să mă duc la Monet's să scriu versuri îmi făcea zilele mai suportabile. Se putea întâmpla ceva amuzant, şocant sau dureros, iar eu gândeam: din chestia asta ar ieşi o poezie superbă.

Peste umăr, îl văd pe Tony ieşind pe uşa din faţă. Ceea ce pare ciudat.

De ce nu s-a oprit să-şi ia la revedere?

Pentru mine, presupun, casetele astea sunt o formă de terapie poetică.

Pe fereastră, îl văd pe Tony urcând în maşină.

În timp ce vă spun poveştile astea, descopăr anumite lucruri. E drept, lucruri despre mine, dar şi despre voi. Despre voi toţi.

Aprinde farurile.

Şi cu cât ne apropiem mai tare de final, cu atât descopăr mai multe legături. Legături profunde. Unele despre care v-am povestit, care leagă o poveste de următoarea. În vreme ce despre altele nu v-am pomenit nimic.

Mustangul lui Tony se cutremură în timp ce el accelerează. Apoi maşina dă uşor înapoi.

Poate că voi aţi descoperit chiar nişte legături pe care eu nu le-am observat. Poate că voi sunteţi cu un pas înaintea poetei.

Nu, Hannah, abia dacă ţin pasul cu tine.

Şi când o să-mi rostesc ultimele cuvinte... mă rog, poate nu ultimele cuvinte, dar ultimele de pe casetele astea... o să fie ca o sferă de cuvinte închegate, legate, încărcate de sentimente.

Cu alte cuvinte, o poezie.

Când mă uit pe fereastră la maşina lui Tony, parcă m-aş uita la un film şi Mustangul iese uşor din cadru. Dar farurile nu se sting treptat, cum ar trebui să se întâmple dacă ar fi

continuat să dea înapoi sau ar fi întors. În loc de asta, se sting pur şi simplu.

De parcă le-ar fi oprit.

Dacă mă gândesc, am încetat să mai scriu în caiet când nu am mai vrut să mă cunosc.

Oare stă afară în maşină şi aşteaptă? De ce?

Dacă auzi un cântec care te face să plângi, dar nu mai vrei să plângi, nu-l mai asculţi.

Dar nu poţi fugi de tine însuţi. Nu poţi decide să nu te mai vezi pe tine. Şi nu poţi decide să-ţi opreşti gălăgia din cap.

II

Cum farurile lui Tony s-au stins, ferestrele restaurantului se reduc la o întindere de geamuri întunecate. Din când în când, o maşină trece pe drum la capătul îndepărtat al parcării şi o rază de lumină se strecoară dintr-o margine a geamului în cealaltă.

Dar singura sursă constantă de lumină, deşi îndepărtată, apare în colţul din dreapta sus. O lumină ştearsă, în nuanţe de roz şi albastru. Este vârful firmei din neon care se iţeşte pe deasupra acoperişurilor tuturor firmelor dimprejur.

Doamne, ce n-aş da să retrăiesc vara aceea.

Când eram singuri, era aşa de simplu să stai de vorbă cu Hannah. Să te amuzi împreună cu ea. Dar ori de câte ori veneau oameni, deveneam timid. Dădeam înapoi. Nu mai ştiam cum să mă port.

În casa aia de bilete ca un acvariu minuscul, singura mea legătură cu colegii din hol era un telefon roşu. Nu avea butoane pe care să apeşi, doar un receptor. Dar ori de câte ori îl ridicam, iar Hannah răspundea la capătul celălalt, mă emoţionam. De parcă n-aş fi sunat-o de la zece metri distanţă, ci de acasă.

— Am nevoie de mărunt, spuneam.

— Iar? răspundea.

Dar mereu i se simţea în glas că zâmbeşte. Şi de fiecare dată simţeam cum mă aprind la faţă de ruşine. Pentru că adevărul era că făceam asta mai des când era ea de serviciu decât atunci când nu era.

După câteva minute, se auzea o bătaie la uşă, eu îmi aranjam cămaşa şi îi dădeam drumul înăuntru. Cu o casetă micuţă de bani, trecea pe lângă mine, dureros de aproape, ca să-mi schimbe câteva bancnote. Iar uneori, în serile fără prea multă activitate, se aşeza pe scaunul meu şi îmi spunea să închid uşa.

Ori de câte ori zicea asta, mă străduiam să-mi ţin în frâu imaginaţia. Pentru că, deşi cele trei ferestre ne lăsau la vedere, ca pe nişte atracţii de la carnaval, şi ea spunea asta numai pentru că nu trebuia să lăsăm uşa deschisă, în spaţiul ăla înghesuit se putea întâmpla orice.

Sau cel puţin aşa îmi doream eu.

Momentele alea, indiferent cât de scurte şi de rare erau, mă făceau să mă simt deosebit. Hannah Baker prefera să stea cu mine când era liberă. Şi pentru că eram la serviciu, nimeni nu avea să zică nimic de chestia asta, nimeni nu putea trage anumite concluzii de aici.

Dar de ce? De ce ori de câte ori ne vedea cineva, mă prefăceam că nu înseamnă nimic? Munceam, asta voiam să creadă lumea. Nu că pierdeam vremea împreună, ci că munceam.

De ce?

Pentru că Hannah avea o reputaţie. O reputaţie care mă speria.

Adevărul ăsta a ieşit la iveală acum câteva săptămâni, la o petrecere, când Hannah era în faţa mea. A fost un moment extraordinar, când totul a părut să se îmbine frumos.

Când am privit-o în ochi, nu m-am putut abţine să-i spun că-mi pare rău. Că-mi pare rău că am aşteptat atât până să-i spun ce simt.

Pentru un scurt moment, am fost capabil să recunosc. Faţă de ea. Faţă de mine însumi. Dar n-am mai putut recunoaşte încă o dată. Până acum.

Dar acum e prea târziu.

Şi de-aia simt atâta ură chiar în clipa asta. Faţă de mine. Merit să mă aflu pe lista asta. Pentru că, dacă nu mi-ar fi fost aşa de frică de toată lumea, ar fi fost posibil să-i fi

spus lui Hannah că exista un om căruia îi păsa. Iar Hannah ar mai fi putut să fie în viaţă.

Îmi smulg privirea de la firma din neon.

Uneori opream pe la Monet’s ca să beau o ciocolată caldă în drum spre casă. Începeam să-mi fac temele. Sau citeam. Dar nu mai compuneam poezii.

Aveam nevoie să mai uit un pic... de mine.

Îmi strecor mâna de sub bărbie la ceafă. Şuviţele de păr de dedesubt sunt ude de transpiraţie.

Dar adoram poeziile. Mi-era dor de ele. Şi într-o zi, după câteva săptămâni, am decis să mă întorc la ele. Am decis să recurg la poezie ca să mă fac fericită.

Poezii vesele. Poezii luminoase, vesele, însorite. Vesele, vesele, vesele. Precum cele două femei înfăţişate pe pliantul de la Monet’s.

Predau un curs gratuit intitulat „Poezia: iubirea de viaţă”. Promiteau să te înveţe nu numai cum să iubeşti poezia, dar, prin intermediul poeziei, cum să te iubeşti pe tine însuţi.

Aici e de mine!

D7 pe hartă. Sala de evenimente de la biblioteca publică.

E prea întuneric să mă duc acum acolo.

Cursul de poezie începea în momentul în care la şcoală se suna pentru ultima oară în ziua aia, aşa că mergeam acolo într-un suflet ca să încerc să nu întârzii prea mult. Chiar şi când întârziam, toată lumea părea să se bucure de prezenţa mea, de „perspectiva feminină, adolescentină”, după cum o numeau ei.

Mă uit împrejur şi văd că sunt singurul care a mai rămas la Rosie’s. Mai e o jumătate de oră până la închidere. Şi deşi nu mănânc şi nici nu mai beau nimic, bărbatul din spatele tejghelei nu mi-a cerut să plec. Aşa că o să mai stau.

Imaginaţi-vă zece-douăsprezece scaune portocalii aranjate în cerc, iar la capete sunt femeile alea vesele de pe pliant. Singura problemă a fost, încă din prima zi, că nu erau vesele. Cineva, cel care a făcut pliantul ăla, probabil că le-a transformat încruntăturile în zâmbete recurgând la mijloace digitale.

Scriau despre moarte. Despre răutatea oamenilor. Despre distrugerea şi, citez, „mingi verzui-albăstrii cu fuioare albe”.

Serios, aşa l-au descris. Apoi au numit Pământul un extraterestru gazos şi borţos care trebuie să avorteze.

Un motiv în plus să urăsc poezia. Cine naiba spune „minge” în loc de „sferă” sau „glob”?

Deschide-te în faţa noastră, spuneau. Vrem să vedem în adâncul tău, în zona ta cea mai întunecată.

În adâncul meu, în zona mea cea mai întunecată? Cine sunteţi voi, medicul meu ginecolog?

Hannah.

De atâtea ori mi-a venit să ridic mâna şi să întreb: Ăă, păi şi de veselie când vorbim? Despre dragostea de viaţă? Sau aţi uitat că se numeşte „Poezia: iubirea de viaţă”? Asta scria pe pliant. De-aia am venit.

Până la urmă, am reuşit să rezist numai la trei cercuri din astea de poezie. Dar cu ceva tot m-am ales din chestia asta. Cu ceva bun?

Nu.

Hmmm... mă întreb.

Vedeţi voi, mai era cineva în grupul ăla. Încă un elev de liceu cu un viitor luminos, adorat de poeţii mai vârstnici. Cine era? Editorul „Gazetei Obiectelor Pierdute” de la noi de la şcoală.

Ryan Shaver.

Ştiţi despre cine vorbesc. Şi sunt sigură că dumneavoastră, domnule editor, abia aşteptaţi să vă spun numele cu glas tare.

Uite, Ryan Shaver. Adevărul vă va elibera.

Deviza „Gazetei Obiectelor Pierdute”.

Ştii chestia asta de ceva timp, Ryan. Sunt sigură. De prima oară când am pomenit de poezie, ai ştiut că despre tine e

vorba. Trebuie să-ţi fi dat seama. Deşi sunt convinsă că trebuie să te fi gândit: „Nu se poate să fie ăsta motivul pentru care apar pe casete. Nu a fost mare scofală.”

Poezia de la şcoală. Doamne, chiar era a ei.

Nu uitaţi, aici alcătuiesc o sferă de cuvinte închegate, legate, încărcate de sentimente.

Strâng tare din ochi şi mi-i acopăr cu mâna.

Strâng din dinţi, muşchii fălcilor îmi ard, ca să nu urlu. Sau să plâng. Nu vreau s-o citească. Nu vreau să aud poezia aia recitată de glasul ei.

Vreţi să auziţi ultimul poem pe care l-am compus înainte să renunţ la poezie? Înainte să renunţ definitiv la poezie?

Nu?

Bine. Dar aţi citit-o deja. Este foarte cunoscută la şcoală.

Îmi relaxez pleoapele, fălcile.

Poemul. Am discutat despre el la engleză. L-am citit tare de multe ori.

Şi Hannah a fost acolo de fiecare dată.

Poate că unii dintre voi îşi aduc aminte acum. Nu cuvânt cu cuvânt, dar ştiţi despre ce vorbesc. „Gazeta Obiectelor Pierdute.” Culegerea bianuală a lui Ryan de lucruri găsite zăcând prin campus.

Ca de exemplu, o scrisoare de dragoste vârâtă într-o bancă şi care nu fusese descoperită de destinatarul de drept. Dacă Ryan o găsea, ştergea numele şi o scana ca să o publice într-un număr viitor al gazetei.

Fotografii căzute din vreun clasor... şi pe astea le scana.

Notiţe de la ora de istorie pline de mâzgăleli aparţinându-i unui elev tare plictisit... le scana.

Unii s-ar putea întreba cum de găsea Ryan aşa de multe lucruri interesante. Oare chiar le găsea? Sau le fura? L-am întrebat acelaşi lucru după una dintre întâlnirile noastre la cercul de poezie. Şi a jurat că tot ce publicase fusese găsit pur întâmplător.

Uneori, a recunoscut, e adevărat că oamenii îi strecurau în dulap lucruri găsite. A spus că pentru alea nu putea garanta sută la sută. De-aia ştergea nume şi numere de telefon. Iar fotografiile nu trebuiau să fie prea ruşinoase, asta era regula.

Strângea cinci-şase pagini cu materiale de calitate, neobişnuite, şi tipărea cincizeci de exemplare. Apoi le capsa împreună şi le lăsa în diferite locuri aleatorii prin şcoală. La toaletă, prin vestiare, pe pista de atletism.

„Niciodată în acelaşi loc”, mi-a spus. I se părea nimerit ca oamenii să dea din întâmplare peste revista lui despre lucruri găsite din întâmplare.

Dar ce să vezi? Mi-a furat poezia.

Scot un şerveţel din suport şi-mi trec hârtia aspră peste ochi.

În fiecare săptămână, după cercul de poezie, stăteam cu Ryan pe treptele bibliotecii şi vorbeam. În prima săptămână, pur şi simplu am râs de poeziile pe care le compuseseră şi le citiseră ceilalţi. Am râs de cât de deprimante erau toate.

— Ideea nu era să ne facă fericiţi? a întrebat.

Pare-se că se înscrisese şi el din acelaşi motiv ca mine.

Îmi ridic privirea. Bărbatul din spatele tejghelei trage de şnururile unui sac greu de gunoi. E ora închiderii.

— Îmi daţi şi mie un pahar cu apă? întreb.

După a doua săptămână de curs, am stat pe treptele bibliotecii şi ne-am citit unul celuilalt unele dintre poeziile noastre. Poezii pe care le scriseserăm în diferite momente din viaţă.

Se uită la ochii mei, la pielea înroşită din cauză că m-am frecat cu şerveţelul.

Dar numai poeme vesele. Poeme despre dragostea de viaţă. Poeme pe care nu aveam să li le citim niciodată nefericiţilor poeţi dinăuntru, iubitori de depresii.

Şi, aşa cum poeţii nu fac niciodată, ne-am explicat pe noi înşine. Vers cu vers.

În a treia săptămână, ne-am asumat marele risc şi am făcut schimb de caiete cu poezii.

Îmi împinge un pahar de apă cu gheaţă înainte. Tejgheaua e goală, cu excepţia paharului şi a suportului pentru şerveţele.

Uau! A fost nevoie de mult curaj pentru gestul ăsta. Categoric în cazul meu. Şi sunt convinsă că şi în cazul tău, Ryan. Şi în următoarele două ore, în timp ce soarele cobora la asfinţit, am stat pe treptele alea de ciment şi am întors pagini.

Avea un scris oribil, aşa că mie mi-a luat un pic mai mult să citesc poeziile. Dar erau extraordinare. Mult mai profunde decât oricare dintre cele scrise de mine.

Ale lui păreau poezii adevărate, scrise de profesionişti. Şi într-o bună zi, bag mâna în foc, copiii vor fi nevoiţi să-i analizeze poemele din manual.

Ating paharul rece, îmi strâng degetele în jurul lui.

Desigur, habar n-aveam ce semnificaţie aveau poemele lui. Nu tocmai. Dar simţeam emoţia. Erau absolut superbe. Şi m-am simţit aproape ruşinată de ceea ce trebuie să fi gândit în timp ce îmi răsfoia caietul. Fiindcă în vreme ce le citeam pe ale lui, am realizat ce puţin timp le dedicasem alor mele. Ar fi trebuit să acord mai mult timp alegerii cuvintelor potrivite, mai pline de încărcătură emoţională.

Dar unul dintre poemele mele i-a reţinut atenţia. Şi a vrut să ştie mai multe despre el... de exemplu, când l-am scris.

Dar nu i-am spus.

Nu beau apa. Privesc cum o picătură se prelinge pe pahar şi mi se scurge pe deget.

L-am scris în aceeaşi zi în care nişte elevi s-au enervat că un sinucigaş avusese tupeul să ceară ajutor. Mai ţineţi minte de ce s-au supărat? Pentru că persoana care a scris biletul ăla nu şi-a trecut şi numele.

Ce lipsă de sensibilitate.

Era anonim. Exact ca poezia care a apărut în „Gazeta Obiectelor Pierdute”.

Aşa că Ryan s-a interesat de ce am scris poezia.

În privinţa asta, i-am spus, poezia trebuia să vorbească de la sine. Dar eram curioasă să ştiu ce credea el că înseamnă.

La suprafaţă, a spus el, poezia vorbea despre acceptare, acceptare din partea mamei. Dar mai mult de atât, eu voiam încuviinţarea ei. Şi voiam ca anumiţi oameni, în cazul ăsta un băiat, să nu mă mai ignore.

Un băiat?

La baza paharului, apa parcă este aspirată, apoi se desprinde. Iau o înghiţitură şi las să mi se strecoare în gură un cub de gheaţă.

L-am întrebat dacă el crede că are o semnificaţie mai profundă.

Ţin cubul pe limbă. E foarte rece, dar vreau să se topească acolo.

Glumeam oarecum. Mă gândeam că o să-şi dea exact seama de mesajul poemului meu. Dar mă interesa să aflu

ce ar vrea un profesor să descopere elevii cărora li-l dă drept temă. Pentru că profesorii întotdeauna exagerează.

Dar tu ţi-ai dat seama, Ryan. Tu ţi-ai dat seama de semnificaţia ascunsă. Tu ţi-ai dat seama de ceea ce nici măcar eu nu am descoperit în propriul meu poem.

Poemul nu i se adresa mamei, ai spus. Sau unui băiat. Mi se adresa mie. Îmi scriam mie însămi o scrisoare... ascunsă într-un poem.

Am tresărit la cuvintele astea. Am trecut în defensivă, m-am înfuriat chiar. Dar aveai dreptate. Şi propriile mele cuvinte m-au speriat şi m-au întristat.

Mi-ai spus că am scris poemul deoarece mi-era frică să mă înfrunt pe mine însămi. Iar mama era o scuză, o acuzam pe ea că nu mă apreciază sau nu mă acceptă, când de fapt ar fi trebuit să spun cuvintele alea în oglindă.

— Şi băiatul? am întrebat. El ce reprezintă?

La mine se referă. Oh, Dumnezeule. La mine se referă. Acum ştiu.

Îmi acopăr urechile. Nu ca să nu pătrundă vreun sunet din afară. În restaurant este o linişte aproape deplină. Dar vreau să-i simt cuvintele, pe toate, pe măsură ce le rosteşte.

În timp ce-ţi aşteptam răspunsul, am scotocit în rucsac după un şerveţel. Ştiam că urma să izbucnesc în plâns din clipă în clipă.

Mi-ai spus că niciun băiat nu mă ignora mai tare decât mă ignoram eu însămi. Cel puţin aşa ai interpretat tu. Şi de-aia m-ai întrebat de poem. Simţeai că este mai profund decât îţi dădeai până şi tu seama.

Ei bine, Ryan, aveai dreptate. Era mult mai profund de atât. Şi dacă ai ştiut asta, dacă asta ai crezut, atunci de ce mi-ai furat caietul? De ce mi-ai publicat poemul, poemul pe care cu gura ta l-ai numit „înfricoşător", în „Gazeta Obiectelor Pierdute"? De ce i-ai lăsat şi pe alţii să-l citească?

Şi să-l disece, să se amuze pe seama lui.

Nu a fost niciodată un poem pierdut, Ryan. Iar tu nu l-ai găsit, aşa că nu avea ce căuta în culegerea ta.

Dar tocmai în culegerea ta au găsit-o şi alţii. Acolo au dat profesorii de ea chiar înainte să predea ei la clasă poezia. Acolo clase întregi de elevi mi-au disecat poemul în căutarea semnificaţiilor.

La noi în clasă nu a nimerit-o nimeni, nici pe departe. Dar la vremea aia, cu toţii am crezut că am nimerit-o. Chiar şi domnul Porter.

Ştiţi ce a spus domnul Porter înainte să ne dea poezia mea? A spus că atunci când citeşti o poezie compusă de cineva necunoscut din şcoala noastră, e ca şi când ai citi un poem clasic scris de un poet mort. Aşa e, de un poet mort. Fiindcă nu-l puteam întreba pe niciunul dintre ei care era adevărata semnificaţie a acesteia.

Apoi domnul Porter a aşteptat, cu speranţa că o să admită cineva faptul că el era autorul. Dar, după cum ştiţi, asta nu s-a întâmplat niciodată.

Aşa că acum ştiţi. Şi pentru aceia dintre voi care au nevoie să le fie împrospătată memoria, iat-o. „Suflet singuratic”, de Hannah Baker.

Îţi întâlnesc ochii

dar tu nu mă vezi

Abia de răspunzi

când în şoaptă

te salut

Mi-ai putea fi suflet-pereche

două suflete îngemănate

Sau poate nu

Dar nu vom şti

niciodată

Propria mea mamă

m-ai purtat în pântece

Dar acum nu vezi nimic

doar ce haine port

Lumea te întreabă

ce mai fac

Tu zâmbeşti şi încuviinţezi

Nu permite

Să se termine

aşa

Lasă-mă

sub cerul lui Dumnezeu şi

pătrunde-mă

nu mă privi doar cu ochii

Alungă

Masca asta din carne şi oase şi

pătrunde-mă

până în suflet

singură

Acum ştiţi care e motivul.

Ia spuneţi, m-au disecat profii voştri cum trebuie? Aveau dreptate? Şi-au dat vreun pic seama că sunt eu?

Da, unii dintre voi şi-au dat seama. Ryan trebuie să fi spus cuiva, mândru că o poezie culeasă de el ajunsese să fie dezbătută la ore. Dar când lumea m-a întrebat direct, nici nu am confirmat, nici nu am infirmat. Ceea ce i-a ofticat pe unii dintre ei.

Unii dintre ei au făcut chiar parodii după poemul meu şi mi le-au citit cu speranţa de a mă irita.

Am fost şi eu martor la asta. Am văzut două fete la ora domnului Porter recitând o versiune înainte să se sune.

Era aşa de stupid, de copilăresc... şi de crud.

Nu se mai opreau, toată săptămâna au tot adus poezii noi. Hannah s-a străduit să le ignore, se prefăcea că e ocupată cu lectura în timp ce îl aştepta pe domnul Porter să sosească. Ca s-o salveze începutul orei.

Nu pare mare lucru, nu?

Poate că vouă, nu. Dar şcoala nu mai era de mult un adăpost pentru mine. Iar după aventura ta fotografică, Tyler, casa mea nu mai era nici ea un loc sigur.

Acum, dintr-odată, chiar şi propriile mele gânduri erau batjocura tuturor.

Odată, la ora domnului Porter, când o tachinau fetele alea, Hannah şi-a ridicat ochii. Privirile ni s-au întâlnit numai o clipă. A fost ca o fulgerare. Dar ştia că o urmăresc. Şi, deşi nu a mai văzut nimeni, m-am întors.

Era pe cont propriu.

Foarte drăguţ, Ryan. Îţi mulţumesc. Eşti un adevărat poet.

Îmi scot căştile din urechi şi mi le pun în jurul gâtului.

— Nu ştiu ce e cu tine, spune bărbatul aflat de partea cealaltă a tejghelei, dar nu am de gând să-ţi iau banii.

Suflă într-un pai şi îi strânge ambele capete.

Clatin din cap şi mă întind după portofel.

— Nu, plătesc.

Răsuceşte paiul din ce în ce mai mult.

— Vorbesc serios. A fost doar un shake cu lapte. Şi, după cum am spus, nu ştiu ce se întâmplă şi nu ştiu cum să te ajut, dar este evident că nu-ţi merge bine, aşa că vreau să-ţi ţii banii.

Ochii lui îi caută pe ai mei şi îmi dau seama că vorbeşte serios.

Nu ştiu ce să spun. Chiar dacă aş reuşi să găsesc cuvintele, am gâtul aşa de sugrumat, încât nu o să izbutească să iasă.

Aşa că dau din cap, îmi iau rucsacul şi, în timp ce pornesc spre uşă, schimb caseta.

Caseta 5: Faţa A

Uşa de sticlă de la restaurantul Rosie’s se închide în spatele meu şi aud imediat cele trei încuietori.

Şi acum încotro? Spre casă? Înapoi la Monet’s ? Sau poate că până la urmă o să mă duc la bibliotecă. Pot să stau afară, pe treptele de ciment. Şi să ascult pe întuneric şi restul casetelor.

— Clay!

E vocea lui Tony.

Farurile puternice pâlpâie de trei ori. Geamul de pe partea şoferului este lăsat şi Tony îmi face semn să mă duc la el. Îmi trag fermoarul la geacă şi pornesc spre el. Dar nu mă aplec. Nu prea am chef de vorbă. Nu acum.

Eu şi Tony ne cunoaştem de ani de zile, am lucrat împreună la proiecte şi am glumit după ore. Dar în tot timpul ăsta nu am avut niciodată o discuţie profundă.

Acum mă tem că are chef de asta. În tot timpul ăsta, a stat aici. A stat pur şi simplu în maşină. Şi a aşteptat. Oare ce altceva îl preocupă?

Refuză să mă privească. În loc de asta, se întinde ca să potrivească oglinda laterală cu degetul mare. Apoi închide ochii şi îşi lasă capul în faţă.

— Urcă, Clay.

— Te simţi bine?

După o scurtă pauză, dă uşor din cap.

Ocolesc botul maşinii, deschid portiera din dreapta şi mă aşez, lăsându-mi un picior afară pe asfalt. Îmi pun în poală rucsacul în care se află cutia de pantofi a lui Hannah.

— Închide portiera, spune.

— Unde mergem?

— Stai liniştit, Clay. Închide portiera. Învârte maneta de pe portieră şi geamul se ridică. E frig afară.

Privirea îi alunecă de la bord la casetofon şi spre volan. Dar pe mine nu mă priveşte.

În momentul în care închid portiera, se porneşte, de parcă aş fi apăsat pe trăgaciul unui pistol de start.

— Tu eşti al nouălea pe care a trebuit să-l urmăresc, Clay.

— Poftim? Ce vorbeşti?

— Despre al doilea set de casete, răspunde. Hannah nu glumea. Sunt la mine.

— Dumnezeule.

Îmi acopăr faţa cu ambele mâini. Zvâcnetul de dincolo de sprânceană a revenit. Mă apăs cu podul palmei acolo. Tare.

— E în regulă, spune.

Nu pot să-l privesc. Ce ştie el? Despre mine? Ce a auzit?

— Ce e în regulă?

— Ce ascultai acolo?

— Poftim?

— Ce casetă?

Pot să încerc să neg, să mă prefac că habar n-am despre ce vorbeşte. Sau pot să ies din maşină şi să plec. Dar indiferent de situaţie, ştie.

— E în regulă, Clay. Serios. Care casetă?

Cu ochii închişi încă, îmi apăs fruntea cu încheieturile degetelor.

— Pe cea cu Ryan, spun. Cu poezia.

Apoi îl privesc.

Lasă capul pe spate, cu ochii închişi.

— Ce e? întreb.

Nu răspunde.

— De ce ţi le-a dat?

Atinge brelocul, care se bălăngăneşte în contact.

— Pot să pornesc în timp ce tu asculţi următoarea casetă?

— Spune-mi de ce ţi le-a dat ţie.

— Îţi spun – zice – dacă asculţi chiar acum următoarea casetă.

— De ce?

— Clay, nu glumesc. Ascultă caseta.

— Atunci răspunde-mi la întrebare.

— Pentru că e povestea ta, Clay. Dă drumul cheilor. Caseta următoare e cu povestea ta.

Nimic.

Inima nu-mi tresaltă. Nu strâng din ochi. Nu respir.

Şi apoi.

Îmi duc braţul la spate şi îmi înfig cotul în banchetă. Apoi lovesc portiera şi îmi vine să mă izbesc cu capul de fereastră. Dar în loc de asta, mi-l izbesc din nou de tetieră.

Tony îmi pune o mână pe umăr.

— Ascult-o, insistă el. Şi nu pleca din maşină.

Răsuceşte cheia în contact.

Lacrimile mi se scurg pe obraji şi întorc capul spre el. Dar el se uită drept înainte.

Deschid uşiţa de la walkman şi scot caseta. A cincea. Într-un colţ e un nouă trasat cu albastru-închis. Caseta mea. Eu sunt numărul nouă.

Pun caseta din nou în walkman şi, în timp ce ţin aparatul cu ambele mâini, îl închid ca pe o carte.

Tony bagă în viteză şi traversează parcarea pustie, înaintând spre stradă.

Fără să mă uit, îmi trec degetul mare peste capacul walkmanului, pipăi butonul care mă introduce pe mine în poveste.

„Romeo, oh, Romeo. De ce eşti tu Romeo?”

Povestea mea. Caseta mea. Aşa începe.

Bună întrebare, Julieta. Iar eu aş vrea să ştiu răspunsul.

Tony strigă, încercând să acopere zgomotul motorului:

— Clay, e în regulă!

Ca să fiu complet sinceră, nu a existat niciodată un moment în care să-mi fi spus că alesul meu... e Clay Jensen.

Prin simplul fapt că-mi aud numele, durerea de cap devine de două ori mai puternică şi în inimă simt o durere agonizantă, ca o răsucire.

Nici măcar nu ştiu exact cât de mult am reuşit să-l cunosc de-a lungul anilor pe adevăratul Clay Jensen. Mare parte din ce ştiam erau informaţii la mâna a doua. Şi de-aia am vrut să-l cunosc mai bine. Pentru că tot ce am auzit, chiar totul, era de bine.

Era ca atunci când, odată ce remarcam un lucru, îl remarcam întruna după aceea.

De exemplu, Kristen Rennert. Întotdeauna se îmbracă în negru. Pantaloni negri. Sau pantofi negri. Cămaşă neagră. Dacă ia pe ea o geacă neagră, şi asta e singura chestie neagră pe care o poartă, nu şi-o dă jos toată ziua. Data viitoare când o vezi, o să remarci. Şi apoi o să-ţi tot sară în ochi chestia asta.

La fel cu Steve Oliver. Ori de câte ori ridică mâna să spună ceva sau să pună o întrebare, începe cu „bun”.

— Domnule Oliver?

— Bun, dacă Thomas Jefferson a fost stăpân de sclavi...

— Domnule Oliver?

— Bun, rezultatul meu este 76,1225.

— Domnule Oliver?

— Bun, îmi daţi voie să ies?

Pe bune. De fiecare dată. Şi acum o să observaţi şi voi... de fiecare dată.

Da, am remarcat, Hannah. Dar continuă. Te rog.

Să trag cu urechea la bârfe despre Clay a ajuns o distracţie similară. După cum am spus, nu îl cunoşteam prea bine, dar ciuleam urechile ori de câte ori îi auzeam numele. Presupun că voiam să aud ceva picant, orice. Nu pentru că aş fi vrut să răspândesc bârfe. Pur şi simplu nu-mi venea să cred că putea fi cineva aşa de bun.

Îmi arunc privirea la Tony şi dau ochii peste cap. Dar el conduce şi se uită drept înainte.

Dacă era chiar aşa de bun... minunat. Super! Dar a devenit un joc al meu. Cât timp aveam să aud numai lucruri bune despre Clay Jensen?

În mod normal, când un om are o imagine de sfânt, altcineva aşteaptă pe margine ca să i-o distrugă. Aşteaptă să se arate hiba fatală.

Dar n-ai să vezi aşa ceva la Clay.

Îl privesc din nou pe Tony. De data asta rânjeşte.

Sper că n-o să daţi fuga din cauza casetei ăsteia să săpaţi în căutarea secretului său adânc, ascuns şi murdar... care sunt convinsă că există. Cel puţin unul-două, nu?

Am câteva.

Dar stai un pic, nu asta faci de fapt, Hannah? Îl prezinţi ca pe băiatul perfect numai ca apoi să-l distrugi. Tu, Hannah Baker, erai cea care aştepta pe margine. Pândeai hiba. Şi ai găsit-o. Şi acum abia aştepţi să le spui tuturor care este, ca să-i distrugi imaginea.

Iar eu zic... nu.

Pieptul mi se relaxează, lasă să scape o răsuflare pe care nici măcar nu ştiam că mi-o reţin.

Şi sper că nu sunteţi dezamăgiţi. Sper că nu ascultaţi salivând după o bârfă mică. Sper că aceste casete înseamnă pentru voi ceva mai mult de atât.

Clay, dragule, numele tău nu are ce căuta pe lista asta.

Îmi sprijin capul de fereastră şi închid ochii, concentrându-mă asupra geamului rece. Poate dacă ascult cuvintele, dar mă concentrez asupra senzaţiei de rece, reuşesc să mă ţin cu firea.

Tu nu eşti aici din acelaşi motiv precum ceilalţi. E ca piesa aia: Una din astea nu seamănă cu celelalte. Una dintre ele nu are ce căuta aici.[4]

Tu eşti ăla, Clay. Dar trebuie să fii şi tu aici ca să-mi spun povestea. Ca să mi-o spun pe de-a-ntregul.

II

— De ce trebuie să ascult eu aşa ceva? întreb. De ce nu m-a sărit dacă nu am ce căuta aici?

Tony conduce în continuare. Dacă îşi mută privirea, o face doar ca să se uite scurt în oglinda retrovizoare.

— Mi-ar fi fost mai bine dacă nu auzeam niciodată chestia asta, spun.

Tony clatină din cap.

— Nu. Te-ar scoate din minţi faptul că nu ştii ce i s-a întâmplat.

Privesc prin parbriz dungile albe care lucesc în lumina farurilor. Şi realizez că are dreptate.

— În plus de asta, adaugă el, cred că ea voia să afli.

Poate, gândesc. Dar de ce?

---

[4] Cântecel din filmul pentru copii Sesame Street.

— Unde mergem?

Nu-mi răspunde.

Da, povestea mea are nişte lipsuri majore. Nu am reuşit să-mi dau seama cum să spun unele părţi. Sau nu mi-am făcut curaj să le rostesc cu glas tare. Evenimente pe care nu am reuşit să le înfrunt... pe care nu o să le înfrunt niciodată. Iar dacă nu trebuie să le zic niciodată cu glas tare, atunci nu trebuie niciodată să mă gândesc la ele până la capăt.

Dar asta reduce din importanţa vreuneia dintre poveştile voastre? Sunt ele mai puţin pline de semnificaţii dacă nu vă dezvălui totul?

Nu.

De fapt, le amplifică.

Nu ştiţi voi ce altceva s-a mai întâmplat în viaţa mea. Acasă. Ba chiar la şcoală. Nu ştiţi ce se petrece în viaţa cuiva, doar într-a voastră. Şi când te amesteci într-un aspect al vieţii cuiva, nu te amesteci doar în acel aspect. Din nefericire, nu poţi fi aşa de exact şi de selectiv. Când te amesteci într-un aspect al vieţii cuiva, de fapt te amesteci în toată viaţa acelui om.

Totul... afectează totul.

Următoarele câteva poveşti gravitează în jurul unei nopţi.

Petrecerea.

Gravitează în jurul nopţii noastre, Clay. Şi ştii ce vreau să spun cu asta, pentru că în ciuda anilor în care am mers la aceeaşi şcoală sau am lucrat la acelaşi cinematograf, am comunicat într-o singură noapte.

Am comunicat cu adevărat.

Noaptea aceea vă implică şi pe mulţi dintre voi în poveste... Pe unul dintre voi a doua oară. A fost o noapte oarecare, pe care niciunul dintre voi n-o poate face să dispară.

Am urât noaptea aia. Chiar de dinainte de faza cu aceste casete, am urât-o. În noaptea aia am alergat mâncând pământul să-i spun unei femei în vârstă că soţul ei era bine. Că totul o să fie bine. Dar minţeam. Pentru că, în timp ce eu mă duceam să-i liniştesc soţia, celălalt şofer era pe moarte.

Iar când a ajuns acasă la soţia lui, bătrânul ştia deja.

Sper că o să asculte casetele astea numai aceia dintre voi care sunt pe lista asta, pentru ca schimbările pe care o să le aducă în viaţa voastră să rămână la alegerea voastră.

Desigur, dacă aceste casete chiar ajung la toată lumea, va trebui să vă confruntaţi cu anumite consecinţe pe care nu le mai puteţi controla deloc. Aşa că sper sincer că le daţi mai departe.

Îl privesc pe Tony. Oare chiar ar face asta? Ar putea? Ar da casetele cuiva care nu apare pe listă?

Cui?

Pentru unii dintre voi, aceste consecinţe pot fi minime. Poate ruşinea. Poate stânjeneala. Dar pentru alţii e greu de spus. Pierderea locului de muncă? Închisoarea?

Hai să rămână între noi, ce ziceţi?

Aşadar, Clay, eu nici măcar nu trebuia să vin la petrecerea aia. Fusesem invitată, dar nu trebuia să merg. Luam note din ce în ce mai mici. Părinţii mei le cereau profesorilor în fiecare săptămână situaţii ale evoluţiei mele. Şi când niciuna dintre ele nu a arătat îmbunătăţiri, am fost pedepsită.

La mine asta însemna că aveam o oră la dispoziţie ca să ajung acasă de la şcoală. O oră, atât aveam liber, apoi trebuia să-mi măresc notele.

Suntem la un semafor. Iar Tony continuă să privească drept înainte. Oare vrea să nu mă vadă plângând? Pentru că nu trebuie să-şi facă griji, n-o să plâng. Nu acum.

Într-unul dintre momentele de bârfă despre Clay Jensen, am aflat că o să vii şi tu la petrecere.

Poftim? Clay Jensen la o petrecere? Asta era o chestie nemaiîntâlnită.

Eu învăţ în weekend. La cele mai multe materii, ni se dă test în fiecare luni. Nu e vina mea.

Şi n-am fost singura care a gândit aşa, despre asta vorbeau şi cei din jurul meu. Nimeni nu reuşea să-şi dea seama de ce pe tine nu te vedea nimeni niciodată la petreceri. Desigur, aveau tot felul de teorii. Dar ce să vezi? Exact. Niciuna dintre ele nu era răutăcioasă.

Mai scuteşte-mă.

Din câte ştiţi, din moment ce Tyler nu este destul de înalt încât să tragă cu ochiul pe fereastra de la etaj a unei case, nu mi-a fost greu să ies pe furiş din dormitorul meu. Iar în noaptea aia trebuia neapărat s-o fac. Dar nu trageţi concluzii pripite. Am mai ieşit pe furiş din casă înainte de noaptea aia, dar doar de două ori.

Hai, bine, de trei ori. Poate patru. Maximum.

Pentru aceia dintre voi care nu ştiu despre ce petrecere vorbesc, este o steluţă roşie pe hartă. Una mare şi roşie, complet colorată. C6. Cottonwood, numărul 512.

Acolo mergem?

Aaah... aşa că acum ştiţi. Acum unii dintre voi ştiu exact unde apar. Dar va trebui să aşteptaţi să vă rostesc numele ca să auziţi ce am de spus. Ca să auziţi cât de multe o să spun.

În noaptea aia am decis că ar fi drăguţ să merg pe jos la petrecere, că ar fi relaxant. În săptămâna aia plouase mult şi-mi aduc aminte că norii erau grei încă, denşi. De asemenea, aerul era cald pentru acea oră din noapte. Vremea aceea era exact pe sufletul meu.

Subscriu.

Magie pură.

Ce chestie. În timp ce treceam pe lângă case în drum spre petrecere, am simţit că viaţa are aşa de multe posibilităţi de oferit. Posibilităţi nelimitate. Şi m-am simţit plină de speranţă, ceea ce nu mi se mai întâmplase de mult.

Şi eu la fel. M-am urnit din casă ca să mă duc la petrecerea aia. Eram pregătit să trăiesc ceva nou, ceva captivant.

Speranţă? Hm, presupun că am interpretat lucrurile un pic greşit.

Dar acum? Ştiind ce s-a întâmplat între mine şi Hannah, m-aş mai fi dus? Chiar dacă nu s-ar fi schimbat nimic?

Era pur şi simplu liniştea de dinaintea furtunii.

Da, aş fi făcut-o. Chiar dacă rezultatul ar fi fost acelaşi.

Purtam o fustă neagră şi un pulover cu glugă asortat. Şi în drum spre acolo am făcut un ocol de trei cvartale pe la casa mea de dinainte, cea în care am locuit prima oară când ne-am mutat în oraş. Este prima steluţă roşie de pe prima faţă a primei casete. Lumina de pe verandă era aprinsă şi în garaj era pornit motorul unei maşini.

Dar uşa de la garaj era închisă.

Oare sunt singurul care ştie chestia asta? Mai ştie cineva că acolo a locuit el? Bărbatul cu accidentul. Bărbatul a cărui maşină a ucis un elev din şcoala noastră.

M-am oprit din mers şi preţ de câteva minute am privit pur şi simplu de pe trotuar. Uluită. În casa mea locuia o altă familie. Habar n-aveam cine erau oamenii ăia sau cum erau, ce fel de viaţă duceau.

Uşa de la garaj a început să se ridice şi, în lumina roşie a stopurilor, silueta unui bărbat a ridicat uşa grea până sus. A urcat în maşină, a străbătut aleea cu spatele şi a plecat.

Nu ştiu de ce nu a oprit, de ce nu m-a întrebat de ce stăteam acolo şi mă zgâiam la casa lui. Poate s-a gândit că aşteptam să iasă el de pe alee ca să-mi continui veselă drumul.

Indiferent de motiv, situaţia mi se părea ireală. Doi oameni, eu şi el, şi o casă. Totuşi, a plecat fără să aibă idee de legătura dintre el şi mine, fata de pe trotuar. Din cine ştie ce motiv, în momentul ăla am simţit că aerul mă apasă, că e încărcat de singurătate. Şi singurătatea aia nu m-a părăsit tot restul nopţii.

Până şi cele mai plăcute momente au fost afectate de incidentul ăla, de non-incidentul ăla, din faţa fostei mele case. Lipsa lui de interes faţă de mine mi-a servit drept memento. Chiar dacă eu trăisem în casa aia, nu conta. Lucrurile nu mai pot fi ca în trecut. Aşa cum credeai tu că erau.

Nu ai decât... prezentul.

Nici pentru aceia dintre noi care apărem pe casete lucrurile nu mai pot fi ca în trecut. Nu putem să nu găsim un pachet pe treptele casei. Sau în cutia poştală. Din momentul ăla, suntem alţi oameni.

Ceea ce explică reacţia mea exagerată, Clay. Şi de aceea o să primeşti casetele astea. Ca să mă pot explica. Să-mi cer iertare.

Îşi aduce aminte? Mai ţine minte că mi-am cerut scuze în noaptea aia? Oare de-aia îşi cere şi ea iertare?

Petrecerea era în toi când am ajuns eu acolo. Spre deosebire de mine, majoritatea nu au trebuit să aştepte să adoarmă părinţii lor.

Cei din gaşca obişnuită stăteau lângă uşa de la intrare, beţi criţă, şi salutau pe toată lumea cu paharul de bere. Mă gândeam că numele Hannah era greu de bolborosit, dar cei de acolo s-au descurcat destul de bine. Jumătate dintre ei îmi tot repetau numele, încercau să-l pronunţe bine, în timp ce ceilalţi râdeau.

Dar ei erau inofensivi. Beţivii nostimi sunt un element plăcut la orice petrecere. Din ăia care nu caută să se ia la harţă sau să se culce cu cineva. Care vor doar să se îmbete şi să se amuze.

Îmi aduc aminte de tipii ăia, erau parcă mascotele petrecerii.

— Clay! Cefaşiaici? Ha, ha, ha!

Muzica era dată tare şi nu dansa nimeni. Putea fi o petrecere ca oricare alta... cu excepţia unui lucru.

Clay Jensen.

Sunt sigură că ai auzit o mulţime de remarci sarcastice când ai ajuns, dar când am ajuns eu acolo, în ochii

celorlalţi erai doar un tip oarecare de la petrecere. Spre deosebire de ceilalţi însă, tu erai singurul motiv pentru care venisem.

Cu tot ce se întâmpla în viaţa mea, cu tot ce îmi trecea prin minte, simţeam nevoia să stau de vorbă cu tine. Să stau cu adevărat de vorbă cu tine. O singură dată. Ocazie pe care nu păruserăm niciodată s-o avem la şcoală. Sau la muncă. Ocazia să întreb: Cine eşti?

Nu am avut ocazia asta pentru că mi-era teamă. Teamă că nu aveam nicio şansă cu tine.

Asta am crezut. Şi nu m-a deranjat. Fiindcă dacă ajungeam să te cunosc mai bine şi te dovedeai a fi exact cum spunea lumea? Dacă nu erai aşa cum speram eu?

Lucrul ăsta m-ar fi durut mai mult decât orice altceva.

Şi în timp ce stăteam la coadă în bucătărie ca să-mi umplu pentru prima oară paharul, ai venit în spatele meu.

— Hannah Baker, ai spus, iar eu m-am întors spre tine. Hannah... salut.

Când a ajuns, când a intrat pe uşă, m-a luat prin surprindere. Şi m-am întors ca un fraier, am tulit-o prin bucătărie şi am ieşit în spate.

Era prea devreme, mi-am spus. M-am dus la petrecere cu gândul că dacă venea Hannah Baker, o să stau de vorbă cu ea. Era momentul. Nu-mi păsa cine era acolo, o să o fixez cu privirea şi o să stăm de vorbă. Dar atunci a intrat ea, iar eu m-am speriat.

Nu-mi venea să cred. Apăruseşi ca din senin.

Nu, nu ca din senin. Mai întâi m-am plimbat prin curtea din spate şi m-am blestemat că mă purtam ca un băieţel speriat. Apoi am ieşit pe poartă, hotărât să plec acasă.

Dar pe trotuar mi-am mai făcut câteva reproşuri. Apoi m-am dus înapoi la uşa de la intrare. Beţivii m-au salutat iar şi am venit direct la tine.

N-a fost deloc ca din senin.

— Nu ştiu de ce, ai spus tu, dar cred că trebuie să stăm de vorbă.

Mi-a trebuit tot curajul din lume ca să port discuţia aia. Curaj şi două pahare cu bere.

Iar eu am fost de acord, probabil afişând cel mai cretin zâmbet.

Nu. Cel mai frumos.

Şi atunci am remarcat în spatele tău cadrul uşii de la bucătărie. Erau o mulţime de urme de creion şi de pix, care ţineau socoteala cât de repede creşteau copiii familiei. Şi mi-am adus aminte că am văzut-o pe mama ştergând semnele alea de pe uşa de la bucătăria noastră de dinainte, pe când ne pregăteam să vindem casa şi să ne mutăm aici.

Am văzut. Ţi-am citit ceva în ochi când te-ai uitat peste umărul meu.

În orice caz, te-ai uitat la paharul meu gol, ai turnat jumătate din paharul tău într-al meu şi m-ai întrebat dacă acum ar fi momentul potrivit să stăm de vorbă.

Vă rog, nu interpretaţi greşit asta. Da, pare că vrea să mă îmbete ca să mă înmoaie, dar nu a fost aşa. Mie nu aşa mi s-a părut.

Nici nu a fost aşa. N-o să creadă nimeni, dar e adevărat.

Pentru că dacă ar fi fost cazul, m-ar fi încurajat să umplu paharul până la buză.

Aşa că ne-am dus în sufragerie, unde un capăt al canapelei era ocupat.

De către Jessica Davis şi Justin Foley.

Dar era destul loc la capătul celălalt, aşa că ne-am aşezat. Şi care a fost primul lucru pe care l-am făcut? Ne-am pus jos paharele şi am început să vorbim. Pur... şi... simplu.

Trebuie să-şi fi dat seama că erau ei. Jessica şi Justin. Dar nu le-a spus numele. Primul băiat pe care îl sărutase o săruta pe fata care îi dăduse o palmă la Monet's. Era de parcă n-ar fi putut fugi de propriul trecut.

Tot ce mi-aş fi putut dori se întâmpla. Întrebările erau personale, de parcă am fi recuperat timpul pe care îl lăsaserăm să se irosească. Cu toate astea, nu păreau nicio clipă indiscrete.

Glasul ei, dacă lucrul acesta este posibil fizic, se revarsă din căşti dându-mi o senzaţie de căldură. Îmi acopăr urechile cu mâinile ca să nu-i pierd cuvintele.

Şi nu erau indiscrete. Pentru că voiam să mă cunoşti.

A fost minunat. Nu-mi venea să cred că, în sfârşit, Hannah şi cu mine stăteam de vorbă. Chiar stăteam de vorbă. Şi nu voiam să se mai termine.

Îmi plăcea foarte mult să stau de vorbă cu tine, Hannah.

Aveam senzaţia că ai şanse să mă cunoşti. Că poţi înţelege orice îţi spun. Şi cu cât vorbeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama care era motivul. Ne plăceau aceleaşi lucruri. Ne preocupau aceleaşi lucruri.

Mi-ai fi putut spune orice, Hannah. În noaptea aia nimic nu era interzis. Aş fi stat până te-ai fi deschis şi ai fi mărturisit totul, dar nu ai făcut-o.

Aş fi vrut să-ţi spun totul. Şi era dureros, pentru că unele lucruri erau prea înfricoşătoare. Unele lucruri nici măcar eu nu le înţelegeam. Cum îi puteam spune cuiva, unui om cu care chiar stăteam de vorbă pentru prima oară, tot ceea ce gândeam?

Nu puteam. Era prea curând.

Ba nu.

Sau poate că era prea târziu.

Dar acum îmi spui. De ce ai aşteptat până acum?

Cuvintele ei nu mai sunt calde. Poate că aşa vrea ea să le aud, dar de fapt mă pârjolesc. Îmi pârjolesc mintea, inima.

Clay, spuneai întruna că ştii că totul o să se deruleze cu uşurinţă între noi. Că simţeai asta de mai mult timp. Ştiai că o să ne înţelegem bine. Că putea exista o legătură între noi.

În ce fel? Niciodată nu mi-ai explicat chestia asta. De unde ştiai aşa ceva? Fiindcă eu ştiam ce spune lumea despre mine. Am auzit toate zvonurile şi minciunile care nu o să mă părăsească niciodată.

Ştiam că nu sunt adevărate, Hannah. Adică speram că nu erau adevărate. Dar mi-era prea frică să încerc să aflu.

Mă prăbuşeam. De-aş fi stat de vorbă cu tine mai devreme... am fi putut... am fi putut... nu ştiu. Dar deja se mersese prea departe. Eram hotărâtă. Nu să-mi pun capăt zilelor. Nu încă. Eram hotărâtă să trec prin şcoală ca gâsca prin apă. Să nu mă apropii niciodată de nimeni. Asta aveam de gând. Terminam şcoala şi apoi plecam.

Dar m-am dus la o petrecere. M-am dus la o petrecere să te întâlnesc pe tine. De ce am făcut asta? Ca să mă fac să sufăr? Fiindcă asta făceam, mă uram pentru că aşteptasem atâta timp. Mă uram pentru că nu eram cinstită cu tine.

Singurul lucru nedrept sunt casetele astea, Hannah, pentru că eu am fost alături de tine. Stăteam de vorbă. Ai fi putut spune orice. Aş fi ascultat absolut orice.

Fata care stătea lângă noi pe canapea era beată, râdea şi, când şi când, se lovea de mine. Lucru care la început a fost amuzant, dar foarte curând a început să mă enerveze.

De ce nu-i spune Hannah numele?

Am început să cred că poate de fapt nu era chiar aşa de beată. Poate doar se dădea în spectacol de faţă cu băiatul cu care stătea de vorbă... asta când chiar stăteau de vorbă. Poate că voia să pună stăpânire pe întreaga canapea.

Aşa că eu şi Clay am plecat.

Am mers pe lângă cei prezenţi la petrecere şi urlam ca să acoperim muzica oriunde ne-am fi dus. Până la urmă, am reuşit să schimb subiectul. Gata cu subiectele serioase, grele. Trebuia să ne amuzăm. Dar oriunde ne-am fi dus, gălăgia era prea mare ca să ne auzim unul pe celălalt.

Aşa că până la urmă am ajuns în pragul unei camere goale.

Îmi amintesc de tot ce s-a întâmplat după aceea. Îmi amintesc perfect. Dar ea în ce fel îşi aminteşte?

În timp ce stăteam acolo, cu spatele lipit de rama uşii, cu paharele de băutură în mână, nu ne puteam opri din râs.

Totuşi, singurătatea care mă însoţea când am ajuns la petrecere m-a copleşit din nou.

Dar nu eram singură. Ştiam asta. După mult timp stabileam o legătură, o legătură cu un alt om de la şcoală. Cum naiba de eram singură?

Nu erai, Hannah, eram cu tine.

Pentru că voiam să fiu. E tot ce pot să spun. Numai explicaţia asta mi se pare că are sens. De câte ori îmi permisesem să stabilesc o legătură cu cineva, pentru ca apoi să-mi fie scoasă pe nas?

Totul părea în regulă, dar ştiam că poate deveni îngrozitor. Mult, mult mai dureros decât în celelalte cazuri.

Nu se putea întâmpla aşa.

Iată, aşadar, mă lăsai să stabilesc o legătură cu tine. Şi când n-am mai vrut chestia asta, când am mutat discuţia spre subiecte mai puţin serioase, m-ai făcut să râd. Şi erai amuzant foc, Clay. Erai exact ce-mi trebuia mie.

Aşa că te-am sărutat.

Ba nu, eu te-am sărutat pe tine, Hannah.

Ţi-am dat un sărut prelung şi frumos.

Şi ce ai spus când ne-am tras sufletul? Cu cel mai drăgălaş, micuţ şi şmecheresc zâmbet, ai întrebat:

— De ce ai făcut asta?

Aşa e. Tu m-ai sărutat pe mine.

La care eu am spus:

— Ce prostuţ eşti.

Şi ne-am mai sărutat un pic.

Prostuţ. Da, îmi aduc aminte şi de asta.

Până la urmă, am închis uşa şi ne-am afundat mai mult în cameră. Noi eram de o parte a uşii, iar restul petrecerii, cu muzica ei bubuitoare, dar înăbuşită, de cealaltă.

Fantastic. Eram împreună. Asta gândeam în tot timpul ăla. Fantastic. Trebuia să mă concentrez tare de tot ca să nu-mi scape cuvântul ăla din gură.

Poate că unii dintre voi se întreabă: „Cum de n-am auzit niciodată de chestia asta? Noi aflam întotdeauna cu cine se giugiulea Hannah."

Pentru că eu nu am spus.

Greşit. Vi s-a părut numai că aţi aflat. Nu aţi fost atenţi? Sau aţi fost atenţi doar la caseta cu numele vostru? Pentru că pot să număr pe degetele de la o mână, da, de la o mână, cu câţi tipi m-am giugiulit. Dar probabil că voi aţi crezut că am nevoie de amândouă mâinile şi amândouă picioarele ca să număr, nu?

Poftim? Nu mă credeţi? Sunteţi şocaţi? Fiţi atenţi: mă doare în cot. Ultima oară când mi-a păsat ce crede lumea despre mine a fost în noaptea aia. Şi aia a fost ultima noapte.

Îmi desfac centura şi mă aplec înainte. Îmi acopăr gura cu mâna şi strâng ca să nu ţip.

Dar chiar ţip şi sunetul îmi este înăbuşit de palmă.

Iar Tony merge în continuare.

Acum faceţi-vă comozi, fiindcă o să vă spun ce s-a întâmplat în camera aia între mine şi Clay. Sunteţi gata?

Ne-am sărutat.

Atâta tot. Ne-am sărutat.

Privesc walkmanul din poală. E prea întuneric să văd axurile de dincolo de uşiţa de plastic care trag banda dintr-o parte în cealaltă, dar simt nevoia să mă concentrez asupra unui lucru, aşa că încerc. Şi să mă concentrez asupra locului în care trebuie să se afle cele două axuri seamănă cel mai tare cu ochii lui Hannah, pe care aş vrea să-i privesc în timp ce spune povestea mea.

A fost minunat, stăteam amândoi întinşi pe pat. O mână i se sprijinea pe şoldul meu. Iar braţul celălalt îmi rezema capul ca o pernă. Iar eu îl cuprindeam cu amândouă braţele, încercam să-l trag mai aproape de mine. Eu una voiam mai mult.

Atunci am spus, atunci i-am şoptit:

— Îmi pare rău.

Pentru că în adâncul meu simţeam fericire şi tristeţe în acelaşi timp. Tristeţe pentru că îmi luase atâta timp până să ajung aici, dar fericire pentru că am ajuns în acest punct împreună.

Sărutările alea erau ca primul sărut. Sărutări care îmi spuneau că o puteam lua de la capăt dacă voiam. Alături de el.

De la care capăt?

Şi atunci m-am gândit la tine, Justin. După mult timp, m-am gândit la primul nostru sărut. La primul meu sărut

adevărat. Mi-am adus aminte cum îmi imaginam că o să se întâmple. Mi-am adus aminte de buzele tale lipite de ale mele.

Şi apoi mi-am adus aminte cum ai stricat tu totul.

— Opreşte-te, i-am spus lui Clay.

Şi braţele mele au încetat să-l mai tragă aproape.

Mi-ai pus mâinile în piept.

Oare simţeai prin ce treceam, Clay? Simţeai? Trebuie să fi simţit.

Nu. Te-ai ascuns. Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat, Hannah.

Am strâns aşa de tare din ochi, încât mă dureau. Încercam să alung tot ceea ce vedeam în mintea mea. Şi ceea ce vedeam erau cei de pe lista asta... şi mai mult de atât. Toţi cei de până în noaptea aia. Toţi cei care mă făcuseră să mă mir de reputaţia lui Clay, de faptul că a lui era aşa de diferită de a mea.

Ba nu, eram la fel.

Şi nu m-am putut abţine. Nu puteam controla ce credeau ceilalţi despre mine.

Clay, aveai reputaţia aia pe merit. Dar nu şi eu. Şi iată-mă, eram cu tine. Îmi consolidam reputaţia.

Dar nu a fost aşa. Cui era să-i spun, Hannah?

— Opreşte-te, am repetat.

De data asta mi-am coborât mâinile mai jos de pieptul tău şi te-am împins. M-am întors într-o parte şi mi-am afundat faţa în pernă.

Ai dat să spui ceva, dar te-am oprit. Ţi-am cerut să pleci. Ai vrut să mai adaugi ceva şi am ţipat. Am ţipat cu faţa afundată în pernă.

Şi atunci te-ai oprit. M-ai auzit.

Salteaua s-a înălţat pe partea ta când te-ai ridicat să ieşi din încăpere. Dar ţi-a luat o grămadă până să pleci, să realizezi că vorbeam serios.

Speram să-mi spui iar să mă opresc. Să nu plec.

Deşi am rămas cu ochii închişi, lipiţi de pernă, lumina s-a schimbat când ai deschis în sfârşit uşa. S-a intensificat. Apoi s-a topit din nou... şi tu nu mai erai.

De ce am ascultat? De ce am lăsat-o acolo? Avea nevoie de mine, iar eu ştiam asta.

Dar mi-era frică. Din nou, m-am lăsat copleşit de frică.

Şi apoi m-am dat jos din pat şi m-am lăsat pe podea. Am stat acolo lângă pat pur şi simplu, îmi ţineam genunchii îmbrăţişaţi... şi plângeam.

Aici se termină povestea ta, Clay.

Dar n-ar fi trebuit. Am fost alături de tine, Hannah. Ai fi putut cere ajutor, dar nu ai făcut-o. Ai ales aşa. Ai avut de ales şi m-ai respins. Te-aş fi ajutat. Am vrut să te ajut.

Ai plecat din cameră şi nu am mai vorbit niciodată.

Erai hotărâtă. Indiferent ce spui tu, erai hotărâtă.

Pe hol, la şcoală, ai încercat să-mi prinzi privirea, dar eu mi-o feream întotdeauna. Pentru că în noaptea aia, când am ajuns acasă, am rupt o pagină din caiet şi am scris nume, nume şi iar nume. Numele care mi-au trecut prin cap când am încetat să te mai sărut.

Erau aşa de multe nume, Clay. Vreo treizeci, cel puţin. Şi apoi... am făcut legăturile.

Mai întâi, am încercuit numele tău, Justin. Şi am tras o linie de la tine la Alex. Am încercuit numele lui Alex şi am tras o linie spre Jessica, ocolind numele care nu aveau legătură, care apăreau acolo pur şi simplu, fiind toate incidente.

Mânia şi frustrarea pe care mi le trezeaţi se transformau în lacrimi şi apoi lăsau din nou locul mâniei şi urii ori de câte ori găseam o nouă legătură.

Şi atunci am ajuns la Clay, motivul pentru care m-am dus la petrecere. I-am încercuit numele şi am tras o linie... înapoi. Înapoi, la un nume de dinainte.

La Justin.

De fapt, Clay, la scurt timp după ce ai plecat şi ai închis uşa... omul acela a deschis-o din nou.

Pe caseta lui Justin, prima casetă, a spus că numele lui o să reapară. Şi era şi el la petrecere. Pe canapea cu Jessica.

Dar omul acela a primit deja casetele. Aşadar, Clay, pe el să-l sari când le dai mai departe. Indirect, el a făcut ca pe lista asta să mai apară un nume. Omul acesta trebuie să primească de la tine casetele.

Şi, Clay, şi mie îmi pare rău.

■

Mă înţeapă ochii. Nu din cauza lacrimilor sărate, ci pentru că nu i-am mai închis de când am aflat că Hannah a plâns când am plecat din cameră.

Fiecare muşchi al gâtului tânjeşte să se întoarcă, astfel încât să mă uit pe fereastră, departe de walkman, şi să-mi las ochii să rătăcească în gol. Dar nu reuşesc să-mi fac destul curaj să mă mişc, să rup vraja cuvintelor ei.

Tony încetineşte şi trage lângă bordură.

— Eşti bine?

Este o stradă cu locuinţe, dar nu este cea unde a avut loc petrecerea. Clatin din cap.

— O să-ţi revii? întreabă.

Mă las pe spate, îmi odihnesc capul pe spătar şi închid ochii.

— Mi-e dor de ea.

— Şi mie mi-e dor de ea, spune.

Când deschid ochii, are capul plecat. Oare plânge? Sau poate se străduieşte să nu plângă.

— Chestia este că până acum nu mi-a fost niciodată cu adevărat dor de ea, zic.

Se lasă şi el pe speteaza scaunului şi mă priveşte.

— Nu am ştiut ce să înţeleg din noaptea aia. Din tot ce s-a întâmplat. O plăceam de aşa de mult timp de la distanţă, dar nu am avut niciodată ocazia să îi spun. Îmi cobor privirea spre walkman. Am avut doar o noapte la dispoziţie şi până la sfârşitul ei mi se părea că o cunosc şi mai puţin decât înainte. Dar acum ştiu. Ştiu la ce se gândea în noaptea aia. Acum ştiu prin ce trecea.

Glasul mi se gâtuie şi în momentul ăla mă podidesc lacrimile.

Tony nu răspunde. Priveşte strada pustie şi mă lasă să stau în maşina lui şi să îi duc dorul lui Hannah. Să-i duc dorul ori de câte ori trag aer în piept. Să-i duc dorul în inima mea, căreia îi este aşa de frig singură, dar care se încălzeşte când gândul îmi zboară la ea.

Mă şterg cu manşeta gecii la ochi. Apoi îmi înăbuş lacrimile şi râd.

— Mersi că ai ascultat toate astea, spun. Data viitoare poţi să mă opreşti.

Tony semnalizează, priveşte peste umăr şi intră din nou pe stradă. Dar nu se uită la mine.

— Cu plăcere.

Caseta 5: Faţa B

Mi se pare că am mers pe acest drum de mai multe ori de când am plecat de la Rosie’s. Parcă ar trage de timp.

— Ai fost şi tu la petrecere? întreb.

Tony se uită pe fereastra laterală şi trece pe banda cealaltă.

— Nu. Clay, vreau să mă asigur că o să-ţi revii.

E imposibil să-i dau un răspuns. Pentru că nu este adevărat, nu eu am respins-o. Nu am rănit-o şi eu, nu am făcut nimic să-i sporesc durerea. Ci am lăsat-o singură în camera aceea. Eu, singurul om care ar fi reuşit s-o salveze de ea însăşi. S-o oprească din drumul pe care pornise.

Am făcut ce mi-a spus şi am plecat. Când ar fi trebuit să stau.

— Nimeni nu mă învinovăţeşte pe mine, şoptesc.

Simt nevoia să aud pe cineva spunând asta cu glas tare. Simt nevoia să aud cuvintele astea cu urechile mele, nu doar în minte.

— Nimeni nu mă învinovăţeşte pe mine, repet.

— Nimeni, spune Tony privind încă drumul.

— Dar tu? întreb.

Ne apropiem de o intersecţie şi încetineşte.

Pentru o clipă, se uită cu coada ochiului la mine, apoi îşi întoarce din nou privirea spre drum.

— Nu, nu te învinovăţesc.

— Dar de ce ţi-a dat ţie celălalt set de casete?

— Hai să mergem la casa unde a avut loc petrecerea, spune. Îţi explic acolo.

— Nu-mi poţi povesti acum?

Zâmbeşte slab.

— Încerc să nu ies de pe drum.

La scurt timp după ce a plecat Clay, perechea de pe canapea a intrat în dormitor. De fapt, e mai corect spus că a intrat cu poticneli în dormitor. Vă mai aduceţi aminte de ei? Credeam că fata se preface beată, că se lovea de mine ca să ne ridicăm şi să plecăm. Din nefericire, nu se prefăcea. Era pulbere.

Am trecut pe lângă ei pe hol. Un braţ al Jessicăi zăcea fără vlagă pe după umerii lui Justin. Cu celălalt bâjbâia după zid ca să îşi menţină echilibrul.

Desigur, de fapt nu i-am văzut intrând. Eu eram încă pe podea, cu spatele lipit de capătul patului, şi era întuneric.

Când am ieşit din cameră, mă simţeam aşa de dezamăgit, aşa de confuz. M-am sprijinit de pianul din sufragerie şi aproape că aveam nevoie de el ca să mă ţin pe picioare. Ce să fac? Să stau? Să plec? Dar unde să mă duc?

Colegul ei de canapea o ţinea să nu se lovească prea tare de noptieră. Şi când a căzut din pat... de două ori... a ridicat-o el înapoi. Ca un băiat de treabă ce era, se abţinea cât de mult posibil să nu râdă.

Mă gândeam că o s-o bage în pat şi o să închidă uşa în urma lui. Şi ăla era momentul în care puteam pleca. Şi cu asta, basta.

Hannah nu a fost prima tipă cu care m-am sărutat, dar a fost prima care a contat. Şi după ce am stat atâta timp de vorbă cu ea în noaptea aia, am presupus că era doar începutul. Ceva se înfiripa între noi. Ceva frumos, simţeam eu.

Dar povestea nu s-a terminat aici. Pentru că aşa caseta nu ar mai fi interesantă, nu? Şi deja cred că v-aţi dat seama că nu s-a terminat.

Totuşi, fără să-mi fie clară destinaţia, am plecat de la petrecere.

În loc să plece, a început s-o sărute.

Ştiu că unii dintre voi ar fi rămas acolo cu dragă inimă, profitând de minunata ocazie de a face pe voyeurul, de a asista la o întâlnire sexuală de gradul al treilea. Chiar dacă nu aţi fi văzut, cel puţin aţi fi auzit.

Dar două lucruri m-au făcut să rămân acolo pe podea. Cu fruntea lipită de genunchi, am realizat cât de mult trebuie să fi băut în noaptea aia. Judecând după felul în care stăteam eu cu echilibrul, mi se părea riscant să străbat podeaua în fugă.

Asta este una dintre scuze.

Scuza numărul doi este că lucrurile păreau să se răcească acolo sus. Nu numai că era beată şi neîndemânatică, mai şi părea să nu reacţioneze deloc. Din câte îmi dădeam seama, nu au trecut de faza sărutărilor. În plus, şi astea păreau să provină de la o singură parte implicată.

Din nou, fiind un tip de treabă, nu a profitat de situaţie. Ar fi vrut. A încercat mult timp să obţină o reacţie din partea ei.

— Mai eşti trează? Vrei să te duc la baie? Îţi vine să verşi?

Fata asta nu era complet dusă. Mârâia şi gemea un pic.

În sfârşit, s-a prins şi el că tipa nu era într-o dispoziţie prea romantică şi probabil că o să mai treacă niscaiva timp până atunci. Aşa că a acoperit-o şi a spus că o să vină peste puţin timp să vadă ce mai face. Apoi a plecat.

În momentul ăsta v-aţi putea întreba cine sunt oamenii ăştia. Hannah, ai uitat să ne spui numele lor. Dar nu am uitat. Dacă mai am ceva pe lumea asta, atunci memoria este aia.

Ceea ce e nasol. Poate dacă aş uita din când în când, am fi cu toţii un pic mai fericiţi.

Când am plecat de la petrecere, se lăsase o ceaţă deasă. Şi în timp ce mergeam prin cartier, a început să burniţeze. Apoi să plouă. Dar când am pornit eu la drum, era doar o ceaţă deasă, care învăluia totul.

Nu, va trebui să aşteptaţi ca să auziţi numele. Deşi, dacă aţi fost foarte atenţi, v-am dat răspunsul cu mult timp în urmă.

Înainte să-i spun numele cu voce tare, vreau să-l fierb un pic pe tipul ăsta... să îşi aducă aminte de tot ce s-a întâmplat în camera aia.

Şi îşi aduce aminte. Ştiu sigur.

Ce n-aş da să văd ce faţă face. Cum stă cu ochii strâns închişi. Cu fălcile încleştate, smulgându-şi părul din cap.

Şi îi spun: Zi că nu e aşa! Haide, zi că nu am fost niciodată în camera aia. Spune că nu ştiu ce ai făcut. Sau poate nu ce-ai făcut, ci ce n-ai făcut. Ce ai permis să se întâmple. Gândeşte-te de ce nu este asta caseta pe care îţi faci din

nou apariţia. Trebuie să fie o altă casetă. Categoric e o altă casetă.

Serios? Ţi-ar plăcea, nu? S-ar schimba situaţia dacă ar fi o altă casetă?

Nu fi aşa de sigur.

Doamne. Ce altceva s-o mai fi întâmplat în noaptea aia?

Ştiu că nu era prietena ta, că abia dacă vorbeaţi, abia dacă o cunoşteai, dar aşa justifici tu ce s-a întâmplat apoi? Sau e singura ta justificare?

Indiferent de situaţie, nu ai nicio scuză.

M-am ridicat şi m-am sprijinit de pat ca să-mi menţin echilibrul. Pantofii tăi, umbra pantofilor tăi era încă vizibilă în lumina care se strecura pe sub uşă. Pentru că atunci când ai plecat din camera aia, te-ai postat chiar afară. Iar eu m-am desprins de pat şi am pornit spre raza aia de lumină, fără să-mi fie prea clar ce urma să-ţi spun când o să deschid uşa.

Dar pe la jumătatea distanţei au mai apărut doi pantofi... şi m-am oprit.

Când am plecat de la petrecere, m-am plimbat pur şi simplu. Preţ de câteva cvartale. Nu voiam să merg acasă, dar nici nu voiam să mă întorc.

Uşa s-a deschis, dar tu ai tras-o înapoi şi ai spus:

— Nu. Las-o să se odihnească.

În mica explozie de lumină am văzut un dulap cu uşa pliantă deschisă pe jumătate. Între timp, prietenul tău te convingea să-l laşi să intre în cameră.

Am aşteptat cu inima bătându-mi tare, prizonieră la jumătatea podelei.

Uşa de la dormitor s-a deschis din nou. Dar tu ai închis-o iar. Şi ai încercat să faci o glumă.

— Crede-mă, nu ai cu cine, ai spus. O să zacă pur şi simplu.

Şi care a fost răspunsul lui? Care? Ce motiv ţi-a oferit astfel încât să te dai la o parte şi să-l laşi să intre în cameră? Îţi aduci aminte? Eu îmi aduc.

Intra în tura de noapte.

Ţi-a spus că lucra în tura de noapte şi că trebuia să plece în câteva minute.

Numai câteva minute, atât voia să petreacă alături de ea. Aşa că stai liniştit şi dă-te la o parte. Şi atât ţi-a luat să-l laşi să deschidă uşa.

Dumnezeule.

Jalnic.

Nu-mi venea să cred. Şi nici prietenului tău nu-i venea să creadă, pentru că atunci când a pus din nou mâna pe clanţa uşii, nu a dat imediat năvală înăuntru, ci a aşteptat să protestezi.

În acel scurt moment, momentul în care nu ai spus nimic, am căzut îngreţoşată în genunchi şi mi-am acoperit gura cu ambele mâini. Am pornit cu paşi nesiguri spre dulap şi vedeam lumina de pe hol ca prin ceaţă din cauza lacrimilor. Iar când m-am prăbuşit în dulap, am căzut pe un morman de geci de pe jos.

Când s-a deschis uşa de la dormitor, am închis uşile dulapului. Şi am strâns din ochi. Sângele îmi bubuia în urechi. M-am legănat înainte şi înapoi şi m-am lovit cu fruntea de mormanul de geci. Dar nu m-a auzit nimeni din cauza başilor care bubuiau în toată casa.

„Stai liniştit.” Mai spusese el cuvintele astea. Asta le spune mereu celor de care vrea să profite. Fete, băieţi. Nu contează.

E Bryce. Bryce trebuie să fie. Bryce Walker a intrat în camera aia.

Şi cum başii bubuiau, nu l-a auzit nimeni cum a traversat camera. A traversat camera. S-a urcat în pat. Arcurile s-au văicărit sub greutatea lui. Nu a auzit nimeni nimic.

Dar eu l-aş fi putut opri. Aş fi putut spune ceva. Dacă aş fi văzut. Dacă aş fi putut gândi, aş fi deschis uşile şi l-aş fi oprit.

Dar nu am făcut-o. Şi nu contează ce scuză aveam. Nu e o scuză că aveam creierul varză. Nu am nicio scuză. L-aş fi putut opri şi cu asta, basta. Dar ca să-l opresc aveam senzaţia că ar trebui să opresc întreaga lume să se învârtă. Aveam senzaţia că nu mai controlam nimic de atâta timp, încât tot ce făceam abia dacă mai conta.

Şi nu mai suportam tot noianul de sentimente. Voiam ca lumea să se oprească... să se sfârşească.

Pentru Hannah, chiar s-a terminat lumea. Dar nu şi pentru Jessica. A continuat. Şi atunci Hannah a trăsnit-o cu casetele astea.

Nu ştiu preţ de câte melodii am stat cu faţa îngropată în gecile alea. Bubuielile au continuat de la o melodie la alta. După o vreme, îmi simţeam gâtul zgâriat. Inflamat, pârjolit. Oare ţipasem?

Având genunchii pe podea, simţeam vibraţii ori de câte ori trecea cineva pe hol. Şi când s-au auzit paşi în cameră, după câteva melodii de când a intrat el, m-am lipit cu spatele de peretele dulapului... şi am aşteptat. Aşteptam ca uşile să fie deschise brusc, iar eu să fiu smulsă din ascunzătoarea mea.

Şi apoi? Mie ce mi-ar face apoi?

Maşina lui Tony opreşte. Roata din faţă hârşâie bordura. Nu ştiu cum am ajuns aici, dar acum casa este chiar lângă fereastra mea. E aceeaşi uşă pe care am intrat eu la petrecere. Aceeaşi verandă pe unde am plecat. Iar la stânga verandei, o fereastră.

Dincolo de fereastra aia se află un dormitor şi un dulap cu uşi pliante în care a dispărut Hannah în noaptea în care am sărutat-o.

Dar lumina de pe hol s-a strecurat în cameră, în dulap, iar paşii lui s-au îndepărtat. Se terminase.

În fond, nu voia să întârzie la serviciu, nu?

Şi apoi ce s-a întâmplat? Am fugit din cameră şi am luat-o pe hol. Şi acolo te-am văzut. Stăteai într-o cameră, singur. Tu, cel în jurul căruia gravitează această casetă... Justin Foley.

Mi se întoarce stomacul pe dos şi deschid portiera.

Iată-te, stai pe marginea patului, cu luminile stinse.

Stai acolo şi priveşti în gol. În timpul ăsta, eu eram pe hol, împietrită, privindu-te.

Ne ştiam de mult, Justin. De când te văzusem prima oară alunecând pe peluza lui Kat. Continuând cu primul meu sărut la capătul toboganului. Şi până acum.

Mai întâi, ai declanşat un şir de evenimente care mi-au distrus viaţa. Acum erai ocupat cu a ei.

În faţa aceleiaşi case, dau la boboci.

Stau aplecat şi capul îmi atârnă deasupra gurii de canal.

Până la urmă, te-ai întors spre mine. Ţi se dusese culoarea din obraji. Erai golit de expresie. Iar în ochi îţi citeam oboseala.

Sau oare ceea ce am văzut era durere?

— Stai cât vrei, spune Tony.

Stai liniştit, mă gândesc. Nu vărs în maşina ta.

Justin, dragule, nu te învinovăţesc doar pe tine. Am fost amândoi implicaţi în asta. Amândoi i-am fi putut pune

capăt. Oricare dintre noi. Am fi putut-o salva. Şi recunosc asta în faţa ta. În faţa tuturor. Fata aia avea două şanse, dar amândoi am abandonat-o.

Briza îmi lasă o senzaţie plăcută pe faţă, îmi răcoreşte sudoarea de pe frunte şi de pe gât.

Şi atunci de ce mă refer la Justin pe caseta asta? Cum rămâne cu tipul celălalt? Ce a făcut el nu e mai rău?

Ba da. Categoric. Dar casetele astea trebuie date mai departe. Şi dacă i le-aş trimite lui, s-ar opri aici. Gândiţi-vă un pic. A violat o fată şi ar pleca într-o clipă din oraş dacă ar şti... dacă ar şti că am aflat.

II

Încă aplecat, inspir cât de puternic pot. Apoi îmi ţin respiraţia.

Şi expir.

Inspir. Îmi ţin respiraţia.

Şi expir.

Mă aşez drept pe scaun şi las portiera deschisă pentru orice eventualitate.

— De ce ţi-a dat ţie casetele astea? întreb. Ce ai făcut?

O maşină trece pe lângă noi şi o privim amândoi în timp ce coteşte la stânga două cvartale mai departe. Se mai scurge un minut până răspunde Tony.

— Nimic, spune. Şi ăsta e adevărul. Pentru prima oară de când s-a apropiat de mine la Rosie’s, Tony mă priveşte în ochi. Şi în lumina unui felinar aflat la o jumătate de cvartal văd că are lacrimi în ochi. Termină de ascultat caseta asta, Clay, şi o să-ţi explic totul.

Nu răspund.

— Termin-o. Mai ai un pic, insistă el.

Şi ia spune, ce mai crezi acum despre el, Justin? Îl urăşti? Prietenul tău care a violat-o mai este prietenul tău?

Da, dar de ce?

Probabil că nu vrei să recunoşti. Asta trebuie să fie. Sigur, întotdeauna a fost mai temperamental. Desigur, aruncă fetele ca pe şosete murdare. Dar ţie întotdeauna ţi-a fost un bun prieten. Şi cu cât ieşi mai mult cu el, cu atât pare acelaşi tip de dinainte, nu? Dacă se poartă la fel, e imposibil să fi făcut ceva rău. Ceea ce înseamnă că nici tu nu ai făcut nimic rău.

Super! Ce veşti super, Justin. Pentru că dacă el n-a făcut nimic rău şi nici tu n-ai făcut nimic rău, atunci şi eu sunt

uşă de biserică. Şi nici nu-ţi dai seama cât mi-aş dori să nu-i fi distrus viaţa acelei fete.

Dar aşa a fost.

Cel puţin, am pus şi eu umărul. Şi tu la fel.

Nu, ai dreptate, nu ai violat-o tu. Şi nici eu nu am violat-o, ci el. Dar noi doi am permis să se întâmple lucrul ăsta.

E vina noastră.

— Am ascultat tot, spun. Ce s-a întâmplat?

Scot a şasea casetă din buzunar şi o pun în walkman în locul celei dinăuntru.

Caseta 6: Faţa A

Tony scoate cheia din contact. Simte nevoia să se ţină de ceva în timp ce vorbeşte.

— Cât am condus, am încercat să-mi dau seama cum să spun lucrul ăsta. În tot timpul în care am stat aici. Până şi când vomitai.

— Ai remarcat că nu am vomitat în maşina ta.

— Da, spune, zâmbeşte şi-şi priveşte cheile. Mersi. Rămân dator.

Închid portiera. Stomacul mi se linişteşte.

— A venit la mine acasă, continuă Tony. Vorbesc de Hannah. Şi asta a fost şansa mea.

— Ca să ce?

— Clay, a dat tot felul de semne, spune.

— Şi eu am avut o şansă, îi zic. Îmi scot căştile şi le las pe genunchi. La petrecere. S-a speriat când ne-am sărutat, iar eu nu ştiam de ce. Aia a fost şansa mea.

În maşină e întuneric. Şi e linişte. Cu geamurile ridicate, lumea de dincolo de maşină pare adâncită în somn.

— Cu toţii suntem de condamnat, spune. Măcar un pic.

— Aşa că a venit la tine acasă, zic.

— Cu bicicleta. Aia cu care venea întotdeauna la şcoală.

— Aia albastră. Lasă-mă să ghicesc. Tu lucrai la maşină.

Râde.

— Cine s-ar fi gândit, nu? Dar nu mai venise niciodată la mine acasă, aşa că am fost un pic surprins. Ştii, la şcoală eram amici, aşa că nu am dat prea mare importanţă. Totuşi, motivul pentru care venise la mine mi se părea ciudat.

— De ce venise?

Se uită pe fereastră şi pieptul i se umflă de aer.

— A venit să-mi dea bicicleta ei.

Cuvintele plutesc nestingherite printre noi pentru o perioadă jenant de lungă.

— Voia să mi-o dea mie, continuă el. Nu mai avea nevoie de ea. Când am întrebat-o care era motivul, a ridicat doar din umeri. Nu avea niciun motiv. Dar era şi ăsta un semn. Iar eu l-am ratat.

Recapitulez unul dintre punctele de pe pliantul de la şcoală.

— Îşi donează lucrurile.

Tony încuviinţează din cap.

— A spus că se gândise şi că eram singurul care ar putea avea nevoie de ea. Am cea mai veche maşină din şcoală, a spus ea, şi îşi zisese că dacă se strică vreodată, era posibil să am nevoie de o rezervă.

— Dar bijuteria asta nu se strică niciodată, spun.

— Hârbul ăsta se strică întotdeauna, răspunde. Atât că stau eu mereu să-l repar. Aşa că i-am spus că nu pot să accept bicicleta ei. Doar dacă îi dădeam şi eu ceva la schimb.

— Şi ce i-ai dat?

— N-o să uit niciodată, spune şi se întoarce să mă privească. Ochii ei, Clay, nu se fereau nicio clipă. A continuat să mă privească direct în ochi şi a început să plângă. M-a privit pur şi simplu şi au început să-i curgă lacrimile pe obraji.

Îşi şterge şi el lacrimile şi apoi îşi trece o mână pe buza de sus.

— Ar fi trebuit să fac ceva.

Semnele erau pretutindeni, toţi cei dispuşi să remarce le-ar fi putut observa.

— Ce ţi-a cerut?

— M-a întrebat cum îmi înregistrez casetele, cele pe care le ascult în maşină. Lasă capul pe spate şi inspiră adânc. Şi i-am spus de casetofonul mai vechi al tatei, cu care putea înregistra casete. Face o pauză. Apoi m-a întrebat dacă am vreun aparat cu care să înregistrez voci.

— Dumnezeule.

— Unul mic. Unul pe care să nu trebuiască să-l bagi în priză şi cu care să te poţi plimba de colo-colo. Iar eu nu am întrebat la ce-i trebuie. I-am spus să aştepte acolo, că mă duc să-i aduc eu unul.

— Şi i l-ai dat?

Se întoarce spre mine, cu chipul împietrit.

— Nu ştiam la ce-i trebuia, Clay.

— Stai puţin, că nu te acuz pe tine, Tony. Dar nu ţi-a spus de ce are nevoie de el?

— Crezi că dacă aş fi întrebat-o, mi-ar fi răspuns?

Nu. Când s-a dus la Tony acasă, deja se hotărâse. Dacă ar fi vrut să permită cuiva s-o oprească, s-o salveze de ea însăşi, eu eram acolo. La petrecere. Iar ea ştia lucrul ăsta.

Clatin din cap.

— Nu ţi-ar fi răspuns.

— Câteva zile mai târziu, când am ajuns acasă de la şcoală, pe veranda mea am găsit un pachet. L-am dus la mine în cameră şi am început să ascult casetele. Dar n-am înţeles nimic.

— Ţi-a lăsat vreun bilet, ceva?

— Nu. Doar casetele. Dar nu avea niciun sens, pentru că eu şi Hannah facem împreună ora a treia, iar în ziua aia era la şcoală.

— Poftim?

— Aşa că atunci când am ajuns acasă şi am început să ascult casetele, le-am terminat repede. Am derulat ca să văd dacă apar şi eu pe ele. Dar nu eram. Şi atunci mi-am

dat seama că eu aveam al doilea set de casete. Aşa că am căutat-o, am sunat-o acasă, dar nu a răspuns nimeni. Apoi am sunat la magazinul părinţilor ei. Am întrebat dacă Hannah e acolo şi s-au interesat dacă se întâmplase ceva, fiindcă sunt sigur că păream nebun.

— Ce le-ai spus?

— Le-am spus că era ceva în neregulă şi că trebuiau s-o caute. Dar nu am găsit curajul necesar să le dezvălui care era motivul. Inspiră slab şi chinuit. Iar a doua zi la şcoală, nu mai era.

Vreau să-i spun că-mi pare rău, că nu-mi pot închipui cum trebuie să fi fost. Dar apoi mă gândesc la ziua de mâine la şcoală, şi-mi dau seama că o să aflu destul de curând. Atunci când o să-i văd pentru prima oară pe ceilalţi de pe casetă.

— În ziua aia m-am dus devreme acasă, zice el, şi m-am prefăcut că nu mă simt bine. Şi trebuie să recunosc că mi-a luat câteva zile să mă adun. Dar când m-am întors, Justin Foley arăta ca naiba. Apoi Alex. Şi mi-am spus că majoritatea meritau, aşa că o să fac ce mi-a cerut şi o să mă asigur că auziţi cu toţii ce are de spus.

— Dar cum ţii socoteala? întreb. De unde ai ştiut că am primit casetele?

— Nu a fost greu cu tine, răspunde. În fond, mi-ai furat walkmanul, Clay.

Râdem amândoi. Şi mă simt bine. Simt că mă eliberez. E ca atunci când râzi la o înmormântare. Poate e nepotrivit, dar necesar.

— Dar cu ceilalţi a fost mai greu, spune. Mă duceam repede la maşină după ce se suna de ieşire de la ultima oră şi mergeam cât mai aproape posibil de peluza şcolii. Când îl vedeam pe următorul de pe casetă, la câteva zile după ce ştiam că şi ultima persoana a ascultat casetele, îl strigam şi-i făceam semn să vină. Sau o strigam. O chemam la mine.

— Şi apoi îi întrebai pur şi simplu dacă au primit casetele?

— Nu. Ar fi negat, nu? Le arătam o casetă când se apropiau şi le spuneam să urce, pentru că voiam să le pun o melodie. De fiecare dată, judecând după reacţia lor, îmi dădeam seama.

— Şi apoi puneai una dintre casetele ei?

— Nu. Dacă nu fugeau, trebuia să fac ceva, aşa că le puneam o melodie, explică. Orice melodie. Stăteau aici unde stai tu şi se întrebau de ce naiba le pun melodia aia. Dar dacă aveam dreptate, ochii le deveneau sticloşi, de parcă ar fi fost la milioane de kilometri depărtare.

— Şi de ce ţi-a dat ţie casetele? întreb.

— Nu ştiu, răspunde. Singurul lucru care-mi trece prin cap este faptul că i-am dat casetofonul. S-a gândit că am un interes şi că o să mă las atras în povestea asta.

— Tu nu apari pe ele, dar eşti şi tu implicat.

Se întoarce cu faţa spre parbriz şi se prinde cu mâinile de volan.

— Trebuie să plec.

— Nu am insinuat nimic cu chestia asta, spun. Sincer.

— Ştiu, dar e târziu. Tata o să înceapă să se întrebe dacă am rămas pe undeva în pană.

— Ce, nu vrei să se vâre iar sub capotă? Apuc mânerul portierei şi, când îmi aduc aminte, îi dau drumul şi îmi scot telefonul. Îmi faci şi mie o favoare? Poţi s-o saluţi pe mama?

— Sigur.

Caut în agenda telefonică, apelez şi răspunde imediat.

— Clay?

— Bună, mamă.

— Clay, unde eşti?

Pare îndurerată.

— Ţi-am spus că se poate să stau până târziu.

— Ştiu. Aşa ai spus. Dar speram ca până acum să am veşti de la tine.

— Scuză-mă. Dar mai am nevoie de ceva timp. Se poate să mai stau un pic. Poate rămân la Tony în noaptea asta.

Exact la momentul potrivit, Tony intervine:

— Sărut mâna, doamnă Jensen.

Mă întreabă dacă am băut.

— Nu, mamă. Jur.

— Bine, stai pentru proiectul ăla la istorie, nu?

Tresar. Îşi doreşte aşa de tare să-mi creadă scuzele. Ori de câte ori mint, vrea aşa de tare să mă creadă.

— Am încredere în tine, Clay.

Îi spun că ajung acasă înainte de începerea orelor ca să-mi iau lucrurile, apoi închidem.

— Unde o să stai? mă întreabă Tony.

— Nu ştiu. Probabil că o să mă duc acasă. Dar dacă totuşi nu mă duc, nu vreau să-şi facă griji.

Răsuceşte cheia, motorul porneşte şi aprinde farurile.

— Vrei să te las undeva?

Apuc mânerul portierei şi dau din cap spre casă.

— Aici apar eu pe casete, spun. Mersi oricum.

Ochii lui privesc drept înainte.

— Serios. Mersi, repet eu.

Şi nu mă refer doar la faptul că m-a dus cu maşina. Pentru tot. Pentru felul în care a reacţionat când am cedat şi am

izbucnit în lacrimi. Că a încercat să mă facă să râd în cea mai îngrozitoare noapte din viaţa mea.

E plăcut să ştiu că înţelege cineva ce ascult, prin ce trec. Într-un fel, aşa nu-mi mai e chiar atât de frică să ascult în continuare.

Ies din maşină şi deschid portiera. Maşina se îndepărtează. Apăs butonul „Play”.

Să revenim la petrecere, oameni buni. Dar nu vă aşezaţi prea confortabil, că plecăm într-un minut.

Cu o jumătate de cvartal mai departe, Mustangul lui Tony se opreşte la o intersecţie, face la stânga şi se îndepărtează.

Dacă timpul ar fi o sfoară care leagă toate poveştile, petrecerea aia ar fi nodul. Iar nodul ăsta se face tot mai mare, se strânge din ce în ce mai tare şi atrage şi restul poveştilor în el.

Când Justin şi cu mine ne-am desprins privirile îngrozitoare, dureroase, am rătăcit pe hol şi m-am dus iar unde avea loc petrecerea. De fapt, m-am împleticit într-acolo. Dar nu din cauza alcoolului, ci din cauza a tot ceea ce se întâmplase.

Stau pe bordură, la câţiva metri de locul în care am vărsat, stând în maşina lui Tony. Dacă omul care locuieşte acolo, pentru că n-am idee a cui era petrecerea, vrea să iasă şi să-mi ceară să plec, nu mă supăr. Chiar îl rog.

M-am prins de pianul din sufragerie. Apoi de banca pianului. Şi m-am aşezat.

Aş fi vrut să plec, dar unde să mă duc? Nu mă puteam duce încă acasă.

Şi oriunde m-aş fi dus, cum aveam să ajung până acolo? Eram prea slăbită să merg. Cel puţin, aşa credeam, că sunt prea slăbită. De fapt, eram prea slăbită să încerc. Tot ce ştiam sigur era că voiam să plec de acolo şi să nu mă mai gândesc la nimeni şi nimic.

Apoi o mână m-a atins pe umăr şi am simţit o presiune uşoară.

Era Jenny Kurtz.

Majoreta de la biroul consiliului elevilor.

Jenny, asta ţi se adresează ţie.

Îmi las capul pe genunchi.

Jenny m-a întrebat dacă vreau să mă ducă acasă şi mai că m-a umflat râsul. Oare chiar aşa de evident era? Chiar aşa de nasol arătam?

Aşa că mi-am băgat braţul pe după al ei şi m-a ajutat să mă ridic. Şi mi-a plăcut să las pe cineva să mă ajute. Am

ieşit pe uşă şi am trecut printr-o mulţime de oameni care fie zăceau pulbere pe verandă, fie fumau în curte.

Cam pe atunci eu mergeam pe stradă şi încercam să-mi dau seama de ce plecasem de la petrecere. Încercam să realizez, încercam să înţeleg ce se petrecuse între mine şi Hannah.

Trotuarul era umed. Picioarele amorţite şi greoaie mi se târau pe pavaj. Ascultam zgomotul fiecărei pietricele şi frunze pe care călcam. Voiam să aud totul. Să alung muzica şi glasurile din urma mea.

În vreme ce eu, aflat câteva cvartale mai departe, încă mai auzeam muzica aia. În depărtare. Înăbuşită. De parcă nu m-aş fi putut distanţa îndeajuns.

Şi încă îmi aduc aminte de fiecare melodie.

Jenny, nu ai spus nimic. Nu mi-ai pus nicio întrebare. Şi ţi-am fost aşa de recunoscătoare. Poate că ţi se întâmplase şi ţie ceva sau văzuseşi la petreceri lucruri despre care pur şi simplu nu puteai vorbi. Cel puţin nu aşa de curând. Ceea ce îmi convenea, pentru că până acum nu am discutat despre niciunul dintre lucrurile astea.

Mă rog... nu... am încercat. Am încercat o dată, dar el nu a vrut să asculte.

Este oare povestea a douăsprezecea? A treisprezecea? Sau altceva, cu totul diferit? Oare ceea ce nu vrea să ne spună are de-a face cu unul dintre numele de pe hârtie?

Aşadar, Jenny, m-ai condus la maşina ta. Şi deşi eu eram cu gândul în altă parte şi aveam ochii fixaţi în gol, ţi-am

simţit atingerea. M-ai prins de braţ cu atâta tandreţe în timp ce mă ajutai să mă aşez pe banchetă. Mi-ai pus centura, te-ai aşezat pe scaun şi am plecat.

Nu sunt prea sigură ce s-a întâmplat apoi. Nu prea eram atentă, pentru că în maşina ta mă simţeam în siguranţă. Era cald şi mă liniştea. Ştergătoarele pornite pe viteză mică m-au smuls uşor din reverie şi m-au adus în maşină, la realitate.

Ploaia nu era puternică, dar acoperea parbrizul suficient cât să creeze o atmosferă de vis. Şi simţeam nevoia de aşa ceva. Ea făcea ca lumea mea să nu devină prea curând reală.

Şi apoi... s-a lovit. Nimic nu reuşeşte mai bine decât un accident să facă lumea să revină violent la realitate.

Accident? Încă unul? Două într-o noapte? Cum de n-am auzit niciodată de ăsta?

Roata din faţă de pe partea mea a izbit bordura şi a sărit peste ea. Un stâlp de lemn a lovit bara de protecţie din faţă şi s-a rupt de parcă ar fi fost o scobitoare.

Doamne, nu se poate.

Un indicator de „Stop” a căzut pe spate în faţa farurilor. L-ai prins sub maşină, ai ţipat şi ai călcat puternic frâna. În oglinda laterală am văzut scânteile plutind pe drum pe când derapam şi ne opream.

Bun, hai că acum m-am trezit.

Am stat aşa pentru o clipă şi ne-am uitat prin parbriz. Nu am scos niciun cuvânt, nu ne-am aruncat nicio privire. Ştergătoarele împrăştiau ploaia dintr-o parte într-alta. Eu strângeam centura în mâini şi mă bucuram că loviserăm numai un indicator.

Accidentul cu bătrânul. Şi cu tipul de la şcoală. Hannah ştia oare? Ştia oare că Jenny l-a provocat?

Ţi s-a deschis portiera şi te-am privit în timp ce mergeai spre botul maşinii, apoi te-ai lăsat pe vine între faruri, ca să te uiţi mai bine. Ai trecut o mână peste îndoitură şi ţi-ai lăsat capul în jos. Nu-mi dădeam seama dacă erai nervoasă. Sau oare plângeai?

Poate că râdeai de cât de oribilă se dovedea noaptea asta.

Ştiu unde să mă duc. Nu am nevoie de hartă. Ştiu exact ce indică următoarea steluţă, aşa că mă ridic ca să pornesc la drum.

Îndoitura nu era prea mare. Adică nu era motiv de bucurie, dar probabil că te simţeai oarecum uşurată. Putea să fie mai rău. Putea să fie mult, mult mai rău. De exemplu... puteai să fi lovit altceva.

Ştie.

O fiinţă vie.

Indiferent la ce te gândiseşi iniţial, te-ai ridicat cu o expresie neutră. Stăteai în picioare, te uitai la îndoitură şi clătinai din cap.

Apoi mi-ai surprins privirea. Şi sunt convinsă că am văzut o încruntătură, chiar dacă a durat doar o fracţiune de secundă. Dar apoi încruntătura aia s-a transformat în zâmbet, după care ai ridicat din umeri.

Şi ce-ai spus când ai intrat înapoi în maşină? „Naşpa.” Apoi ai băgat cheia în contact şi... te-am oprit. Nu te puteam lăsa să porneşti mai departe.

La intersecţia la care Tony a făcut la stânga, eu fac la dreapta. Sunt la două cvartale distanţă, dar ştiu că e acolo. Indicatorul de „Stop”.

Ai închis ochii şi ai spus:

— Hannah, nu sunt beată.

Nu te-am acuzat că ai fi beată, Jenny. Dar mă întrebam de ce nu ai putut să ţii maşina pe drum.

— Plouă, ai spus tu.

Şi e adevărat. Dar ploua un pic.

Ţi-am cerut să parchezi maşina.

Mi-ai zis să fiu raţională. Amândouă stăteam aproape şi urma să mergi pe străzile locuite, de parcă asta ar fi îmbunătăţit cumva situaţia.

Îl văd. Un stâlp metalic care susţine un indicator de „Stop”, iar literele lui reflectorizante sunt vizibile chiar şi de la distanţa asta. Dar în noaptea accidentului era un alt semn. Literele nu erau reflectorizante, iar indicatorul era prins de un stâlp de lemn.

— Hannah, stai liniştită, ai spus. Apoi ai râs. Şi aşa nu respectă nimeni indicatorul de „Stop”. Oamenii trec pur şi simplu mai departe. Aşa că acum, pentru că nu mai e niciunul, e legal. Înţelegi? Oamenii o să-mi mulţumească.

Ţi-am cerut din nou să parchezi, că o să mergem acasă cu cineva de la petrecere. Că te iau eu la prima oră de dimineaţă şi te duc la maşină.

Dar tu ai mai făcut o încercare.

— Hannah, ascultă-mă.

— Parchează, am insistat. Te rog.

Apoi mi-ai spus să ies. Dar eu n-am vrut. Am încercat să discut raţional cu tine. Aveai noroc că era numai un semn de circulaţie. Închipuie-ţi ce s-ar putea întâmpla dacă te-aş lăsa să mergi cu maşina până acasă.

Însă tu ai repetat:

— Ieşi.

Am stat mult timp cu ochii închişi, ascultând ploaia şi ştergătoarele.

— Hannah! Ieşi!

În final, am ieşit. Am deschis portiera şi am păşit pe asfalt. Dar nu am închis-o. M-am uitat înapoi la tine. Iar tu ai privit prin parbriz, printre ştergătoare, cu mâinile încleştate pe volan.

Sunt la un cvartal distanţă, dar singurul lucru asupra căruia mă pot concentra este indicatorul de „Stop” care se află drept înaintea mea.

Te-am întrebat dacă pot să folosesc şi eu telefonul tău. L-am văzut, era acolo, chiar sub casetofon.

— De ce? ai întrebat.

Nu-mi dau seama de ce ţi-am spus adevărul. Ar fi trebuit să mint.

— Măcar să spunem cuiva de indicator, am explicat.

Ţi-ai menţinut privirea drept înainte.

— O să-l detecteze. Pot să detecteze apelurile, Hannah.

Apoi ai pornit maşina şi mi-ai spus să închid portiera.

Dar nu am făcut-o.

Aşa că ai dat în marşarier, iar eu am sărit înapoi ca să nu mă lovească portiera.

Nu ţi-a păsat că indicatorul de metal îţi strivea – îţi zgâria – partea de dedesubt a maşinii. Când ai scăpat de el, acesta zăcea la picioarele mele, deformat şi brăzdat de zgârieturi argintii.

Ai accelerat, iar eu am priceput aluzia şi am urcat pe bordură. Apoi ai plecat ca din puşcă, făcând portiera să se trântească, prinzând viteză cu cât te îndepărtai mai mult... şi te-ai dus.

De fapt, ai făcut mai mult decât să dărâmi un semn de circulaţie, Jenny.

Şi, încă o dată, eu aş fi putut împiedica lucrul ăsta... într-un fel sau altul.

Am fi putut cu toţii împiedica lucrul ăsta. Cu toţii am fi putut opri ceva. Zvonurile. Violul.

Pe tine.

Trebuie să fi putut spune ceva. Ţi-aş fi putut lua cheile. Sau, în cel mai rău caz, ar fi trebuit să-ţi fur telefonul şi să sun la poliţie.

De fapt, ăsta este singurul lucru care ar fi contat. Pentru că tu ai ajuns acasă întreagă, Jenny. Dar nu aia era problema. Semnul de circulaţie era dărâmat, asta era problema.

B6 pe hartă. La două cvartale distanţă de locul în care a avut loc petrecerea este un indicator de „Stop”. Dar în noaptea aia, pentru o vreme nu a fost niciunul. Şi ploua. Iar cineva încerca să livreze pizza la timp. Iar altcineva, care venea din direcţia opusă, a virat.

Bătrânul.

Nu era niciun indicator de „Stop” în intersecţia respectivă în noaptea aia. Iar unul dintre ei, unul dintre şoferi, a murit.

Nimeni nu a ştiut cine l-a cauzat. Nici noi, nici poliţia.

Dar Jenny ştia. Şi Hannah. Şi poate şi părinţii lui Jenny, pentru că i-a reparat cineva foarte repede bara de protecţie.

Nu l-am cunoscut niciodată pe băiatul din maşina aia. Era în ultimul an. Şi când i-am văzut fotografia în ziar, nu l-am recunoscut. Era doar unul dintre cei mulţi de la şcoală pe care nu i-am cunoscut niciodată... şi pe care nu o să-i mai cunosc vreodată.

Nici nu m-am dus la înmormântarea lui. Da, poate ar fi trebuit să mă duc, dar nu m-am dus. Nu am putut. Şi acum cred că motivul este evident.

Nu ştia. Nu ştia de omul din cealaltă maşină. Nu ştia că era omul care locuia în casa ei, în casa ei de dinainte. Şi mă bucur. Mai devreme, îl privise cum iese din garaj. Cum pleacă fără s-o observe.

Dar unii dintre voi aţi fost la înmormântarea lui.

Se dusese să dea înapoi o periuţă de dinţi. Asta mi-a spus soţia lui în timp ce aşteptam pe canapea să-l aducă poliţia acasă. Mergea în capătul celălalt al oraşului ca să-i dea înapoi periuţa de dinţi nepoatei lor. Avuseseră grijă de ea în timp ce părinţii ei erau în concediu şi şi-o uitase din greşeală. Părinţii fetei spuseseră că nu era nevoie să străbată tot oraşul pentru atâta lucru. Aveau o grămadă.

— Dar aşa procedează el, mi-a spus soţia lui. Aşa e el.

Şi apoi a venit poliţia.

Pentru aceia dintre voi care s-au dus, daţi-mi voie să vă spun cum a fost la şcoală în ziua înmormântării lui. Într-un

cuvânt... liniște. Cam un sfert din școală s-a învoit de dimineață. Majoritatea din clasa a douăsprezecea, desigur. Dar acelora dintre noi care chiar s-au dus la școală profesorii ne-au spus că dacă am uitat pur și simplu să luăm învoire de acasă, nu ne trec absenți dacă vrem să mergem la înmormântare.

Domnul Porter a spus că înmormântarea poate fi o etapă din procesul de vindecare. Dar eu mă îndoiam foarte tare de chestia asta. Nu era cazul meu. Pentru că în colțul ăla, în noaptea aia, nu era indicatorul de „Stop". Cineva îl dărâmase... Iar altcineva... subsemnata... ar fi putut să împiedice lucrul ăsta.

Doi polițiști l-au ajutat să intre pe soțul care tremura. Soția lui s-a ridicat și s-a dus la el. L-a luat în brațe și au început să plângă.

Când am plecat și am închis ușa în urma mea, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost că stăteau îmbrățișați în mijlocul sufrageriei.

În ziua înmormântării, pentru ca aceia dintre voi care s-au dus să nu piardă nimic, noi ceilalți am stat degeaba. La fiecare oră profii ne-au lăsat să facem ce vrem. Să scriem, să citim.

Să ne gândim.

Și eu ce-am făcut? Pentru prima oară, m-am gândit la propria înmormântare.

Din ce în ce mai mult, la modul general, mă gândeam la propria moarte. La simplul fapt de a muri. Dar în ziua aia,

când voi eraţi la înmormântare, am început să mă gândesc şi la a mea.

Ajung la indicatorul de „Stop”. Mă întind şi ating cu buricele degetelor stâlpul rece de metal.

Îmi puteam imagina felul în care viaţa, şcoala şi restul îşi continuă mersul fără mine. Dar nu-mi puteam închipui propria înmormântare, absolut deloc. În mare măsură, pentru că nu-mi puteam imagina cine o să vină şi ce o să spună fiecare.

Habar nu aveam... nu am... ce credeţi despre mine.

Nici eu nu ştiu ce crede lumea despre tine, Hannah. Când am aflat, întrucât părinţii tăi nu te-au înmormântat în oraşul ăsta, lumea nu a spus mare lucru pe tema asta.

Ceva a fost. Am simţit cu toţii. Banca ta era goală. Am realizat că nu te mai întorceai. Dar nimeni nu ştia de unde să înceapă. Nimeni nu ştia cum să înceapă discuţia.

Acum au trecut câteva săptămâni de la petrecere. Până acum, Jenny, ai reuşit cu succes să te ascunzi de mine. Presupun că e de înţeles. Ai vrea să uiţi ce am făcut, ce s-a întâmplat cu maşina ta şi cu indicatorul de „Stop”, urmările.

Dar n-o să uiţi niciodată.

Poate că nu ai ştiut ce crede lumea despre tine, pentru că nici ei nu ştiau ce cred despre tine. Poate că nu ne-ai dat prea multe elemente, Hannah.

Dacă nu ar fi fost petrecerea aia, nu aş fi ştiut niciodată cum eşti tu de fapt. Dar, din cine ştie ce motiv, şi-ţi sunt extrem de recunoscător, mie mi-ai dat ocazia. Şi mi-a plăcut Hannah pe care am cunoscut-o în noaptea aia. Poate aş fi putut chiar s-o iubesc.

Dar tu ai decis să nu permiţi să se întâmple asta, Hannah. Tu ai decis.

Eu, pe de altă parte, trebuie să mă mai gândesc la lucrul ăsta preţ de încă o zi.

Mă întorc şi plec, lăsând în urma mea indicatorul de „Stop”.

Dacă aş fi ştiut că două maşini urmau să se ciocnească în intersecţia aia, m-aş fi dus înapoi la petrecere şi aş fi sunat imediat la poliţie. Dar nu mi-am imaginat niciodată că o să se întâmple lucrul ăsta. Niciodată.

În loc de asta, am plecat. Însă nu m-am dus înapoi la petrecere. Mintea îmi zbura la tot felul de lucruri. Nu reuşeam să gândesc limpede. Nu reuşeam să merg drept.

Îmi vine să mă uit înapoi. Să mă uit peste umăr la indicatorul de „Stop” cu literele alea uriaşe, reflectorizante, ce o imploră pe Hannah. Stop!

Dar continui să privesc înainte şi refuz să văd ceva mai mult decât este de fapt. E un indicator. Un indicator de „Stop” într-o intersecţie. Nimic mai mult.

Am cotit şi am tot cotit fără să am idee unde mă duc.

Am mers împreună pe străzile alea, Hannah. Pe rute diferite, dar în acelaşi timp. În aceeaşi noapte. Am bătut străzile ca să fugim. Eu de tine, iar tu de petrecere. Nu numai de petrecere, ci şi de tine însăţi.

Şi apoi am auzit scârţâit de roţi, m-am întors şi am văzut două maşini ciocnindu-se.

Până la urmă, am ajuns la o benzinărie. Poziţia C7 de pe hartă. Şi am sunat la poliţie de la un telefon public. În timp ce suna, m-am trezit că ţineam strâns receptorul şi o parte din mine spera că nu o să răspundă nimeni.

Voiam să aştept. Voiam ca telefonul ăla să continue să sune. Şi voiam ca viaţa mea să rămână pe loc... să ia o pauză.

Nu mai pot urma harta ei. Nu mă duc la benzinărie.

Când în sfârşit a răspuns cineva, mi-am înghiţit lacrimile care îmi udau buzele şi am spus că la intersecţia dintre Tanglewood şi South...

Dar femeia m-a întrerupt. Mi-a spus să mă liniştesc. Şi atunci am realizat cât de tare plângeam, cât de tare mă străduiam să inspir ca lumea.

Trec strada şi mă îndepărtez mai tare de casa cu petrecerea.

În ultimele câteva săptămâni, m-am abătut de atâtea ori de la drumul obişnuit ca să evit casa aia. Ca să evit să-mi aduc aminte, să simt durerea provocată de singura mea noapte petrecută alături de Hannah Baker. Nu am nici cea mică dorinţă s-o văd de două ori într-o singură noapte.

Mi-a spus că sunase deja cineva la poliţie şi că un echipaj era pe drum.

Îmi trag rucsacul în faţă şi scot harta.

Am fost şocată. Nu-mi venea să cred că sunaseşi de fapt la poliţie, Jenny.

Despăturesc harta ca să-i mai arunc o ultimă privire.

Dar n-ar fi trebuit să fiu şocată. Pentru că, din câte se pare, nu ai sunat tu.

Apoi o mototolesc, o reduc la un ghemotoc mare cât pumnul meu.

A doua zi la şcoală, când toată lumea a recapitulat evenimentele din noaptea anterioară, am aflat cine sunase. Şi nu ca să anunţe că era un semn de circulaţie căzut.

Vâr harta într-un tufiş şi plec.

Ci ca să anunţe un accident. Un accident cauzat de un indicator căzut. Accident de care n-am ştiut... până atunci.

Dar în noaptea aia, după ce am pus receptorul în furcă, am mai rătăcit un pic pe stradă. Pentru că trebuia să mă opresc din plâns. Înainte să mă duc acasă, trebuia să mă liniştesc. Dacă mă prindeau ai mei că mă strecor înapoi în casă cu lacrimi în ochi, mi-ar fi pus mult prea multe întrebări, întrebări la care n-aş fi putut răspunde.

Şi asta fac acum. Mă ţin departe. În noaptea cu petrecerea nu plângeam, dar acum abia mă pot abţine.

Şi nu pot să mă duc acasă.

Aşa că am mers fără să mă gândesc pe ce drum s-o apuc. Şi aveam o senzaţie plăcută. Frigul, ceaţa... În asta se transformase ploaia, într-o ceaţă delicată.

Şi am umblat ore în şir, imaginându-mi cum ceaţa se îndeseşte şi mă înghite cu totul. Gândul că aş dispărea aşa, atât de simplu, m-a făcut aşa de fericită...

După cum ştiţi, nu aşa s-a întâmplat.

Deschid uşiţa de la walkman ca să întorc caseta. Aproape am ajuns la final.

Doamne. Expir tremurător şi închid ochii. Sfârşit.

Caseta 6: Faţa B

Mai sunt două. Hai, nu vă lăsaţi acum păgubaşi.

Îmi pare rău. Cred că am spus o ciudăţenie. Fiindcă nu asta fac eu? Mă las păgubaşă?

Ba da. De fapt, chiar asta fac. Şi mai mult decât orice altceva, la asta se reduce totul. La faptul că... eu... renunţ... la mine.

Indiferent ce am spus până acum, indiferent despre cine am vorbit, totul se rezumă – se sfârşeşte – la mine.

Glasul ei pare calm, pare mulţumită de ceea ce spune.

Înainte de petrecere, mă gândisem de atâtea ori să renunţ. Nu ştiu. Poate că unii oameni sunt condiţionaţi mai mult decât alţii să se gândească la asta. Fiindcă de fiecare dată când se întâmpla ceva rău, mă gândeam la asta.

La asta? Bine, o să spun cuvântul. Mă gândeam la sinucidere.

Furia, vinovăţia – s-au dus cu toatele. S-a hotărât. Nu-i mai este greu să rostească acest cuvânt.

După toate lucrurile pe care le-am spus pe casetele astea, după toate câte s-au întâmplat, m-am gândit la sinucidere. De obicei, era doar un gând pasager.

Aş vrea să mor.

M-am gândit şi eu de multe ori la cuvintele astea. Dar e greu să le spui cu glas tare. E şi mai înspăimântător să simţi că s-ar putea să vorbeşti serios.

Însă uneori duceam gândul mai departe şi mă întrebam cum să procedez. M-aş fi băgat în pat şi m-aş fi gândit dacă puteam recurge la ceva de prin casă.

O armă? Nu. Nu am avut niciodată aşa ceva. Şi nici nu aş şti de unde să fac rost.

Dar dacă m-aş spânzura? Hm, ce aş folosi? Unde aş putea s-o fac? Şi chiar dacă ştiam cum şi unde, niciodată nu reuşeam să trec de imaginea cuiva care mă găsea bălăbănindu-mă la câţiva centimetri de podea.

Nu le puteam face asta mamei şi tatei.

Şi atunci cum te-au găsit? Am auzit atâtea zvonuri.

A devenit un fel de joc bolnăvicios, să-mi imaginez feluri în care m-aş putea sinucide. Şi există modalităţi destul de ciudate şi de creative.

Ai luat pastile. Asta ştim cu toţii. Unii spun că ai leşinat şi că te-ai înecat în cada plină cu apă.

M-am oprit la două posibilităţi. Dacă voiam ca lumea să creadă că a fost un accident, ieşeam cu maşina de pe drum. Într-un loc în care n-ai şanse de scăpare. Iar la periferia oraşului sunt aşa de multe locuri din astea. Cred că în ultimele câteva săptămâni am trecut pe lângă fiecare dintre ele de zeci de ori.

Alţii spun că ai ales varianta cu apa în cadă, dar că ai adormit pe pat în timp ce se umplea. Mama şi tatăl tău au venit acasă, au găsit baia inundată şi te-au strigat. Dar nu ai răspuns.

Apoi mai sunt şi casetele astea.

Pot avea încredere în voi, cei doisprezece, că ştiţi să păstraţi un secret? Că nu le spuneţi părinţilor mei ce s-a întâmplat de fapt? O să-i lăsaţi să creadă că a fost un accident dacă aşa o să umble vorba?

Face o pauză.

Nu ştiu. Nu sunt sigură.

Crede că s-ar putea să spunem. Crede că o să ne ducem la prieteni şi o să le zicem:

— Vrei să afli un secret îngrozitor?

Aşa că am decis să aleg modul cel mai puţin dureros posibil.

Pastilele.

Stomacul îmi zvâcneşte, vrea să-mi eliberez corpul de toate. Mâncare, gânduri, sentimente.

Dar ce fel de pastile? Şi câte să iau? Nu ştiu sigur. Şi nu am prea mult timp să-mi dau seama, fiindcă mâine... trec la acţiune.

Uau.

Mă aşez pe bordura dintr-o intersecţie întunecoasă, liniştită.

Mâine... n-o să mai fiu.

Majoritatea caselor din cele patru cvartale dau puţine semne că ar fi cineva treaz înăuntru. La câteva ferestre licăreşte lumina albastră şi slabă a televizoarelor la care rulează emisiuni nocturne. Cam o treime din ele au lumina de pe verandă aprinsă. Dar în cazul celorlalte, cu excepţia peluzei tunse sau a unei maşini parcate în faţă, e greu de spus dacă locuieşte cineva acolo.

Mâine mă trezesc, mă îmbrac şi mă duc la poştă. Acolo o să-i trimit un teanc de casete lui Justin Foley. Şi după asta nu mai există cale de întoarcere. O să mă duc la şcoală, prea târziu să mai ajung la prima oră, şi o să mai petrecem o ultimă zi împreună. Cu deosebirea că eu o să ştiu că este ultima zi.

Voi nu.

Îmi aduc aminte? Am văzut-o pe holuri în acea ultimă zi? Vreau să-mi amintesc când am zărit-o ultima oară.

Şi o să mă trataţi aşa cum m-aţi tratat dintotdeauna. Vă mai aduceţi aminte ce mi-aţi spus ultima oară?

Eu nu.

Ultimul lucru pe care mi l-aţi făcut?

Am zâmbit, sunt sigur. Ţi-am zâmbit de fiecare dată când te-am văzut după petrecere, dar niciodată nu ţi-ai ridicat ochii. Deoarece erai hotărâtă.

Dacă ţi se dădea ocazia, ştiai că se putea să zâmbeşti şi tu. Şi nu puteai. Nu şi dacă voiai să faci ce ţi-ai propus.

Şi care a fost ultimul lucru pe care ţi l-am spus? Pentru că, trebuie să mă crezi, în momentul ăla ştiam că era ultimul lucru pe care o să ţi-l mai spun vreodată.

Nimic. Mi-ai cerut să plec de acolo şi atâta tot. După aia ai găsit tot felul de pretexte ca să mă ignori.

Şi cu asta povestea noastră ajunge la momentul unuia dintre ultimele mele weekenduri. La weekendul de după accident. La weekendul în care a avut loc o altă petrecere. Una la care nu m-am dus.

Da, încă eram pedepsită. Dar nu de-aia nu m-am dus. De fapt, dacă aş fi vrut să mă duc, ar fi fost mult mai simplu decât data trecută, pentru că în weekendul ăla aveam grijă de casa cuiva. Un prieten al tatei era plecat din oraş şi îi păzeam casa, îi dădeam de mâncare câinelui şi eram atentă la ce se întâmpla, pentru că vreo câteva case mai încolo trebuia să aibă loc un chef monstru. Şi chiar aşa fusese. Poate că nu era la fel de mare ca ultima petrecere, dar în niciun caz nu era pentru începători.

Chiar dacă aş fi crezut că ai putea veni, tot aş fi stat acasă.

Judecând după cum m-ai ignorat la şcoală, am presupus că o să mă ignori şi acolo. Iar asta era o teorie prea dureroasă să vreau s-o văd pusă în practică.

Am auzit lumea spunând că după o experienţă deosebit de neplăcută cu tequila, numai mirosul te face să ţi se întoarcă stomacul pe dos. Şi deşi petrecerea asta nu mi-a întors stomacul pe dos, stomacul meu se făcea ghem numai când auzeam zgomotele, din simplul motiv că mă aflam prin apropiere.

O săptămână nu era de ajuns ca să uit de ultima petrecere.

Câinele se agita şi lătra de fiecare dată când cineva trecea pe la fereastră. Mă ghemuiam pe jos, îi strigam să plece de acolo, dar mi-era prea frică să mă duc la el şi să-l iau de acolo, prea frică să mă vadă cineva şi să mă strige.

Am băgat câinele în garaj, unde putea lătra până nu mai putea.

Stai aşa, mi-am adus aminte acum. Ultima oară când te-am văzut.

Başii care bubuiau în josul străzii erau imposibil de ignorat. Dar am încercat. Am alergat prin casă, am tras perdele şi am lăsat toate transperantele posibile.

Îmi aduc aminte de ultimele cuvinte pe care ni le-am spus.

Apoi m-am ascuns în dormitor, cu sonorul televizorului la maximum. Deşi nu auzeam, simţeam cum başii îmi bubuie în interior.

Am strâns din ochi. Nu mă mai uitam la televizor. Nu mai eram în camera aia. Tot ce-mi venea în minte era dulapul în care am stat ascunsă, cu un maldăr de geci împrejur. Şi am început încă o dată să mă legăn înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Şi nici de data aia nu era nimeni împrejur să mă aud cum plâng.

La ora de engleză a domnului Porter am remarcat că banca ta era goală. Dar când s-a sunat şi am ieşit pe hol, te-am văzut.

Până la urmă, petrecerea s-a domolit. Şi după ce toată lumea a trecut din nou pe la fereastră şi câinele s-a oprit din lătrat, am străbătut casa şi am tras din nou transperantele.

Era să ne lovim unul de altul. Dar priveai în jos, aşa că nu ai ştiut că eram eu. Şi am spus amândoi:

— Scuze.

După atâta timp petrecut înăuntru, m-am hotărât să respir un pic de aer curat. Şi poate, în schimb, să fiu şi eu eroină.

Apoi ai ridicat privirea. M-ai văzut. Şi ce-am zărit în ochii tăi? Tristeţe? Durere? M-ai ocolit şi ai încercat să-ţi dai părul de pe faţă. Aveai unghiile date cu ojă albastră-închis. Te-am privit cum mergeai pe holul lung şi lumea se lovea de mine. Dar nu-mi păsa.

Am stat pe loc şi te-am privit în timp ce te făceai nevăzută. Pentru totdeauna.

Încă o dată, oameni buni, D4. Casa lui Courtney Crimsen. Acolo a avut loc petrecerea.

Nu, caseta asta nu are legătură cu Courtney... deşi joacă şi ea un rol. Dar Courtney habar n-are ce o să spun acum, pentru că ea a plecat exact când începea totul.

Mă întorc şi merg în direcţia opusă celei în care se află casa lui Courtney.

Planul meu era doar să trec pe acolo. Poate găseam pe cineva care se chinuia să descuie maşina şi îl duceam eu acasă.

Nu mă duc la Courtney, ci în parcul Eisenhower, locul în care Hannah s-a sărutat pentru prima oară.

Dar strada era pustie. Plecaseră cu toţii.

Sau aşa părea.

Şi atunci m-a strigat cineva.

Peste gardul înalt din lemn dintr-o parte a casei ei s-a iţit un cap. Al cui să fie? Al lui Bryce Walker.

Nu se poate. Chestia asta se poate sfârşi într-un singur fel. Dacă există cineva care poate face şi mai multă mizerie în viaţa lui Hannah, Bryce e ăla.

— Un’ te duci? m-a întrebat.

De câte ori nu l-am văzut apucându-şi vreo prietenă de încheietură şi răsucind? Tratând-o ca pe o bucată de carne?

Şi asta în public.

Corpul, umerii, toată fiinţa mea era hotărâtă să-mi continui drumul pe lângă casa aia. Şi asta ar fi trebuit să fac. Dar faţa mi s-a întors spre el. Dinspre partea cealaltă a gardului se ridica abur.

— Haide, vino cu noi, a spus. Ne trece beţia.

Şi capul cui ar trebui să apară lângă al lui? Al domnişoarei Courtney Crimsen.

Ce coincidenţă. Ea m-a folosit pe post de şofer ca să se ducă la o petrecere. Şi iată-mă acum, îi stricam petrecerea.

Ea m-a lăsat baltă, fără să pot să vorbesc cu cineva. Şi acum iată, eram la ea acasă, iar aici nu se putea ascunde.

Nu de-aia ai făcut-o, Hannah. Nu de-aia te-ai dus la ei. Ştiai că nu puteai face o alegere mai proastă de atât. Ştiai asta.

Dar cine sunt eu să port pică pentru aşa ceva?

De-aia ai făcut-o. Tu voiai ca lumea să ţi se prăbuşească în jur. Voiai ca totul să capete nuanţe cât mai întunecate posibil. Şi ştiai prea bine că Bryce te putea ajuta cu chestia asta.

A spus că doar vă relaxaţi şi voi un pic. Apoi tu, Courtney, te-ai oferit să mă duci acasă cu maşina când terminam, fără să realizezi că era la numai două case distanţă. Şi păreai aşa de sinceră, lucru care m-a surprins.

M-am simţit chiar un pic vinovată.

Eram dornică să te iert, Courtney. Şi te iert. De fapt, vă iert aproape pe toţi. Dar tot trebuie să mă ascultaţi. Tot trebuie să aflaţi.

Am mers pe iarba udă şi am tras zăvorul de la poartă, după care am deschis-o câţiva centimetri. Iar dincolo de ea se afla sursa aburului... un jacuzzi din lemn de sequoia.

Jeturile nu erau pornite, aşa că singurul sunet era cel al apei care se lovea de margini şi de voi doi.

Aveaţi capetele lăsate pe spate şi vi le sprijineaţi de marginea jacuzzi-ului. Aveaţi ochii închişi. Iar zâmbetele de pe feţele voastre făceau ca apa şi aburul să pară aşa de ademenitoare.

Courtney şi-a răsucit capul spre mine, dar şi-a ţinut ochii închişi.

— Suntem în lenjerie intimă, a spus ea.

Am aşteptat o secundă. O fi bine?

Nu... dar o s-o fac.

Ştiai în ce te vâri, Hannah.

Mi-am scos bluza, mi-am dat jos pantofii şi pantalonii şi am urcat treptele de lemn. Şi apoi? M-am afundat în apă.

Era aşa de relaxant, aşa de reconfortant.

Am luat apă fierbinte în căuşul palmelor şi am lăsat-o să-mi picure pe faţă. Apoi mi-am trecut-o prin păr. M-am forţat să închid ochii, să-mi afund corpul şi să-mi sprijin capul de margine.

Dar odată cu apa relaxantă s-a insinuat şi sentimentul de groază. Ce căutam aici? Nu aveam încredere în Courtney. Nu aveam încredere în Bryce. Indiferent care le erau iniţial intenţiile, îi cunoşteam destul de bine încât să nu am prea mult timp încredere în ei.

Şi aveam dreptate... dar se sfârşise. Terminasem cu lupta. Am deschis ochii şi am privit cerul nopţii. Prin abur, întreaga lume părea un vis.

Mijesc ochii în timp ce merg şi aş vrea să-i închid de tot.

Nu după mult timp, apa a devenit neplăcută, prea fierbinte.

Când deschid ochii, aş vrea să fiu în faţa parcului. Nu vreau să mai văd străzile pe care le-am străbătut şi cele pe care s-a plimbat Hannah în noaptea petrecerii.

Dar când mi-am rezemat spatele de jacuzzi şi m-am ridicat să-mi răcoresc partea de sus a corpului, mi-am văzut sânii prin sutienul ud.

Aşa că m-am afundat din nou.

Iar Bryce a alunecat... uşor... pe banca de sub apă. Şi s-a lipit cu umărul de al meu.

Courtney a deschis ochii, s-a uitat la noi, apoi i-a închis iar.

Dau un pumn într-o parte şi fac să zăngănească un gard de plasă ruginit. Închid ochii şi-mi trec degetele peste metal.

Bryce a vorbit mieros, încercând evident s-o facă pe fermecătorul.

— Hannah Baker, a spus.

Toată lumea te cunoaşte, Bryce. Toată lumea ştie ce faci tu. Dar eu, ca să se ştie, nu am făcut nimic să te împiedic.

M-ai întrebat dacă m-am distrat la petrecere. Courtney a şoptit că nu fusesem la petrecere, dar nu ai părut să te

sinchiseşti. În schimb, m-ai atins cu buricele degetelor pe partea exterioară a coapsei.

Deschid ochii şi lovesc din nou gardul.

Mi-am încleştat fălcile şi ţi-ai desprins degetele.

— S-a spart destul de repede, ai spus.

Şi, la fel de repede, m-ai atins iar.

Mă ţin bine de gard şi merg în continuare. Când îmi iau degetele de pe metal, îmi crestez pielea.

Acum îţi puseseşi toată mâna. Şi când nu am zis nimic, mi-ai trecut mâna pe abdomen. Mi-ai atins cu degetul mare marginea de jos a sutienului şi cu degetul mic mi-ai atins elasticul chiloţilor.

Am întors capul într-o parte, departe de tine. Şi ştiu clar că nu am zâmbit.

Ţi-ai apropiat degetele şi mi-ai trasat cercuri complete în jurul abdomenului.

— Ce plăcut e, ai spus.

Am simţit mişcare în apă şi am deschis ochii pentru o clipă.

Courtney pleca.

Mai e nevoie de alte motive să te urască lumea, Courtney?

— Mai ţii minte faza aia din clasa a IX-a? ai întrebat.

Degetele tale şi-au făcut loc sub sutienul meu. Dar nu m-ai pipăit. Presupun că testai terenul şi îţi treceai degetul mare pe dedesubtul sânilor mei.

— Nu erai şi tu pe lista aia? ai întrebat. „Cel mai frumos fund din clasa a IX-a.”

Bryce, trebuie să fi văzut că mi s-au încleştat fălcile. Trebuie să-mi fi văzut lacrimile. Te excită chestiile astea?

Pe Bryce? Da, îl excită.

— E adevărat, ai spus.

Şi apoi, pur şi simplu, am renunţat. Umerii mi s-au înmuiat. Picioarele mi s-au îndepărtat. Ştiam exact ce fac.

N-am făcut niciodată ceva care să-mi justifice reputaţia pe care mi-aţi construit-o voi. Nici măcar o dată. Deşi uneori era greu. Deşi uneori m-am simţit atrasă de cineva care voia să fie cu mine numai din cauza a ceea ce auzise. Dar întotdeauna îi refuzasem pe respectivii. Întotdeauna!

Până la Bryce.

Aşa că felicitări, Bryce. Tu eşti norocosul. Am permis ca reputaţia mea să fie justificată, să fie meritată, cu tine. Cum te simţi?

Stai aşa, nu răspunde. Stai să-ţi spun ceva mai întâi: Nu m-am simţit atrasă de tine, Bryce. Niciodată. De fapt, mă dezgustai.

O să te iau la şuturi, jur.

Tu mă atingeai... dar eu mă foloseam de tine. Aveam nevoie de tine ca să pot renunţa definitiv.

Pentru toţi cei care ascultaţi, vreau să mă fac bine înţeleasă. Nu l-am refuzat şi nici nu i-am luat mâna. N-am făcut decât să întorc capul, să strâng din dinţi şi să-mi reţin lacrimile. Iar el a văzut. Mi-a spus chiar să mă relaxez.

— Relaxează-te. Totul o să fie bine.

De parcă dacă îl lăsam pe el să mă pipăie o să mi se rezolve toate problemele.

Dar, în definitiv, nu ţi-am spus nicio clipă să termini... şi tu nu ai făcut-o.

Ai încetat să-mi mai trasezi cercuri pe abdomen; în loc de asta, ai înaintat uşor pe talia mea. Degetul tău mic şi-a făcut drum sub elasticul chiloţilor mei şi s-a plimbat înainte şi înapoi, de la un şold la altul. Apoi ţi-ai mai strecurat dedesubt încă un deget şi ai împins şi mai mult degetul mic şi mi l-ai trecut prin păr.

Atât ţi-a trebuit, Bryce. Ai început să mă săruţi pe umăr, pe gât, să-ţi vâri degetele înăuntru. Şi apoi ai ţinut-o tot aşa. Nu te-ai oprit acolo.

Îmi pare rău. E prea explicit pentru voi? Păcat.

Când ai terminat, Bryce, am ieşit din jacuzzi şi am mers două case mai încolo. Noaptea se încheiase.

Terminasem.

Strâng pumnul şi mi-l ridic în faţă. Printre lacrimi, văd cum sângele mi se scurge printre degete. Am pielea tăiată adânc în câteva locuri, sfâşiată de gardul ruginit.

Indiferent unde vrea Hannah să merg, ştiu unde o să-mi petrec restul nopţii. Dar mai întâi trebuie să mă spăl pe mâini. Mă ustură tăieturile, dar mai mult mă simt slăbit la vederea propriului meu sânge.

Mă îndrept spre cea mai apropiată benzinărie. E la câteva cvartale mai jos şi nu prea departe de traseul meu. Îmi scutur mâna de câteva ori şi las pete negre de sânge pe trotuar.

Când ajung în benzinărie, îmi vâr mâna rănită în buzunar şi deschid uşa de sticlă a magazinului de cartier. Caut o sticlă transparentă de spirt şi o cutiuţă de plasturi, las câţiva dolari pe tejghea şi cer o cheie de la toaletă.

— Toaletele sunt în spate, spune femeia aflată dinapoia tejghelei.

Răsucesc cheia în încuietoare şi împing uşa de la toaletă cu umărul. Apoi îmi curăţ mâna sub un jet de apă rece şi privesc cum sângele se învârtejeşte în scurgere. Rup sigiliul sticlei de spirt şi îmi golesc toată sticla pe mână dintr-o singură mişcare, pentru că nu aş face aşa ceva dacă aş sta să mă gândesc la asta.

Tot corpul mi se crispează şi înjur cât de tare şi de grosolan pot. Parcă mi-ar smulge cineva pielea de pe muşchi.

După un timp care mie-mi pare a fi o oră, pot în sfârşit să-mi îndoi din nou degetele. Folosindu-mi mâna liberă şi dinţii, îmi pun nişte plasturi pe rana de la mână.

Îi dau femeii cheia înapoi, iar ea nu spune nimic altceva decât:

— Noapte bună.

Când ajung pe trotuar, grăbesc iar pasul. Mai e o singură casetă. Una cu un treisprezece scris cu albastru într-un colţ.

Caseta 7: Faţa A

Parcul Eisenhower este pustiu. Stau în tăcere la intrare şi privesc totul. Aici o să-mi petrec noaptea. Aici o să ascult ultimele cuvinte pe care Hannah Baker vrea să le rostească înainte să mă las în voia somnului.

În mai multe spaţii de joacă se află stâlpi de iluminat, dar majoritatea becurilor sunt fie arse, fie sparte. Partea de jos a toboganului în formă de rachetă este ascunsă în întuneric. Dar aproape de partea de sus, unde racheta se

înalţă mai mult decât leagănele şi copacii, lumina lunii cade pe barele metalice până în vârf.

Calc pe zona cu nisip dimprejurul rachetei. Mă aplec şi intru sub platforma de dedesubt, care se sprijină pe pământ pe trei aripioare mari, metalice. Deasupra mea, în platforma cea mai de jos, este o gaură circulară de dimensiunea unei guri de canal, iar o scară de metal coboară până la zona cu nisip.

Când mă ridic, umerii îmi intră prin gaură. Cu mâna sănătoasă, mă apuc de margine şi urc pe prima platformă.

Duc mâna la buzunarul gecii şi apăs „Play”.

Încă... o... încercare.

Vorbeşte în şoaptă. Ţine reportofonul aproape de gură şi o aud respirând în fiecare pauză pe care o face în vorbire.

Îi mai acord o şansă vieţii. Şi de data asta cer ajutor. Cer ajutor, pentru că nu reuşesc singură. Am încercat.

Ba nu ai încercat, Hannah. Am fost alături de tine, dar mi-ai spus să plec.

Desigur, dacă ascultaţi asta, înseamnă că nu mi-a reuşit. Sau nu i-a reuşit. Iar dacă nu-i reuşeşte, afacerea va fi bătută în cuie.

Mi se strânge gâtul şi încep să urc următorul şir de scări.

O singură persoană se află între voi şi colecţia asta de casete: domnul Porter.

Nu! Nu se poate să fi aflat şi el de asta.

Şi eu, şi Hannah avem prima oră cu domnul Porter, ora de engleză. Îl văd în fiecare zi. Nu vreau să afle despre chestia asta. Despre mine. Despre ceilalţi. Faptul că este şi un adult implicat în asta, cineva de la şcoală, depăşeşte închipuirile mele.

Bun, domnule Porter, hai să vedem cum vă descurcaţi.

Se aude un zgomot de arici smuls. Apoi se aude înfundat. Bagă reportofonul undeva. Într-un rucsac? În geacă?

Ciocăneşte.

Şi mai ciocăneşte o dată.

— Hannah. Mă bucur că ai reuşit să vii.

Glasul se aude înăbuşit, dar el e. Are o voce groasă, dar prietenoasă.

— Intră. Ia loc aici.

— Mulţumesc.

E proful nostru de engleză, dar şi consilierul elevilor cu numele de familie de la A la G. Consilierul lui Hannah Baker.

— Stai comod? Vrei un pic de apă?

— Nu, mulţumesc.

— Bun, Hannah, cu ce-ţi pot fi de folos? Despre ce ai vrea să vorbim?

— Ăăă... nu ştiu, de fapt. Despre toate, presupun.

— Se poate să dureze ceva timp.

Urmează o pauză lungă. Prea lungă.

— Hannah, e în regulă. Am timp la dispoziţie. Începem când eşti tu gata.

— Problema e că... Totul este aşa de greu în momentul ăsta.

Are glasul tremurat.

— Nu ştiu cu ce să încep. Adică, ştiu oarecum. Dar sunt aşa de multe lucruri şi nu ştiu cum să fac un rezumat.

— Nu e nevoie să faci un rezumat. Începi prin a-mi spune cum te simţi astăzi.

— Acum?

— Acum.

— Acum mă simt pierdută, presupun. Oarecum pustiită.

— În ce fel pustiită?

— Pur şi simplu pustiită. Nu simt nimic. Nu-mi mai pasă.

— În legătură cu ce?

Faceţi-o să spună, continuaţi să puneţi întrebări, dar faceţi-o să spună.

— Cu orice. Cu şcoala, cu mine însămi, cu oamenii de la şcoală.

— Şi prietenii?

— Va trebui să-mi spuneţi ce înţelegeţi prin prieteni dacă vreţi să vă răspund la întrebare.

— Nu-mi spune că nu ai prieteni, Hannah. Te văd pe holuri.

— Serios, trebuie să-mi daţi o definiţie a cuvântului. De unde ştiţi ce este un prieten?

— Un om la care poţi apela când...

— Atunci nu am niciunul. Că doar de-asta am venit, nu? Apelez la dumneavoastră.

— Da, aşa e. Şi mă bucur că ai venit, Hannah.

Mă caţăr pe a doua platformă şi mă las în genunchi lângă o deschizătură dintre bare. E o deschizătură destul de mare încât oamenii să poată să se târască prin ea ca să ajungă la tobogan.

— Nu ştiţi cât de greu mi-a fost să stabilesc întâlnirea asta.

— Am fost destul de liber săptămâna asta.

— Nu mă refer la program, ci să mă hotărăsc eu să vin.

Lumina lunii cade pe metalul neted al pistei înclinate. Parcă mi-o şi închipui pe Hannah aici, acum vreo doi ani, împingându-se şi coborând.

Alunecând.

— Repet, mă bucur că eşti aici, Hannah. Spune-mi, când o să pleci din biroul ăsta, în ce fel vrei să se fi schimbat situaţia?

— Adică în ce fel mă puteţi ajuta?

— Da.

— Presupun... nu ştiu. Nu ştiu exact la ce mă aştept.

— De ce ai nevoie acum şi nu primeşti? Hai să începem cu asta.

— Vreau să se termine.

— Ce să se termine?

— Totul. Oamenii. Viaţa.

Mă împing dinspre tobogan.

— Hannah, îţi dai seama ce ai spus?

Ştie ce a spus, domnule Porter. Vrea să băgaţi în seamă ce a spus şi s-o ajutaţi.

— Ai spus că vrei să se termine viaţa, Hannah. Viaţa ta?

Nu răspunde.

— Asta ai vrut să spui, Hannah? Sunt cuvinte foarte grave, îţi dai seama.

Ştie ce spune cu fiecare cuvânt pe care îl rosteşte, domnule Porter. Ştie că sunt lucruri grave. Faceţi ceva!

— Ştiu. Aşa e. Îmi pare rău.

Nu-ţi cere scuze. Stai de vorbă cu el!

— Nu vreau ca viaţa mea să se sfârşească. De-asta am venit aici.

— Şi ce s-a întâmplat, Hannah? Cum de-am ajuns în situaţia asta?

— Cum de am ajuns noi? Sau cum de am ajuns eu în situaţia asta?

— Tu, Hannah. Cum de-ai ajuns în punctul ăsta? Ştiu că nu poţi face un rezumat. Este efectul bulgărelui de zăpadă, am dreptate?

Da. Efectul bulgărelui de zăpadă. Aşa i-a zis şi ea.

— O problemă după cealaltă. E prea mult, nu?

— E prea greu.

— Viaţa?

Încă o pauză.

Mă apuc de barele exterioare ale rachetei şi mă ridic. Mă doare mâna bandajată. Mă ustură când îmi las greutatea pe ea, dar nu-mi pasă.

— Poftim. O cutie întreagă de şerveţele. N-au mai fost folosite.

Râde. A făcut-o să râdă!

— Mulţumesc.

— Hai să vorbim despre şcoală, Hannah. Ca să-mi fac o idee despre felul în care am, scuze, ai ajuns în punctul ăsta.

— Bine.

Încep să urc la nivelul următor.

— Care e primul lucru care îţi vine în minte când te gândeşti la şcoală?

— Învăţătura, presupun.

— Hm, mă bucur să aud asta.

— Glumesc.

Acum este rândul domnului Porter să râdă.

— Învăţ aici, dar nu asta reprezintă şcoala pentru mine.

— Atunci ce reprezintă?

— Un loc. Pur şi simplu, un loc populat de oameni cu care trebuie să stau.

Mă aşez pe platforma de sus.

— Şi e greu lucrul ăsta?

— Uneori.

— Cu anumiţi oameni sau cu oamenii în general?

— Cu anumiţi oameni. Dar... şi cu oamenii în general.

— Poţi să fii mai exactă?

Mă dau iute cu spatele pe platformă şi mă sprijin de volanul metalic. Deasupra vârfurilor copacilor, semiluna este aşa de strălucitoare, încât aproape că n-o pot privi.

— E greu pentru că nu ştiu cine o să... înţelegeţi... să-mi mai vină de hac. Sau în ce fel.

— Cum adică să-ţi vină de hac?

— Nu mă refer la vreo conspiraţie sau ceva de genul. Dar am sentimentul că nu pot şti vreodată când o să-mi sară ceva în faţă.

— Şi să-ţi vină de hac?

— Ştiu, pare o prostie.

— Atunci explică-mi.

— E greu de explicat dacă n-aţi auzit unele dintre zvonurile care circulă despre mine.

— Nu am auzit. Profesorii, în special cei care lucrează şi pe postul de consilier, nu sunt de regulă la curent cu bârfele despre elevi. Nu că n-am avea şi noi bârfa noastră.

— Despre dumneavoastră?

Râde.

— Depinde. Ce-ai auzit?

— Nimic. Glumesc.

— Dar să-mi spui dacă auzi ceva.

— Promit.

Nu glumiţi, domnule Porter. Ajutaţi-o. Reveniţi la Hannah. Vă rog.

— Când a apărut ultimul zvon?

— Vedeţi? Asta e. Nu toate sunt zvonuri.

— Bun.

— Nu. Uitaţi ce e...

Vă rog, ascultaţi.

— Acum câţiva ani am fost votată... ştiţi genul ăla de sondaje. De fapt, nu era tocmai un sondaj, dar o idee prostească de listă. Din aia cu cel mai frumos şi cel mai urât.

Nu răspunde. Oare a văzut-o? Ştie despre ce vorbeşte?

— Şi de atunci lumea tot reacţionează la ea.

— Ultima oară când a fost?

O aud cum scoate un şerveţel din cutie.

— De curând. La o petrecere. Jur, a fost una dintre cele mai neplăcute nopţi din viaţa mea.

— Din cauza unui zvon?

— A fost mult mai mult decât un zvon. Însă aşa a fost întrucâtva.

— Pot să întreb ce s-a întâmplat la petrecerea asta?

— Nu a fost tocmai în timpul petrecerii. Ci după.

— Fii atentă, Hannah, putem juca „Douăzeci de întrebări”?

— Poftim?

— Uneori oamenilor le e greu să se deschidă chiar şi în faţa unui consilier, unde totul este strict confidenţial.

— Bine.

— Deci putem juca „Douăzeci de întrebări”?

— Da.

— La petrecerea de care ai pomenit este vorba despre un băiat?

— Da. Dar repet, nu a fost în timpul petrecerii.

— Înţeleg. Dar trebuie să începem de undeva.

— Bine.

El răsuflă zgomotos.

— Nu o să te judec, Hannah, dar s-a întâmplat în noaptea aia ceva ce acum regreţi?

— Da.

Mă ridic şi merg spre barele exterioare ale rachetei. Mă prind de două dintre bare şi îmi vâr faţa în spaţiul gol dintre ele.

— S-a întâmplat ceva cu băiatul ăsta, şi poţi să fii complet sinceră cu mine, Hannah, s-a întâmplat ceva ce ar putea fi considerat ilegal?

— Vă referiţi la viol? Nu. Nu cred.

— De ce nu ştii?

— Pentru că aşa au fost împrejurările.

— Alcoolul e de vină?

— Poate, dar nu în cazul meu.

— Drogurile?

— Nu, pur şi simplu alte împrejurări.

— Te gândeşti să depui plângere?

— Nu... nu.

Răsuflu prelung.

— Atunci ce opţiuni ai?

— Nu ştiu.

Spuneţi-i, domnule Porter. Spuneţi-i ce opţiuni are.

— Ce putem face să rezolvăm problema asta, Hannah? Împreună.

— Nimic. S-a terminat.

— Ceva trebuie făcut, Hannah. Ceva trebuie să se schimbe în viaţa ta.

— Ştiu. Dar ce opţiuni am? Spuneţi-mi dumneavoastră.

— Păi, dacă nu depui plângere, dacă nu eşti sigură că poţi măcar depune plângere, atunci ai două opţiuni.

— Care? Care sunt alea?

Pare plină de speranţă. Îşi pune prea mult nădejdea în răspunsurile lui.

— Prima este că poţi să-l înfrunţi. Îl putem chema aici ca să discutăm ce s-a întâmplat la petrecerea asta. Vă pot chema pe amândoi...

— Aţi spus că sunt două opţiuni.

— Sau a doua, şi nu vreau să par insensibil, Hannah, dar poţi să-ţi vezi mai departe de viaţă.

— Adică să nu fac nimic?

Mă prind de bare şi închid strâns ochii.

— Este şi asta o posibilitate şi despre asta vorbim. Hannah, s-a întâmplat ceva. Te cred. Dar dacă nu depui plângere şi nici nu vrei să-l înfrunţi, trebuie să iei în calcul posibilitatea de a-ţi vedea de viaţă.

Şi dacă nu o ia nici pe asta în considerare? Atunci ce se întâmplă? Pentru că, domnule Porter, nu o să procedeze aşa.

— Să-mi văd de viaţă?

— Este coleg cu tine, Hannah?

— Este în ultimul an.

— Atunci anul viitor n-o să mai fie aici.

— Vreţi să trec peste asta.

Nu e o întrebare, domnule Porter. Nu o interpretaţi aşa. Gândeşte cu glas tare. Nu este o opţiune reală, pentru că n-o să poată face aşa ceva. Spuneţi-i că o s-o ajutaţi.

Se aude un foşnet.

— Vă mulţumesc, domnule Porter.

Nu!

— Hannah. Stai puţin. Nu trebuie să pleci.

Strig printre bare. Pe deasupra copacilor.

— Nu!

— Cred că am terminat aici.

N-o lăsaţi să plece.

— Am primit ce voiam.

— Cred că mai avem despre ce vorbi, Hannah.

— Nu, cred că mi-am dat seama. Trebuie să-mi văd de viaţă şi să trec peste asta.

— Nu să treci peste asta, Hannah. Dar uneori nu ai altă posibilitate decât să-ţi vezi de viaţă.

N-o lăsaţi să plece din încăpere!

— Aveţi dreptate, ştiu asta.

— Hannah, nu înţeleg de ce te grăbeşti aşa de tare să pleci.

— Pentru că trebuie să-mi văd de treburi, domnule Porter. Dacă nu o să se schimbe nimic, atunci ar fi mai bine să-mi văd de treburi, nu?

— Hannah, despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre viaţa mea, domnule Porter.

Se aude o uşă.

— Stai, Hannah.

Şi încă o dată. Şi acum sunet de arici.

Paşi. Prind viteză.

Merg pe hol.

Are vocea clară, se aude mai tare.

Uşa lui s-a închis în urma mea. Şi aşa rămâne.

Urmează o pauză.

Nu vine.

Îmi lipesc tare faţa de bare. Cu cât apăs mai tare, cu atât simt de parcă aş avea craniul într-o menghină.

Mă lasă să plec.

Punctul din spatele sprâncenei zvâcneşte aşa de tare, dar nu-l ating. Nu-l frec, ci îl las să zvâcnească.

Cred că m-am făcut înţeleasă, dar nu vine nimeni să mă oprească.

Cine, Hannah? Părinţii tăi? Eu? Cu mine nu ai fost foarte clară.

Multora dintre voi v-a păsat, dar nu de ajuns. Iar eu asta... asta voiam să aflu.

Dar eu nu ştiam prin ce treci, Hannah.

Şi am aflat.

Paşii îşi văd de drum. Mai repede.

Şi îmi pare rău.

Înregistrarea se termină.

Cu faţa lipită de bare, încep să plâng. Dacă trece cineva prin parc, ştiu că mă aude. Dar nu-mi pasă că mă aude cineva, pentru că mie nu-mi vine să cred că tocmai am ascultat ultimele cuvinte ale lui Hannah Baker.

„Îmi pare rău.” Astea au fost cuvintele, încă o dată. Iar acum, ori de câte ori o să spună cineva că îi pare rău, o să mă gândesc la ea.

Dar unii dintre noi nu vor fi dispuşi să rostească şi ei cuvintele astea. Unii dintre noi vor fi prea supăraţi pe Hannah pentru că s-a sinucis şi dă vina pe toată lumea.

Aş fi ajutat-o dacă m-ar fi lăsat. Aş fi ajutat-o, pentru că vreau să trăiască.

Caseta vibrează în walkman când ajunge la capăt.

Caseta 7: Faţa B

Caseta se întoarce şi continuă.

Cum ea nu mai spune nimic, delicatul zgomot de fond care s-a auzit permanent dincolo de cuvintele ei se aude acum mai tare. Pe durata a şapte casete şi treisprezece poveşti, glasul ei a fost ţinut uşor la distanţă de acest murmur constant de pe fundal.

Mă las învăluit de acest sunet în timp ce mă ţin de bare şi închid ochii. Luna strălucitoare se face nevăzută. Vârfurile copacilor care se legănau se fac şi ele nevăzute. Briza ce-mi dezmiardă pielea, durerea din ce în ce mai înăbuşită din degete, sunetul acestei casete ce rulează de la un capăt la altul îmi aminteşte de tot ceea ce am ascultat în ziua care a trecut.

Respiraţia începe să mi se încetinească. Tensiunea din muşchi începe să se domolească.

Apoi în căşti aud un clic. O respiraţie delicată. Deschid ochii în lumina strălucitoare a lunii.

Şi Hannah, rostind călduros.

Mulţumesc.

■

A doua zi

După expedierea casetelor

Mă războiesc cu fiecare muşchi din corpul meu, care mă imploră să-l las să se prăbuşească, mă imploră să nu mă duc la şcoală. Să mă duc oriunde altundeva şi să mă ascund până mâine. Dar indiferent când mă întorc, un lucru e evident: până la urmă, trebuie să dau ochii cu ceilalţi de pe casete.

Mă apropii de intrarea în parcare şi un petic de iederă cu o placă mare de piatră gravată ne urează bun venit la liceu. „Prin grija promoţiei din anul ’93.” Am trecut de multe ori de lângă piatra asta în ultimii trei ani, dar niciodată parcarea nu a fost aşa de plină. Nici măcar o dată, pentru că niciodată nu am întârziat atât.

Până astăzi.

Din două motive.

Primul: am aşteptat la uşile oficiului poştal. Am aşteptat să deschidă ca să pot trimite o cutie de pantofi plină cu mai multe casete. Am luat o pungă maro de hârtie şi o rolă de scotch ca s-o împachetez la loc, uitând ca din întâmplare să-mi trec adresa. Apoi i-am trimis pachetul lui Jenny Kurtz, schimbându-i astfel pentru totdeauna modul de a vedea viaţa şi lumea.

Şi al doilea: domnul Porter. Dacă stau acolo la prima oră, în timp ce dumnealui scrie la tablă sau stă pe podium, singurul loc în care îmi închipui că o să mă uit este mijlocul sălii, cu o bancă la stânga.

Banca goală a lui Hannah Baker.

Lumea se uită în fiecare zi la banca ei. Dar pentru mine ziua de azi este cu totul diferită faţă de cea de ieri. Aşa că o să zăbovesc la vestiar. Şi la toaletă. Sau o să rătăcesc pe holuri.

O iau pe o alee ce înaintează pe marginea exterioară a parcării şcolii. Străbat gazonul din faţă, apoi intru pe uşile duble de sticlă ale clădirii principale. Şi am o senzaţie ciudată, sunt aproape trist în timp ce merg pe holurile pustii. Fiecare pas pe care îl fac pare atât de singuratic.

Dincolo de vitrina cu trofee sunt cinci rânduri de dulapuri şi de o parte şi de alta a lor sunt birouri şi toalete. Văd încă vreo câţiva elevi care au întârziat şi îşi iau cărţile.

Ajung la dulapul meu, îmi sprijin capul de el şi mi-l odihnesc pe uşa rece de metal. Mă concentrez asupra umerilor şi gâtului, îmi relaxez muşchii. Mă concentrez asupra respiraţiei ca să mi-o liniştesc. Răsucesc de buton până la cifra cinci, apoi dau la stânga până la patru, apoi la dreapta până la douăzeci şi trei.

De câte ori n-am stat aici şi m-am gândit că nu am nicio şansă cu Hannah Baker?

Habar n-aveam ce simţea faţă de mine. Habar n-aveam cum era de fapt. În loc de asta, am crezut ce spuneau alţii despre ea. Şi mi-era teamă ce s-ar putea spune despre mine dacă s-ar afla că o plac.

Răsucesc butonul ca să dispară combinaţia.

Cinci.

Patru.

Douăzeci şi trei.

De câte ori nu am stat aici după petrecere, când Hannah încă trăia, convins că nu mai aveam nicio şansă cu ea? Convins că am spus sau am făcut ceva ce nu trebuia. Mi-era prea frică să mai stau de vorbă cu ea. Prea frică să încerc.

Şi apoi, când a murit, şansele s-au dus pentru totdeauna. Totul a început acum câteva săptămâni, când cineva a strecurat o hartă prin fantele de aerisire ale dulapului meu.

Mă întreb ce este acum în dulapul lui Hannah. Oare o fi gol? Oare îngrijitorul a pus totul într-o cutie pe care a lăsat-o într-un dulap din magazie, aşteptând până se întorc părinţii ei? Sau oare dulapul ei a rămas neatins, exact aşa cum l-a lăsat ea?

Cu fruntea lipită încă de metal, întorc capul cât să pot privi holul cel mai apropiat, spre uşa veşnic deschisă a sălii în care am prima oră. Sala domnului Porter.

Chiar acolo, la uşa lui, acolo am văzut-o ultima oară vie pe Hannah Baker.

Închid ochii.

Azi oare pe cine o să văd? În afară de mine, încă opt persoane din şcoala asta au ascultat deja casetele. Opt oameni, astăzi, aşteaptă să vadă ce efect au avut casetele asupra mea. Şi în următoarea săptămână, pe măsură ce acestea circulă, o să fac şi eu acelaşi lucru cu ceilalţi.

În depărtare se aude un glas familiar, înăbuşit de peretele unei clase. Deschid uşor ochii. Dar glasul ăsta nu o să-mi mai pară niciodată prietenos.

— Am nevoie de cineva care să ducă asta la secretariat.

Glasul domnului Porter se târăşte pe hol până la mine. Simt cum mi se crispează şi mi se îngreunează muşchii umerilor şi izbesc cu pumnul în dulap.

Scârţâie un scaun şi se aude zgomot de paşi care ies din sală. Îmi simt genunchii gata să-mi cedeze şi aştept să mă vadă elevul şi să mă întrebe de ce nu sunt la oră.

La un rând de dulapuri mai departe, cineva închide o uşă.

Steve Oliver iese de la ora domnului Porter, dă din cap spre mine şi zâmbeşte. Eleva de la celălalt dulap coteşte pe hol şi e gata-gata să se lovească de Steve.

— Scuze, şopteşte ea, apoi îl ocoleşte ca să treacă mai departe.

Steve se uită la ea, dar nu răspunde, ci continuă să meargă şi se apropie de mine.

— Salut, Clay! zice. Apoi râde. Cineva a întârziat la oră, hm?

În spatele lui, pe hol, fata se întoarce. E Skye.

Începe să-mi transpire ceafa. Se uită la mine şi îi susţin privirea preţ de câţiva paşi, apoi se întoarce şi-şi continuă drumul.

Steve trece aproape de mine, dar eu nu mă uit la el. Îi fac semn să se dea într-o parte.

— Vorbim mai târziu, îi spun.

Azi-noapte în autobuz am plecat fără să vorbesc cu Skye. Am vrut să vorbesc cu ea, am încercat, dar am lăsat-o să schimbe subiectul. Cu anii, a învăţat să evite oamenii. Pe toată lumea.

Mă îndepărtez de vestiar şi o privesc în timp ce merge pe hol.

Vreau să-i spun ceva, s-o strig pe nume, dar simt cum mă sugrum.

O parte din mine vrea să ignore sentimentul. Să mă întorc şi să-mi găsesc de lucru, să fac ceva până la ora a doua.

Dar Skye merge pe aceeaşi porţiune de hol unde am privit-o pe Hannah îndepărtându-se acum două săptămâni. În ziua aia, Hannah a dispărut într-o mulţime de elevi şi a lăsat casetele să-şi ia rămas-bun în locul ei. Dar încă mai aud paşii lui Skye Miller din ce în ce mai slab, cu cât se îndepărtează mai mult.

Şi pornesc spre ea.

Trec de uşa deschisă a sălii domnului Porter şi, dintr-o privire grăbită, văd mai mult decât mă aşteptasem. Banca goală din mijlocul sălii. Goală de două săptămâni şi pentru tot restul anului. Încă o bancă, a mea, goală preţ de o zi. Zeci de feţe se întorc spre mine. Mă recunosc, dar nu văd totul. Şi iată-l şi pe domnul Porter, cu faţa întoarsă, dar dând să se răsucească.

Mă invadează un val de sentimente. Durere şi furie. Tristeţe şi milă. Cel mai surprinzător, speranţă.

Continui să merg.

Paşii lui Skye se aud acum mai tare. Cu cât mă apropii mai mult de ea, cu cât grăbesc pasul, cu atât mă simt mai uşor. Gâtul începe să mi se destindă.

Sunt cu doi paşi în urma ei şi o strig.

— Skye.

13 surse de inspiraţie

JOANMARIE

pentru că a spus „da”,

iar când eu eram gata să renunţ

deoarece credeam că n-o să vând niciodată vreo carte,

pentru c-a zis: „O vei face.”

ROBIN MELLOM & EVE PORINCHAK

„Drumul spre publicare este ca un churro[5] – lung

şi denivelat, dar dulce.”

Datorită vouă este dulce.

(Trăiască Disco Mermaids!)

MAMA & TATA & NATE

pentru că mi-au încurajat de la început preocupările creative...

indiferent cât de ridicole au fost ele.

LAURA RENNERT

pentru că a spus: „Pot să vând aşa ceva.”

KRISTEN PETTIT

pentru că a întrebat: „Pot s-o cumpăr?”

Sprijinul tău editorial a dus această carte

la un nou nivel.

[5] Specialitate spaniolă, un fel de gogoaşă alungită şi subţire, cu striaţii, prăjită în ulei şi consumată cu ciocolată caldă.

S. L. O. W. FOR CHILDREN

(grupul meu critic)

pentru că a fost atât de critic...

în sensul bun al cuvântului.

LIN OLIVER & STEPHEN MOOSER DE LA SCBWI

pentru anii de sprijin profesional şi încurajări

(nu mi-a displăcut nici bursa Work In Progress).

ROXYANNE YOUNG DE LA sMARTWRITERS.COM

pentru că a crezut în această carte de la bun început

(nu mi-a displăcut nici nominalizarea

la Marele Premiu).

KATHLEEN DUEY

pentru sfaturile acordate în faza incipientă

a acestei întreprinderi creative.

CHRIS CRUTCHER

pentru romanul Stotan!, prima carte pentru adolescenţi pe care am citit-o, şi pentru că m-a încurajat să termin acest volum, primul roman pentru adolescenţi pe care l-am scris.

KATE O'SULLIVAN

Entuziasmul tău faţă de acest roman mi-a menţinut şi mie entuziasmul faţă de el.

BIBLIOTECARILOR ŞI LIBRARILOR DIN SHERIDAN, WYOMING, ŞI SAN LUIS OBISPO, CALIFORNIA

Nu-mi sunt doar colegi de serviciu, ci şi prieteni.

NANCY HURD

Motivul pentru care am scris prima mea carte... acum treisprezece ani.

Mulţumesc.

Table of Contents

Ieri. La o oră după terminarea şcolii

Caseta 1: Faţa A

Caseta 1: Faţa B

Caseta 2: Faţa A

Caseta 2: Faţa B

Caseta 3: Faţa A

Caseta 3: Faţa B

Caseta 4: Faţa A

Caseta 4: Faţa B

Caseta 5: Faţa A

Caseta 5: Faţa B

Caseta 6: Faţa A

Caseta 6: Faţa B

Caseta 7: Faţa A

Caseta 7: Faţa B

A doua zi. După expedierea casetelor